የተቆለፈበት ቁልፍ

ምህረት ደበበ ገ/ጻዲቅ

መጋቢት 2005 ዓ.ም.

© መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው፡፡
All Right Reserved

First Puplished 2013
Addis Ababa, Ethiopia

የመጀመሪያ እትም
መጋቢት 2005 ዓ.ም.
ሁለተኛ እትም
ነሐሴ 2005 ዓ.ም.
ሦስተኛ እትም
ህዳር 2006 ዓ.ም.
አራተኛ እትም
መጋቢት 2006 ዓ.ም
አምስተኛ እትም
ግንቦት 2006 ዓ.ም

ለአስተያየትዎ
ኢ-ሜይል: mirumercy@gmail.com

መታሠቢያነቱ

የልጆች ሁሉ ተንከባካቢና ተቆርቋሪ፣ በቅርብም በሩቅም ለሚያውቃቸው ሰዎች ሁሉ ወዳጅና አገልጋይ፣ በተለይ ለእኔ ደግሞ የልብ ጓደኛ ለነበረውና ባላሰብነው ጊዜና ፍጥነት ድንገት ባደረበት ህመም በሞት ለተለየን የሴይንት ሊውስ ዳንኤል ወዳጆ (ጋሽ ዳኒ) ይሁንልኝ። ዳኒ፦ ስትለየን እጅግ ብናዝንም ትተህልን የሄድከው መልካም ትዝታና ቅርስ ግን ሁልጊዜም ከኛ ጋር ይኖራል።

ቁልፍልፍ

መላኩ እቀጠሮው ስፍራ ለመድረስ ግማሽ ሰዓት ብቻ ቀርቶታል። ልቡ ስቅል ማለቱን እረማመዱ ያሳብቃል። መኪናውን በጥድፊያ አቁሞ ከኋላ ወንበር ላምሰናይት ቦርሳውን አፈፍ አድርጎ ወረደና ወደ መኖርያ አፓርታማው ተጣደፈ። የሥራ ልብሱን ቀይሮ ሰሞኑን በስንት ምጥ ሲጽፍ የከረመውን ጽሑፍ ይዞ ወደ ፒያሳ ሊከንፍ ነው ዕቅዱ። ሰሎሜ ደግሞ በሰአት ጉዳይ ዝንፍ አትልም። አርፋጅም ከሷ ጋር ከነሙሉ ክብሩ አይሰነብትም። ከቦሌ ፒያሳ ድረስ ለመሄድ ስንት መሰናከል አለበት! መብራቱ፣ ታክሲው፣ እግረኛው፣ ኧረ ምኑ ቅጡ! ፒያሳ ለምን እንደ ተቀጣጠሩ ቢያስብም ለጊዜው በቂ ምክንያት ሊመጣለት አልቻለም። ደረጃውን በተቻለው ፍጥነት ወጥቶ ሦስተኛ ፎቅ ካለው አፓርትመንቱ ደርሶ ቁልፉን ከኪሱ ቢዳስስ ቢያስስ አጣው። በመጣበት ፍጥነት ከንፎ ከመኪናው ዘንድ ሲደርስ ሞተሩንም እንዳላጠፋው አወቀ።

የሾፌሩን በር ሊከፍት ሳብ ቢያደርገው ተቆልፎአል። በድንጋጤ ክው አለ። እየዞረ አራቱንም በሮች ፈተሸ፣ አንዳቸውም ክፍት አልነበሩም። 'አ ... መ-ላ-ኩ ... ምንካህ? ... My God ...' አለና እጁን እያወናጨፈ መኪናውን ተደግፎ ቆመ። ስሜቱን ለማረጋጋት እየሞከረ በሾፌሩ መስኮት አሾልቆ ተመለከተ። በመኪናው የቁልፍ ማስገቢያ ውስጥ ያለውን ቁልፍ አጅበው ከአምስት የማያንሱ ሌሎች ቁልፎች ተንጠልጥለው ላመል ያህል ይወዛወዛሉ ... እንቁልልጭ የሚሉ ይመስል። ተቀያሪ ቁልፎቹ ደግሞ እቤት ውስጥ ተቆልፎባቸዋል። "የተቆለፈበት ቁልፍ ... እኔንም ቆላልፎ አስቀረኝ!" አለና መስኮቱን ለመስበር አሰበ። ኪሳራው ታየው። በሽቦም ሰርስሮ ለመክፈት ሞክሮ አቃተው። መፍትሄ ፍለጋ አንድ ሁለት ጓደኞቹ ጋ ደውሎ ሊያገኛቸው አልቻለም። የሰሎሜን ስልክ ደጋግሞ ቢሞክርም አይመልስም። መላኩ ሁሉም የጠመመበት መሰለው። ለቀጠሮው የቀረው አሥራ ሰባት ደቂቃ ብቻ ነው። ግንባሩ ላይ ያቸፈቸፈውን ላብ በእጁ መዳፍ ጠራረገና ለትንሽ ጊዜ አእምሮውን አረጋግቶ ማሰብ ጀመረ። ድንገት ፈጽሞ ያልጠበቀው የመፍትሔ ብልጭታ ፊቱን እንደ ጠዋት ፀዳል አበራው።

ሰሎሜ በጣም ደክሟታል። የምትሰራው መከኒሳ አካባቢ ሲሆን የግዱን ነው ወደ ፒያሳ ያቀናችው። ማርፈድ አትወድም። ከውጭ አገር ለመጡ

አለቆቻቸው የስራ ሪፖርት ማቅረብ ስለነበረባት በጠዋት ነው ሥራም የገባችው። የምትሠራበት ፕሮጀክት የጐዳና ተዳዳሪ ሕጻናትንና ሴተኛ አዳሪዎችን መልሶ የማቋቋምና ራሳቸውን የማስቻል ዐላማ ያለው ነው። ሥራውን ስትጀምር የነበራት ወኔና የሥራ መነሣሣት አሁንም እንደጋለ ቢሆንም፣ የሥራው ውስብስብነትና የችግሩ ጥልቀት ግን ካሰበችው በላይ የተቆላለፈ ሆኖባታል። ድኽነት የችግር መንሥኤ ነው ወይስ ጦስ? የሚለው ጥያቄ ቀላል መልስ እንደሌለው ከተረዳች ሰንብታለች። ከተወሰነ ጊዜ ወዲህ ጭራሽ ‘ድኽነት ምንድነው?’ የሚለው ጥያቄ ራሱ እንቆቅልሽ ሆኖባታል። አሁን እንደገባት ከሆነ አንድ የጐዳና ተዳዳሪ ሕጻን ወይም ሴተኛ አዳሪ ችግራቸውም ሆነ ማንነታቸው ከኅብረተሰቡ ሁኔታ ተነጥሎ የሚታይ ሳይሆን የተሳሰረና የተጠላለፈ ነው። ድኽነት ከባህል ጋር የተዋደደ የአስተሳሰብ ደባል እንጂ ቀንድ ያለው ጭራቅ አለመሆኑ ለሰሎሜ በቅጡ የገባት ራሷን እዚህ ሥራ ውስጥ ሙሉ ለሙሉ ካስገባች በኋላ ነው።

ሰሎሜ ከመካኒሳ ፒያሳ ለመድረስ የወሰደባት 45 ደቂቃ አካባቢ ነው። በየቀኑ የራሷን መኪና አትነዳም። በሳምንት ሁለት ቀን ታክሲ ትጠቀማለች። መኪና መንዳት ከሰው ያርቃል የምትለው አባባል አላት። በታክሲ ከሲኤምሲ መካኒሳ ለመሄድ እስከ አንድ ሰዓት ተኩል ይወስድባታል። ከሁሉ ሰው ጋር ታወራለች። አንዳንዴ ሊለክፏት የሚሞክሩ ጐረምሶች ባጭር ጊዜ ወዳጆቿ ሆነው የሆዳቸውን ሲዘከዝኩላት ይገኛሉ። ሰው አትፈራም። ለዚህ ደግሞ በጣም የጠቀማት ለሰው ሁሉ ያላት እውነተኛ ፍቅር ነው። ትንሽ ትልቅ፣ ደኻ ሀብታም፣ ገጠሬ ከተሜ ልዩነቱ አይታያትም። ሰዎች ቆንጆ ነው፣ አስቀያሚ ነው ሲሉ የምሯን ግራ ይገባታል። ፍቅር ሊያስይዘው የሚችለውና የሚያገባው ሰው ካልሆነ በቀር ሌላው ሰው ሁሉ በሰውነቱ ያለው ውበት አይበላለጥም ትላለች። ለፍቅር የሚከፈተው ዐይናችን ብቻ ነው በማዳላት ሌላ ዐይነት ውበትን በማየት በተለየ ፍቅር የሚወድቀው። ከዚያ ውጭ ግን ሁሉም ሰው እኩል ነው የሚያምረው ብላ ሽንጧን ገትራ ትሟገታለች። ብዙም የሚያምናት አላገኘችም እንጂ።

ቀጠሮው ስፍራ ደርሳ ቀጭን የቅመም ሻይ አዘዘችና በመስኮት አሻፈ አግዳሚውን እያየች የሐሳቧን ልጓም ለቃ ነጎደች። ስልኳን ቤት ረስታው ስለነበር ቢያንስ እየደወለ ከሐሳቧ ንጉደት የሚያስተጓጉላት የለም። መላኩም ጋ መደወል አትችልም። ለነገሩ እሱም በቀጠሮ ማርፈድ የሚታማ አይደለም፤ ስለዚህ በመጣ ጊዜ ይምጣ ብላ ውጪ ውጪውን ማየት ቀጠለች።

ከተቀመጠችበት ካፌ ፊት ለፊት ታክሲዎች ይቆሙና ወራጁን አውርደው ካገኙ ተጫኙን ጐስረው ይከንፋሉ፤ በዙረታቸው ለመዞር ገንዘብ ለቀማ። አንድ አዲስ ሚኒባስ ታክሲ ሌላውን ለመቅደም ብሎ ፍጥነቱን ድንገት ገትቶ እንደውድድር መኪና ተጠማዝዞ ቀጥ ብሎ ቆመ። በዚህ ጊዜ አንድ አዛውንት የኔ ቢጤ በድንጋጤ ከታክሲው ለመሸሽ ወደኋላ ሲያፈገፍጉ ከላያቸው የደረቡት

የተተለተለ ድሪቶ እግራቸውን ጠለፋቸውና ወደ ኋላቸው ፍንችር አሉ። ሁሉም ቀልቡ ያለው ቀድሞ መሳፈሩ ላይ ስለሆነ ዘወርም ብሎ ያያቸው የለም። ለቅጽበት ያህል ጥቂት ሰው ከበብ አድርጎአቸው ‘ተረፉ አባት?’ ሲል ሌሎችም በከንፈር መጠጣ የአበሻ የመጀመሪያ ርዳታውን ችረዋቸው አለፉ። ማንም ሳይነሳቸው እዛው እወደቁበት እንዳሉ የሚቀጥለው ታክሲ ሲመጣ ሁሉም ወደየራሱ የኑሮ ሩጫ ተጣደፈ። ሁሉም በየታክሲው ውስጥ ለመግባት ግፊያው ላይ አተኰረ። ባለታክሲውማ ያያቸውም አይመስል፤ ቢያያቸውም ግድም አይሰጠው። አልገጫቸው ... እሱ ምን አገባው!

የሚቀጥለውም ታክሲ የጫነውን ጭኖ ሲነጉድ የመግባት ዕድል ያላገኘውም ለሌላ ታክሲ እሽቅድምድም አኰበኰበ። አዛውንቱም በወደቁበት ቁጭ እንዳሉ ትዕይንቱን ሁሉ ስትመለከት የነበረችው ሰሎሜ ከመቀመጫዋ ተስፈንጥራ ወደ ሰውዬው ሮጠች። አጠገባቸው ስትደርስ ሰውየው የተጋጋጠ ክንዳቸውንና አስፋልቱ ላይ ያረፈውን መቀመጫቸውን ያሻሻሉ። በህመም ድምጽ “አይ አንቺ እመ ብርሃን እንዲየው ምናይነቱ ቀን ነው?”.... እያሉ ሲያጉተመትሙ ደረሰች። “አባቴ ተርፈዋል?” ብላ በድንጋጤ በርከክ ብላ ትከሻቸውን ደገፍ አርጋ ጠየቀቻቸው።

ዐይን ዐይኗን እያዩ .... “አይ ልጄ እመቤቴ አትርፋኛለች ... መትረፉንስ ... ብቻ እንዲው ሰው ሳንቲምም ሲወድቅበት ግድ ይለዋል ... አጐንብሶም ያነሣል ... ድኻ ከሆንሽ ግን ይኸውልሽ ማንም ከቁብ አይቆጥርሽም ... አ ... አ ...አይ ...ይ ... እግዚሃር ያክብርሽ ... እመቤቴ አለሁ ትበልሽ ልጄ ...” አሉ ለመቀመጥ እየሞከሩ።

“ማነው ስምዎ አባባ?” አለቻቸው።

ስማቸውን ስትጠይቃቸው ገርሞቸው አሁንም ባትኩሮት እያዩዋት ... እ ... እ...እ አሉ ስማቸው እንደ ጠፋቸው ሁሉ። ለነገሩ እሳቸው የኔ ቢጤ ማን ስማቸውን ይጠይቃቸዋል? ስማቸውን ከተጠቀሙበት ካስር በላይ አመታት አልፈዋል። አባት ... ሽሜው... ሺባው ... ካልሆነም ... በቃ ...ያለ ስም ... የሚሰጠውን ቁራሽ ወይም ሳንቲም ጥሎላቸው ነው ሰው ሁሉ የሚሄድ። ስማቸውን ከጣሉበት ሩቅ ዘመን ወደ ኋላ ነጐዱ። ከጥቂት ዝምታ በኋላ ያገኙት ይመስል ጉሮሮአቸውን እየጠራረጉ “ አራጋው ... ነበር ስሜማ” አሉ ፤ አሁን እንዳልሆነ ሁሉ። ከንፈራቸው ድርቅ ብሎአል። የፊታቸው ቆዳ ቁሩና ሃሩሩ አወይቦት አቧራው በስሱ ተደርቦበት እውነተኛ መልካቸውን ማየት አዳጋች ነው። ጥርሳቸው ከመበለዙም ባሻገር ታጥቦና ተፋቆም ስለማያውቅ በላዩ ላይ የያዘውን ቆሻሻ እንደ ጋቢ ደርቦታል። ሽብሽብ ቆዳቸውና ነጭ ጠጉራቸውም ከጉስቁልናቸው በላይ የዕድሜ ባለጠግነታቸውን በግልጽ ይጠቁማሉ።

'ሰው ድሃ የኔ ቢጤ ሲሆን... ስሙንም ነው የሚደኸየው ለካ' አለች በሆዷ። "እኔም ሰሎሜ እባላለሁ ... በሉ ይነው ከመንገድ ላይ ... አባባ አራጋው" ... ብላ ክንዳቸውን ደግፋ አስነሳቻቸው። ለመጨረሻ ጊዜ አገራቸውን ለቀው ከተሰደዱ በኋላ ማንም በስማቸው ለዚያውም አባባ አራጋው ብሎ ጠርቶአቸው አያውቅም።

በስሟ ለመጥራትም ተሳቀው ... "ልጄ እግዚሃር ያክብርሽ ... ምን እላለሁ ሌላ ... የኔ ልጅ" ... አሉ አሁንም እንደ ተሸማቀቁ። በሰው መልክ የመጣች መልአክ እንጂ ሰውም አልመሰለቻቸው። የድምፃቸውን ድካምና የከንፈራቸውን ድርቀት አይታ ምናልባት ርሀአቸውም ይሆናል ብላ አሰበች።

"ድክም ያለዎት ይመስላል" አለች ምን ማለት እንዳለባት ስላላወቀች፡፡

"አዎድ ልጄ ድካሙማ ምን ልክ አለው? ሰሞኑን በጠቅላላ ጤናም አልነበረኝ። ተጋድሜ ነው የከረምሁት። ደግሞ ከመሙም በላይ አሁን የጐዳኝ ረኃቡ ነው። ትንሽ አንጀቴን ማስታገሻ ላግኝ ብዬ አሁን ጥላ በረድ ሲል ነበር እኮ ወደዚህ የመጣሁ። ከፉ ቀን ... በንቅርት ላይ ጆሮ ገድፍ ...!" አሉ አተነፋፈሳቸውም ፈጠን ብሎ። የትንፋሻቸውም ጠረን ጠንካራ ነው። ሰሎሜ ለደይታ ባታውቀውም የራበው ሰው የጠኔ ጠረን ነበር። መራባቸውን ሲነግሩዋት ይበልጥ ያሳዘኑዋት ሰሎሜ

"እስኪ እዚች አረፍ ብለው መክሰስ ቢጤም ቀምሰው ይሄዳሉ ..." አለቻቸው በጆቿ እሳቸውን ደግፋ የነበረችበትን ካፌ ባፏ እየጠቆመች።

"አዬ ልጄ እኛ እዛ እንድንገባ አይፈቅዱልንም ... ቆሻሻ እንደ ነካው እንጨት ነው ሰድበው አመናጭቀው የሚያባርሩን። አንች ያለዳሽ ምን አስጨነቀሽ? ልጄ ... ተርፎ ያለሁ እዚሁ ልሁን ግዴለም" ብለው ሲያመነቱ

"ግዴለም ከኔ ጋር ነዎት... ይምጡ" ስትል አሁንም እንደ ደገፈቻቸው ... እሳቸውም ሲፈሩ ሲቸሩ ተከትለዋት ወደ ካፌው አመሩ።

በቅርብ ርቀት ያዩአቸው ተሰባስበው የነበሩ ያካባቢ ጐረምሶች በማሾፍ መልክ

"ነፍሷ አዲስ ገቢ ዳያስፖራ ናት መሰል ... አሁን ብሯን ስትጨርስ ... ወይ አንዱ ሲቀበላት ... ያው ማሱን ትቀላቀላለች..." ሲል ... ሌላው ተቀብሎ ...

"ውይይይ ... እንዲያው እኔ በሆንኩ የወድቅሁት ... እሷ ካቀፈችኝ እንኳን አስፋልት ላይ ብረት ላይም ይከስክሱኝ" ሲል ከት ብለው ሣቁ። ሌላው ተከትሎ ...

"አቤት ቅናት ... ሼባው አሁን ምናለ ቺኩን ዐቅፎ ማኪያቶውን ፉት ቢልበት ..." ሲል አሁንም ከከከ ብለው ሣቁ። ሰሎሜ ሁሉንም ሰምታ ቀልዳቸው ፈገግ ቢያደርጋትም ... ጭካኔያቸውና ብልግናቸው ግን አናደዳት።

በዚህ መሃል አንድ ሀጉሩ ጨብረር ያለ የአካባቢው አለቃ የሚመስል ጉልበተኛ ቢጤ ነገሩን የታዘበ ያህል ሲያይ ኖሮ፣ "ስማ አሁን ቀልደህ ሞተሃል። አያትህ አይሆኑም። የሆነ ግፔ ነገር ናችሁ። አረፍ ነን ብላችሁ ከሆነ ምንም የሚያስልጥ ነገር የለም። ነገ እኮ ሁላችንም ያው ነን። እቦ ምናይነት ጨው ራስ ብቻ ነው ባካችሁ አገሩን የሞላው!" ብሎ ከቆመበት ወደነሰሎሜ ጠጋ እያለ ወጣቶቹን ክፍ ዝቅ አርጎ ተመለከታቸው። ልጁ ለድብድብ የማይመለስ በቀላሉ እንዳውሬ የሚያደርገው ይመስላል። ሁሉም ባንዴ ዝም ሲሉ ከመካከላቸው አንዱ፣ "አንተ ደግሞ ሰሌ ሁሉን በቃ ሲርየስ ነው ምትወስደው። እኛ ዝም ብለን ነው ሙድ ለመያዝ ያህል" ብሎ ነገሩን ለማቃለል ሲሞክር የባስ የተናደደው ሰሎሞን፣ "በቃ ይሄን ርሳስ እንዳልሰካብህ ሂደህ ሙድ በምትይዝበት ሙድ ያዝ የማነው ጨው ራስ" አለ ንዴቱ እየጋመ። ከዚህ በኋላ ሁሉም ምንም አላሉም። ሰሎሜም አሁን ከኚህ የኔ ቢጤና ከነዚህ ፈዘኛ ጐረምሶች ማነው ድኻ አለች ለራሷ። የሰሎሞን ሁኔታ ግን ሁሉንም ባንድ እንዳትፈርጃቸው ለልቦናዋ ሚዛን ሰጠው። ሰው በምንም የኑሮ ደረጃ ውስጥ ቢገኝም የሚኖረውን የሕይወት አተያይና አቋም ሊመርጥ የሚችል ባለፈቃድ ፍጥረት ነው። ስለዚህም ሀብት ጨዋ አያደርግም፣ ድኽነትም ለባለጌነት ምክንያት ሊሆን አይችልም ብላም አሰበች።

"ጆለስ ዝም ቢያቸው እነዚህ አፋቸው እንዳመጣላቸው የሚሸኑ ጨው ራሶች ናቸው። ዝም ቢያቸውና ሂጂ አንቺ።" ብሎ ከቆመበት በመነሳት ላይ ያለ መኪና አይቶ የጥበቃ ቲፕ ገንዘብ ለመቀበል ይመስላል ጥሎአቸው ሄደ። የሰሎሜና ያባባ አራጋውም ፈገግታ ሰሎሞን ላሳየው በጎነት በግዜር ይስጥልኝ መልክ ብልጭ ብሎ ጠፋ። አባባ አራጋውም ቢሆን የጎረምሶቹን ቀልድ እንዳልሰማ ለመሆን ቢሞክሩም ፊታቸው ላይ ያለው መሸማቀቅና ብስጭት የሰውን ስሜት ማንበብ እንግዳ ለማይሆንባት ሰሎሜ አልተሰወረባትም። አሁንም አዛውንቱ አሳዘኗትና ..."አባባ ያገሩን ጐረምሳ ሁሉ እኮ አስቀናነው ..." ብላ ነገሩን በቀልድ ለማርገብ ፈገግ ስትል እሳቸውም ፈገግ ለማለት ሞከሩ፡፡ ከሕመም ሥቃያቸውም እየታገሉ።

የካፌውን በር ከፍታ አዛውንቱን እንደደገፈች ስትገባ ያጋጠማት ነገር ግን ከጠበቀችው በላይ ነው ያስደነገጣት።

" እንዴ ኧረ ቆይ ... እ...ዛ...ው... ወዴት ነው የኔ እኅት?" አለች አንድ አስተናጋጅ ቁጣን፣ ግራ መጋባትንና ክፊል መጸየፍን በሚገልጽ የፊት መጨማደድ።

ሰሎሜም "ይቅርታ ... አሁን እዚህ አስፋልት ላይ መኪና ገፍትሮአቸው ወድቀው ነው። እሚችዋል ደግሞም ርበአቸዋል ... ትንሽ ነገር ይቅመሱና አረፍ ይበሉ ብዬ ነው። ከእኔ ጋር ናቸው።" አለች በተረጋጋና በለስላሳ ድምፅ።

"የኔ ቢጤ፣ ጋዜጣና ማስቲካ ነጋዴ ምናምን ማስገባት አይፈቀድም። ደንበኛ ይረብሻል። ከፈለግሽ ውጪ ርጃቸው።" አለቻት የእግር ጣቶቿ ካደረገችው ከፍት ጫማ ሞልተው የተረፉት ደልደል ጠቄር ያለችው አስተናጋጅ፣ አንቺ መቆየት ትችያለሽ፣ እሳቸውን ግን ይዘሽ መግባት አይሆንም በሚል ድምፅ።

"የምንጠቀመውን እኮ ያው ገዝተን ነው። እስኪ እያቸው ... አንቺስ አያሳዝኑሽም እንዴ! እንዲህ እያቃሰቱ። ላንቺም እኮ አያትሽ ሊሆኑ ይችላሉ!" አለች ሰሎሜ አሁንም በትዕግሥት። በካፌው ውስጥ የተቀመጡት ተስተናጋጆች ያልጠበቁትን አንዳች ተውኔታዊ ትርእይት የሚያዩ ያህል ዐይኖቻቸውን አንዴ ወደ አስተናጋጇ፣ አንዴ ደግሞ ቡትቶ ለብሰው ቆንጆዋን ወጣት ደገፍ ባሉት የኔ ቢጤ እንዲሁም በሰሎሜ ላይ ያቀያይሩ ጀመር።

አረንጓዴ ጉርድ ቀሚስና በከፊል የወየበ ነጭ ውጥርጥር ያለ ሸሚዝ የለበሰችው አስተናጋጅ ቁጣዋ እየናረባት "ነገርኩሽ እኮ እኛ እዚህ ተቀጥረን ነው የምንሠራው። ይሄ በጎ አድራጎት ድርጅት አይደለም። የወደቀ የኔ ቢጤ ሁሉ የሚታከምበትና የሚረዳበት ጤና ጣቢያ አይደለም ነው የምልሽ። ደግሞ አያቴ ይሁኑ አይሁኑ አንቺ አትነግሪኝም፣ አቦ በናትሽ አትረብሺና!" አለች እየተመናጨቀችና አላላልፍም በሚል መንገዳቸውን እየዘጋች።

"ይቅርታ የውልሽ የኔ እመቤት የምትይው ይገባኛል። ግን ደግሞ ማንም ሰው፣ ድኻም ቢሆን ሀብታም ከፍሎ እስከ ተስተናገደ ድረስ ሊከለከል አይገባም። አሁን እዚህ ለልመና ሳይሆን ለመስተናገድ ነው የመጣነው። አንቺ ልትረጂን ካልቻልሽ ወይ ባለቤቱን ወይም የካፌቴርያውን ኀላፊ ማናገር እፈልጋለሁ።" አለች ሰሎሜ ራሷን ለማረጋጋትና ነገሩን በትክክለኛ መንገድ ለመፍታት እየሞከረች። ትዕይንቱ የበለጠ የተስተናጋጆቹን ሁሉ ቀልብ እየሳበ ሄደ፡፡ ነገሩን ሲከታተል የቆየ አንድ ተስተናጋጅ በስጨት ብሎ

"አይ ታዲያ ሁሉም ሰው ሱፍ ለብሶ እንግሊዘኛ እያወራ ነው መስተናገድ ያለበት። ድኻስ? ደግሞ እኚህ አዛውንት ድኻ መሆናቸው ወንጀል ነው? በዛ ላይ ለምን ይዛቸው እንደመጣች እየነገረችሽ ነው፣ መኪና ገፍትሮአቸው ወድቀው ነው ብላሻለች። ሲሆን መርዳት ሲኖርብሽ ጭራሽ ለስድብ ትጋበዢለሽ እንዴ? አሁንስ ይሄ አገር ተበላሸ እኮ ጎበዝ...!" ብሎ ንትርኩ ውስጥ ሳያስበው ገባ።

የሰሎሜና ያስተናጋጇ አለመግባባት የካፌቴርያው ጸብ ወደ መሆን

እየተሸጋገረ መጣ። ሌሎቹም ተስተናጋጆች አንድ አንድ እያሉ ወደ ሰሎሜ ወግነው አስተናጋጇን ብቸኛ ተፋላሚ አደረጓት። ሌሎች ሁለት አስተናጋጆች ወደ ትዕይንቱ ሲቀላቀሉ የነገሩ ትኩረት መሳብና ወደ ጸብ መቀየር አይቀሬነት ያጋጋላት አስተናጋጅ የያዘችውን የሻይ ትሬይ ከፍ ዝቅ እያደረገች፣ "የኔ እመቤት ትሰሚኛለሽ ምናለ ሥራችንን ብንሠራበት ባትበጠብጭን፣ ደግሞ ባለቤቱ እንዳንቺ ካለ ሥራ ፈት ጋር የሚያጠፉት ጊዜ የላቸውም፣ ከፈለግሽ ሰውዬሽን አዝለሽ መዞር ትችያለሽ። ፊልም የምትሠሪ መሰለሽ እንዴ ...የኛ ዘመናይ! ይልቁን ሥራችንን አትበጥብጪብን በሕግ፣ ከፈለግሽ ራስሽ መስተናገድ ትችያለሽ።" ብላ ጸቡን በሷና በሰሎሜ መሃከል ለማስቀረት ይመስላል የሌሎቹን ውረፋ ጆሮ ዳባ ልበስ አለች። አባባ አራጋው ግን የነገሩ አካሄድ ፈጽሞ አላማራቸውም። ጸቡ ውሎ አድሮ ለሳቸው እንደማይጠቅማቸው ገብቶአቸዋል። አስተናጋጇም ቢሆን ነገሩ በዚህ ደረጃ ይካረራል ብላ አላሰበችም።

"ግዴለ ልጄ ባክሽ በኔ ጦስ መዘዝ ውስጥ አትግቢ ...፤ እኔው እንዳመጣብኝ እችለዋለሁ" አሏት ሰሎሜን ከካፌው ለመውጣት እየተዘጋጁ

በዚሁ መሃል አንድ ሰው ከውስጠኛው ክፍል እነርሱ ወዳሉበት ተጠጋና ... "እ..እ .. ምንድነው ነገሩ? እንዴ ምንድነው ይህ ሁሉ ግርግር? ችግር አለ?" አለ ወደ አስተናጋጇ እየተመለከተ። የሷን መልስ ሳይጠብቅ ወደነሰሎሜ ዞር ብሎ "ችግር አለ? ይቅርታ እኔ የቤቱ ባለቤት ነኝ። የምረዳችሁ ነገር አለ?" አለ የግርግሩን መንስኤ ለማወቅ መልስ እየጠበቀ።

አስተናጋጇ ጌታዋን እንዳየች ውሻ የቁጣ ጅራቷን ሰብስባ .... "ምን ባክህ ጋሽ ዳንኤል ይኸው የኔ ቢጤ ይዛ መጥታ ወድቀው ነው ምናምን እዚህ ይረፉ ትላለች። አይፈቀድም ይህ ሆስፒታል አይደለም ብላት፣ ከእኔ ጋ ሙግት ገጥማ ቤቱን ሁሉ በጠበጠችው።" ብላ የሰሎሜን ወንጀል አግንና፣ የብጥብጡንም መንሥኤ ከሽና አቀረበች። ተስተናጋጆቹ ደግሞ የመጣው አዲስ ሰው ባለቤት ሊሆን እንደሚችል በመገመት የእርሱን ፍርድና የሚቀጥለውን ትርእይት ለማየት አንገትና ጆሮአቸውን አሰገጉ። የነገሩን ግለትና የካፌውን ውጥረት የተረዳው ዳንኤል፣ "እሺ ... በቃ በቃ አሁን እናንተ ወደ ሥራችሁ ሂዱ። የሚያስፈልገውን እኔ አደርጋለሁ።" ብሎ በተረጋጋ አቀራረብ ወደነ ሰሎሜ ዞሮ ችግሩን ለመረዳት ሞከረ።

ዳንኤል የካፌው ባለቤት የወይዘሮ አሰለፈች ልጅ ነው። ለረጅም ጊዜ ሲሰራ የቆየውን ሥራ በቅርብ ነው የተወው። መጀመሪያ ላይ ንግድና ቢዝነስ ለምኔ ብሎ በተማረበት ሙያ ጥሩ ስራ ይዞ ባንድ የግል ባንክ ውስጥ በኀላፊነት ላይ ይሰራ ነበር። እናቱ ጤናቸው እየታወከ ስለመጣና ዕድሜያቸውም እየገፋ ስለ ሄደ ኀላፊነቱን እሱ ወስዶ የቤተሰቡን ቢዝነስ በመምራትና በማስተዳደር ላይ ይገኛል።

ዳንኤል ዕድሜው ከአርባ ብዙ ባይዘልም፣ ሞኝ ሰውነቱ ብዙ ካለመንቀሳቀሱ ተዳምሮ ግርጅፍ አድርጎት እምሳውን የደፈነ ነው የሚመስል። መላጣውና የሚያሳድገውም ጺሙ ይበልጥ አስረጅተውት አንቱ የሚሉት ጥቂት ሰዎች አይደሉም። ሁሌ ሙሉ ልብስ ያዘወትራል። ደግና ሰው ወዳድ ነው።

ይሄ የመጀመሪያ ድርጅታቸው ስለሆነና ለቤቱ የተለየ ፍቅር ስላላቸው፣ እስከ ቅርብ ጊዜ ድረስ ይህን ካፌ እናቱ ነበሩ ሙሉ ለሙሉ የሚቆጣጠሩት። አስተናጋጆቹም 'ደንበኛ ንጉሥ ነው' ብለው ሳይሆን 'ደንብ ንጉሥ ነው' በሚለው ወግ ነበር ሲሠሩ የኖሩት። እንደ አባባ አራጋው ዐይነት ሰው ደንበኛም ሆኖ ቢመጣ የቤቱ ደንብ የደመኛ ያህል ነው ተፋልሞ የሚያባርረው። ለነገሩ ደንበኞነታቸውም የግገር ሳይሆን የልመና ሆኖ ሥራ መረበሹ አይቀርም።

"ይቅርታ! እም..ም... ወደ ጓዳ አካባቢ ስለ ነበርኩ ግርግሩን አላየሁም። ልረዳችሁ የምችለው ነገር አለ?" ብሎ ... እስካሁን ልብም ብሎ ያላያቸውን አባባ አራጋዉን ሲያይ "እን..ዴ... አባባ እርሶ ነዎት እንዴ ... ምንድነው ነገሩ?" አለ ስማቸውን ባያውቅም የኔ ቢጤውን ያውቃቸዋል። ሀልፎ ሀልፎ ገንዘብና አሮጌ ልብስም ሰጥቶአቸው ያውቃልና እሳቸውም ያውቁታል። እሱን በማየታቸው ባንድ በኩል ትንሽ እፎይ አሉ። የሆነውን ነገር ሰሎሜ ባጭሩ አስረዳችው፡፡ "ትንሽ የሚቀመስ ነገር ቢያገኙና ዐረፍ ብለው ደኅና መሆናቸውን ለማረጋገጥ ብዬ ነው" ብላ እሷው እንደቆመች የእርሱን ብይን በመጠበቅ ዝም አለች።

"እምም...ለምን ወደዛ ወደ ጓዳው አካባቢ አታመጪያቸውም ... የሚደረግ ነገር ካለ እናደርግላቸዋለን ..." አለ ዳንኤል። የሰሎሜ ውበትና ለሰውዬው ያሳየችው ርኅራኄ የእሱንም ልብ እያራራው። ባንድ በኩል እርሱም ደግፎአቸው ወደ ውስጠኛው ክፍል ይዘዋቸው ገቡ። ገና ብዙም ስላልመሸ እዚህኛው ክፍል ውስጥ ብዙም ተስተናጋጅ የለም።

አንድ ቀልደኛ ተስተናጋጅ "ወይ ካለው ተጠጋ ወይ ከቆንጆ ተደገፍ ... አለ ሌኒን" ብሎ ሰውን ሁሉ ሲያሥቀው ... የግርግሩ ፍጻሜ ሆነ። ሁሉም ግን የዳንኤልን ቸርነትና ትህትና ከእዛውንቱ ስቃይ ይልቅ ለሰሎሜ ውበት እንደተደረገ ሳያስቡ አልቀሩም። ሳምንት ሙሉ የረባ ነገር ባፋቸው ያልዞረው አቶ አራጋውም ጥሩ የሥጋ ፍርፍር በለስላሳ የማጣጣም ዕድሉን በማግኘታቸው፣ አስደንብሮ የጣላቸውን ባለታክሲ ከልባቸው የተቀየሙት አይመስልም። ዳንኤል ከካፌው ጓሮ ካለው ቤት አሮጌ ልብስ አምጥቶ ጨመረላቸው። እርሳቸውም አመስግነውም ሊረኩ አልቻሉ፣ ሌላ ምን ሊሰጡት ይችላሉ?

ሰሎሜ በአጭር ጊዜ ከተከናወነው ፊልም ድራማ ለመውጣት እየሞከረች አባባ አራጋውን ፈዝዛ ማየቷን ቀጥላለች። አጠገባቸው የተቀመጠው ዳንኤልም

ጓደኞቹን ረስቶ የባጥ የቆጡን ያወራል፣ ይጠይቃል የሰሎሜን ቀልብ ለመሳብ። ሰሎሜም ደግነቱና ትሕትናው ስላስደነቃት ደጋግማ እያመሰገነችውና የጠየቃትን እየመለሰችለት ልብ አቅላጭ ፈገግታዋንም በመጠኑ ታሳየዋለች። ደግነቱንና አክብሮት የተሞላው መስተንግዶን ባህርይው ነው ብላ ከመውሰድ ውጭ በሌላ አልተረጎመችውም። ሰዎች የሚፈልጉትን አፍ አውጥተው በግልጽ ካልተናገሩ በቀር እንዲህ አስበው ነው፣ የሆነ ድብቅ አጀንዳ ይዘው ነው ብላ አትጨነቅም። በብልኅነት ማሰብ በየዋህነት መኖር ነው መርሕዋ፣ አንዳንዴ ግን የዋህነቷ ብልኅነቷን ስለሚያሸንፈው በብልጣብልጦች ትጎዳለች። በየዋህነት መገፋት ሞኝነት አይደለም፣ በብልጣብልጥነትም መጠቀም አሸናፊነት ሊባል አይችልም የሚል ፈሊጥ አላት።

አሁን አይምሮዋን ወጥሮ የያዘው የአቶ አራጋው ጉዳይ ነው። ቀጥሎ ምን ማድረግ እንዳለባት አሳስቦአታል። በልተዋል፣ ደግሞም አሮጌም ቢሆን ልብስ አግኝተዋል። አደጋውም ቢሆን ለከፋ የሚሰጣቸው አይመስልም። የድኽነታቸው ጥልቀት ግን ከዕድሜያቸው በላይ ነው። ዕድሜያቸውም ቢሆን ከሰባ የሚያንስ አይደለም። ሰሎሜ ዝርዝር ታሪካቸውን የማወቅ ጉጉት አደረባት። ግን ልትዘጋ የማትችለውን ፂንፂ እንደ መክፈት እንዳይሆንባት ዐስባ ተወችው። ከሃያ ዓመት በፊት ቀያቸውን ጥለው ወዳዲሳባ የመጡት አባባ አራጋው ከሀዲስ አለማየሁ ፍቅር እስከ መቃብር ጋር የሚተካከል ታሪክ ነው ይዘው የሚዞሩት። ያልታተመ መጽሐፍ። ዛሬ ጎዳናውን የሞሉት ጉዳና አደር አዛውንቶች ሁሉስ ባለታሪክ አይደሉ? የነሱ ታሪክ የኛ ታሪክ ነው፣ ድኽነታቸውም የድኽነታችን መስተዋት። የአስተናጋጇም የዳንኤልም የባለታክሲውም ዐይነቶች አገሩን ሞልተውታል። እነሱም ታሪክ አላቸው።

አባባ አራጋው ነጭ ጺማቸውን እያሻሹ ቀጥሎ የሚሆነውን በመጠበቅ የቀረበላቸውን እንጀራ አሁንም አረፍ እያሉ መጉረሳቸውን ቀጥለዋል። ዳንኤልም የሰሎሜን አድራሻ እንዴት እንደሚቀበል በውስጡ መብሰልሰሉን ቀጥሎአል። በዚህ መሃል አንድ ሰው ራሱን ብቻ ብቅ አድርጎ እነሱ ያሉበትን ክፍል ማተረ። ሰሎሜ ባንድ ጊዜ ፊቷ ሁሉ ጥርስ በጥርስ ሆኖ ... "መላክ እዚህ ጋ... ወደዚህ ና" ብላ ለቅጽበት የሰፈነውን የጸጥታ ድባብ አደፈረሰችው። ጀርባውን ለበሩ የሰጠው ዳንኤልም አዛውንቱም ወደ በሩ አቅጣጫ ባንድ ላይ ዞር አሉ።

ሰዓቱ ከምሽቱ 12:30 ይላል። የቀጠሮው ሰዓት በአንድ ሰዓት ማለፉንም ልብ አላለችውም። መላኩ ተሰፋ ቢቆርጥም ለማረጋገጥ ብሎ እየመነታ ነው የመጣው። ስልኳም ስለአልመለሰ ዝም ብሎ ቤቷ ከመሄድ ብሎ ነው የመጣው። እስካሁን እዚያው መቆየቷ አስደስቶታልም ገርሞታልም። ፊቷ ላይ ያለው የፈግግታ ጨረር ለወትሮው ላረፈደ ሰዉ የምትሰጠው አልነበረም። መላኩ ካረፈደባት ላመልም ቢሆን ማኩረፏ አይቀርም። እሱ ደግሞ ሰሎሜ ስታኮርፍ

ማባበሉና እሷን ማግቱ ደስ ይለዋል። ለዚህም ይሆናል አንዳንዴ አውቆም ሳያውቅ የሚያረፍደው።

መላኩ ወደነሱ ሲያመራ ዳንኤልን ከሰሎሜ ጋር ማየቱ፣ ከነሱ ጋር የተቀመጡት የኔ ቢጤ አዛውንትና የራሱም ማርፈድ ተቀላቅለው አሳቡን ምስቅልቅል አደረጉበት። አይ ዳንኤል እሱ መቼም የማያውቀው ሰው የለም አለ በልቡ። ከዳንኤል እኅት ጋር አብረው ነው ዩኒቨርስቲ የተማሩት። በጣም የቅርብ ጓደኛው ነበረች። ወደ ውጭ አገር ከመሄዷ በፊት አይለያዩም ነበር። እሷ ሀልሟም ምኞቷም አሜሪካ ነበር። ቅርርባቸው ከመደበኛ ጓደኝነት ያለፈ እንደሆነ ለማንም የተሰወረ አልነበረም። ሳይታሰብ ግን በዕድሜ ከሃያ አመት በላይ የሚበልጣትን ከአሜሪካ የመጣ አበሻ የዩኒቨርስቲ ፕሮፌሰር አግብታ ለመሄድ እንደ ወሰነች ድንገት ነበር የነገረችው። ለተወሰነ ጊዜ ተረጋግታ የነበረችው የመላኩ ዓለም ምስቅልቅሏ ወጥቶ ነበር በጊዜው። ቢሆንም የሆዱን በሆዱ ይዞ እንደ ወንድም ሰርጓን አድምቆ፣ መልካምም ተመኝቶ ነበር የሸኛት። ባደረገችው ነገር እንደማይስማማ ግን በግልጽ ነግሮአታል። ግን ደግሞ የራሱንም ስሜትና ቅናት ስለሚያውቅ፣ ምክሩ የቅናት ጩኸት እንዳይመስልበት መጠንቀቁ ላንድ ጓደኛው የሚሰጠውን ምክር ለርሷ እንዳይሰጥ ዕንቅፋት ሆኖበት ነበር።

ከዛም በሁለት አመቱ የመኖሪያ ፈቃዷን ከያዘች በኋላ ከፕሮፌሰሩ ተፋታች። አሁን ተደላድላ የራሷን ኑሮ ጀምራለች እዛው አሜሪካ። ዳጋግማ ጓደኝነታቸውን ለማጫር ብትሞክርም፣ መላኩ ግን ቅምም አላለው። ውስጡ ቂምም ሳያቱር አይቀርም፥ አፍቅሮ የተነጠቀ የሚሰማውን ያህል። ከወንድም ያለፈ ነገር ለእርሷ እንደሌለው ደጋግሞ ነግሮአታል። በህክምና ትምህርት ቤት ዐብሮአቸው ከተማረ ሌላ ልጅ ጋር እያወራች እንዳለችና እየከጃጀለችው እንደሆነ ነግራዋለች ባለፈው ወር። ልጁ ደግሞ አንድ ቁጥር የጥቅም አባዜ ያናወዘው በራሱ ፍቅር የሰከረ መልከ መልካም የሃኪም ልጅ ሃኪም ነው። በዚህ ጉዳይ ላይ ካንድ ጓደኛው ጋር ሲያወሩ፣ "እሱም እሷን ፈትቶ ያሜሪካ ህልሙን ያሳካ ይሆናል። ለፈቺም ፈቺ አለው እኮ! ተጋነን ካልተባለ አሜሪካ ፈቶችና የውሸት ተጋቢዎች የበዙባት 'ነጻ የነጻነት' አገር ከሆነች ቆየች።" ያለው ሁሌም አይረሳውም።

የሰሎሜ ፊት አፈካከና መላኩን ስታይ ያሳየችው ስሜት ዝም ብሎ ጓደኛ እንዳልሆኑ እንዲጠረጥር አድርጎታል። መላኩ ከአጠገባቸው ሲደርስ ከመቀመጫው ብድግ ብሎ ... "መሌ ... መሌ ... አንተ ለመሆኑ ባገር አለህ? ... ወይ መሌ ደግሞ እንዴት ነው ያማረብህ ባክህ?... በጣም ጠፋህ እኮ። ማዘር እኮ በቃ ደጋግማ ነው የምትጠይቀኝ ... ኧረ ባክህ ጠይቃት ... ቢቢም በቀደም ደውላ ጠፋብኝ ስትል ነበር..." አለ አእምሮውን የያዘውን ሰሎሜን የመተዋወቅ ፍላጎቱን አጥፍቶ የልቦና ሚዛኑን ለማስተካከል እየታገለ። ሰሎሜ የመላኩ ገርልፍሬንድ ናት ብሎ በሐሳቡ ደምድሞአል። ጨዋ ወንድ አንዲት ሴት ከሌላ ወንድ ጋር መሆኑዋን

ካወቀ ወይም ከጠረጠረ፣ እጁንም ልቡንም መሰብሰብ አለበት የሚል መርሕ አለው። ይህን ደግሞ እንደ ሃይማኖት መመሪያ ነው የሚያከብረው። መላኩን ጥምጥም ብሎ ዐቅፎ ሰላም አለው። ዳንኤልን ሰላም ካለ በኋላ መላኩ ወደ ሰሎሜ መቀመጫ ጠጋ ብሎ "ሰሊ ... መቼም ሰውም አታረጊኝ ... ይቅርታ ብቻ ነው የምለው... ማብራርያውን በኋላ... ካቅም በላይ የሆነ ችግር አጋጥሞኝ ነው... ፤ ስልክሽ ደግሞ አይመልስም... በደንና ነው?..." አለ ትከሻዋን እያሻሸ፤ ይቅርታ በቃላት ብቻ ይገባ ይመስል የባጥ የቆጡን ቀባጠረ።

ሰሎሜ ፊቷ አሁንም በፈገግታ እንደተሞላ "ጠዋት ቸኩዬ ከቤት ወጥቼ ስልኬን ረሳሁት ... ይቅርታ። ደግሞ እዚህ ከመጣሁ በኋላ አንዳንድ ነገሮች አጋጥመውኝ በቃ ጊዜው እንዴት እንደሄደም አላወቅሁም። ይሄኔ የት እንደ ነበርሁ ታቃለህ አይደል?" አለች ሣቅ እያለች እጁን በሁለት እጇ ይዛ እያሻሸች። ማንንም ቢሆን ከሃያ ደቂቃ በላይ አትጠብቅም። ይህ የሷ የቀጠሮ ሕግ ቁጥር ሁለት ነው። ቁጥር አንድ ደግሞ እሷ አታረፍድም። አባባ አራጋው አንዴ አንዱን አንዴ ሌላውን እያዩ በእግራቸው መሃል የያዙትን በትር ደገፍ እንዳሉ ግራ ቀኛቸውን ያጤናሉ። እንደበታቸው በዝምታ ቢሸብብም፣ ውስጣቸው በብዙ ጫጫታ መራወጡ አልቀረም። ዙሪያ ገባውን በአርምሞ እያዩ የሚቀጥለውን ነገር በመጠበቅ ወንበራቸው ላይ እንደ ተሰፉ ናቸው።

"መሊ ተዋወቃቸው አባባ አራጋው ይባላሉ። እዚሁ ነው የተዋወቅነው ዝርዝሩን በኋላ አጫውትሃለሁ። ከዳንኤል ጋርማ አንተው አስተዋውቀኝ እንጂ፣ ቤተሰብ ትመስላላችሁ። " አለችው ወደ ዳንኤል ዞራ ፈገግ በማለት።

ትንሽ እንዳወሩ ዳንኤልም ጓደኞቹ ትዝ ብለውት ... "Oh my goodness.. ኧረ እኔም ልሂድ ጓደኞቼንም እኮ ረስቼ እዚሁ ቀረሁ... አይዞት አባባ እኛም እዚህ አለን እንግዲህ እንኳን እግዚሃር አተረፈዎ ... መሊ አትጥፋ.. ለማዘርም ደግሞ ደውለህ አለሁ በላት ... ሰሎሜ ... Really ...am so impressed... በጣም ደግ ሰው ነሽ .. እንግዲህ አሁንማ መሊም ዘመድ ነው እንገናኛለን ... ዐደራ ... I really want to know ... ምን እንደምትሠሪ ምናምን... ደግሞ ... was really a pleasure meeting you..." አለና ሁሉንም ጨብጦ ተሰናበቷቸው ጓደኞቹ ወዳሉበት ወደ ሌላው ክፍል ሄደ፣ ሰሎሜም ዳንኤልን ከልቧ አመሰገነችው። አዛዉንቱም መሬት ለጥ ብለው እጅ ነሱ።

ሰሎሜ ለየኔ ቢጤ ገንዘብ መስጠት የሚለውጠው ነገር አለ ብላ አታምንም። የተለየ ነገር ካላጋጠማት በቀር በየመንገዱ ሳንቲም መስጠትም አትወድም። አባባ አራጋው ድንገት አሞአቸው ምግብ ለመግዛት እና ላንዳንድ ነገር ገንዘብ ሊያስፈልጋቸው እንደሚችል ዐሰበች። ጠቀም ያለ ብር ከቦርሳዋ ውስጥ

አውጥታ በጃቸው ካስያዘቻቸው በኋላ፣ "ይበሉ አባባ አራጋው ... እኛም መሄድ አለብን ... እዚሁ አካባቢ ከሆኑ ብቅ ብዬ አይዎታለሁ። በርታ ይበሉ።" አለች እንዲነሡ ለማገዝ እጇን እየሰጠቻቸው። እሳቸውም የተረፋቸውን ምግብ በፌስታላቸው ጨመሩና የሰጠቻቸውን ብር አሳቻ ስፍራ ካለ ኪስ ሰውረው ለመቅበር ድሪቶአቸውን አገላበጡ። እጃቸውን ፊታ አድርገው ገንዘቡን በጨረፍታ ሲያዩት የብሩ ብዛት አንዳች ድንጋጤ እንደ ፈጠረባቸው ፊታቸውና መርበትበታቸው አስታወቀባቸው።

"ልጄ ይሄ ሁሉ ምን ይባላል። እንዲየው ምን እላለሁ የማታ እንጀራ ይስጥሽ... በድድሽ ብዬ። እመቤቴ ከክፉ ትጠብቅሽ። ብሩክ ሁኚ... ካይን ይሰውርሽ" ብለው ምርቃታቸውን አዘነቡባት። ሦስቱም ተያይዘው ወጡ። እንደገና ዳንኤልን እጃቸውን አውለብልበው ተሰናበቱት።

አዛውንቱን ካሰናበቱ በኋላ 'oh ... gosh ... እንዴት እንደራበኝ አትጠይቂኝ" አለ መላኩ። ሰሎሜም "ኡፍ እኔም በጣም ነው የራበኝ ... ምሳም ትንሽ ከመቅመስ ውጪ አልበላሁም" አለችው።

"እውነት ...? ኧረ አንቺ ልጅ ... ራስሽን እኮ እየጎዳሽ ነው ... already ኮ ጠፍተሻል ምን ለመሆን ነው ...!" አለ ፈገግ ብሎ። "ኧረ ባክህ መች ደላኝ ለሱ... ዛሬ እንዴት ተወጥረን እንደዋልን አታውቅም... ያው ከሰዎቹ ጋር አንድ እንጀራ ቤት ሄደን ነበር፣ ብዙም አልሳበኝም ምግቡ፣ እና ለዛ ነው።" አለች ከንዱን ያዝ አድርጋ። "እሺ ኧረ እኔ እምለው እንዴት ነበር evaluation?" አለ መላኩ ትናንትና ስለ ፕሮጀክታቸው ግምገማ በስልክ የነገረችው ትዝ ብሎት።

"ጥሩ ይመስላል ... አሁን አሁን ግን በቃ ... ፕሮጀክት ማለት ... የችግር መፍልፈያ እንጂ በቃ ...ምንም ለውጥ ... አለ አይደል ሥር ነቀል ለውጥ ያመጣል የሚል እምነቴ እየጠፋ ነው። በቃ ሥራ ነው። ዕርዳታውን ከሚሰጡት ጀምሮ የፕሮጀክት ሠራተኞች፣ የመንግስት ባለሥልጣኖችና ተረጂዎቹ ሁሉ ... ጥቅም እንጂ ለውጥ አይደለም ዐላማቸው። ርግጠኛ አይደለሁም በዚህ መንገድ ከድኸነት መውጣት መቻላችንን" ብላ የረኃቧንም ስሜት ያዘለ የሚመስል እሮሮ አሰማች።

"እምምም እኔ እንጃ ... እንደዛ ብሎ በደምሳሳው ሰውን ሁሉ መፈረጅ ይቻላል ብለሽ ነው? ለምሳሌ አንቺ ምን ጥቅም ፈልገሽ ነው? ማለቴ ልክ እንዳንቺ በየፈርጁ ሃቀኛና ለእውነተኛ ለውጥና ሰውን ለመርዳት የሚማስኑ ብዙ ሰዎች ይኖራሉ። በእርግጥ ብስጭትሽ ይገባኛል። ግን ደግሞ ሌላ የተለየ ምን ማድረግ ትችያለሽ? ... ማለቴ የተሻለ አማራጭ አለሽ?...የርዳታ ደርጅትና ፕሮጀክቱ ሁሉ ቢዘጋ ... ከዚያስ?" አለ መላኩ የተሻለ አማራጭ አሳብ ለመኖሩም እየተጠራጠረ።

"እኔንጃ ... አሁን እሱን እንተወው ... ስለራበኝም ይሆናል አሁን። ባክህ ያንተስ ቀን እንዴት ነበር?... እስኪ ንገረኝ ምን አጋጥሞህ ነው እንዲህ ያረፈድኸው? የተረሳልህ መስሎሃል።" አለች ዐይናይኑን እያየችና ከንዱ ላይ ቆንጠጥ እያደረገችው። ርእሱንም ለመቀየር ... የምሯንም ለምን እንዳረፈደ ለማወቅ በመፈለግ።

"ቀ...ኑ ያው የተለመደው ነው፤ ሥራ ... ስብሰባ ... nothing new ... አለቃችን ከውጭ ተመልሶአል ..." አለና የመኪናውን ቁልፍ ከኪሱ አውጥቶ ተሳፋሪ በሚገባበት በር በኩል ሄዶ ሰሎሜን ካስገባ በሁዋላ እሱም ገብቶ ሞተሩን እያስነሣ። ወዲያው አንድ ወጠምሻ ጐረምሳ ራሱን አከክ አከክ እያደረገ ወደ መኪናው ሲቀርብ የጥበቃ ሒሳብ ፈልጎ እንደሆነ እንደሆነ ስለገባው ... ከኪሱ ውስጥ ያገኘውን ጥቂት ዝርዝር ብር ሳይቆጥር እጁ ላይ አስቀመጠለት።

"ይመቻችሁ ... ያው እዚሁ አለን ሁሌም ... አትርሺን ስትመጡ እንግዲህ ጆለሴ ... ቅድም እኮ በጣም ነው ያናደዱኝ እነዛ ጨው ራሶች። ርሻቸው አንቺ። እኛ ካልተዛዘን ማን መጥቶ ሊያዝንልን ነው? አይገርምሽም። አንቺ ግን ይመችሽ፣ በጣም ደግ ሰው ነሽ" አለ ወደ ሰሎሜ እያየ። አባባ አራጋውን ይዛ ወደ ካፌው ለመግባት ስትሄድ በተረብ የለከፏትን ልጆች ዝም ያስባለላት ወጣት ነበር። አሁን ሲያናግራት ነው ያወቀችው ጨለመለም ስላለ። "ይቅርታ ቅድምም ሳላናግርህ። በጣም እግዜር ይስጥልኝ። ማነው ስምህ ግን?" አለችው ሰሎሜ። መላኩ ለሚያወሩት ነገር እንግዳ ቢሆንም፣ መኪናውን ማስነሣቱን አቁሞ አንዴ ጎረምሳውን አንዴ ሰሎሜን እያየ ማዳመጡን ቀጥሎአል።

ወደ መኪናው መስኮት ጠጋ ብሎ "ሰሎሞን እባላለሁ። ያው እዚህ እየተጋፋን እንኖራለን። እሱ አይከፋው" አለ ራሱን አከክ አከክ እያደረገ። ኑሮው ቢከፋም ልቡ ግን አሁንም ልስልስ መሆኑ ያስታውቃል። ትንሽ አዋርተውትና አመስግነውት ሊሄዱ ሲሉ ላዩ ላይ እያለቀች ያለችው ስስ አዳፋ ጃኬት ቀልቡን የሳበችው መላኩ ከኋላ ወንበሩ ሥር ካለው ፌስታል ውስጥ ተንጠራርቶ ወፈር ያለውን የጨርቅ ጃኬት አውጥቶ ክላክስ አድርጎ ጠራውና "ሰሎሞን ትንሽ ሲበርድ ትጠቅምሃለች?" ብሎ ሊያቀብለው ሲዘረጋ፣

"ኧረ አያስፈልግም ..." ብሎ እንደ መግደርደር ካለ በኋላ ከልቡ አመስግኖ ተቀብሎ በፈገግታ ነጠር ነጠር እያለ ወደ መጣበት ወደ ጨለማው ገብቶ ተሰወረ። መላኩ መሥሪያ ቤቱ ውስጥ ትልቅ ቅርጫት አስቀምጦ የመሥሪያ ቤቱ ሠራተኞች የማይለብሱትን ወይም ለችግረኛ መስጠት የሚፈልጉትን ልብስ እዚያ ዉስጥ እንዲያስቀምጡለት ያደርጋል። ከዚያ ውስጥ የተወሰነውን በፌስታል አድርጎ ሁሌም በመኪናው ውስጥ ይዞ ነው የሚሄደው። እንደ ሰሎሞን ዐይነት የሚያስፈልጋቸው ሰዎችን ሲያይ አውጥቶ ይሰጣቸዋል። በተለይ ለፊልድ ሥራ

ሲወጣ በብዛት ይዞ በመሄድ መስጠት ይወዳል።

መላኩ መኪናውን አስነስቶ በደመነፍስ እየነዳ አራት ኪሎ አካባቢ ሲደርሱ፣ "ምንድነው መብላት ያሰኘሽ ሰሊ?" አለ የመኪናውን ቴፕ ድምፅ እየቀነሰ። "እኔንጃ ... ትንሽ ጸጥ ወዳለ ቤት ብንሄድ ደስ ይለኛል ... ጫጫታው ናላዬን አዙሮታል" አለች ግንባሯን በግራ እጇ ደገፍ አድርጋ። "am sorry ... አይዞሽ ... አሁን ይለቅሻል .. ረኃቡም ሊሆን ይችላል" አለ እሱም በራሷ ላይ የጫነችውን እጇን ያዝ ለቀቅ እያደረገ።

"እንጀራ ቤት ባይሆን ደስ ይለኛል። ከፈረንጆቹ ጋር ወደ አበሻ ቤት ነው ቀን የሄድነው። ለዛሬ እንጀራ ማየትም አልፈልግም።" አለች ቦርሳዋን ወደ ኋላ ወንበር ላይ እየወረወረች። ከዚያም ታስሮ የዋለውን ፀጉሯን ነጻ ለቃ በጣቶቿ በተን መንዘር እያደረገች ዘና ለማለት ሞከረች። እንደገና ተንጠራርታ ቦርሳዋን ስባ ከውስጡ የጽዳት ፈሳሽ የያዘውን ብልቃጥ አውጥታ እጇ ላይ ፈሰስ አደረገች። እጇን አሻሸችና "ትፈልጋለህ" ብላ ወደ መላኩ እጇን ዘረጋች።

"እይ ይቆየኝ" አለ እየተጨናነቀ በመጣው መንገድ ላይ አትኩሮቱን ለማድረግ እየሞከረ። "እም ...ም ... ቦሌ አካባቢ ወዳለው ታይ ቤት ብንሄድስ? ጸጥ ያለ ነው፤ ደግሞም ቤቱም ምግቡም ጥሩ ነው።" አለ የምትለውን ለመስማት በጫረፍታ እያያት። "በጣም አሪፍ ነው፤ ግን ያው መንገዱን መቻል ነው፡፡ በአሁኑ ጊዜ መንገዱ መጨናነቅ ይበዛበታል።" አለች መስኮቷን እየዘጋች።

ሰሎሜ ሜካፕ መጠቀም አትወድም። ውሃ ግን ሁሉ ነገሯ ነው። ሁሌም በጣም ንጹሕ ናት። ብዙ ውሃ መጠጣት ትወዳለች። ዋናም ከገባች መውጣት አትወድም። በስሕተት ሰው የሆንሽ አሣ ነሽ ይላታል መላኩ። ስትለብስ ግድየለሽ ትመስላለች። እሷ ግን ግድየለሽ አይደለችም፤ ሳታስብ የምታደርገው ምንም ነገር የለም። አንድ 'ጥንቁቅ ግድየለሽ' የምትላት ጓደኛ ነበረቻት። ያሏት ልብሶች ብዙ አይደሉም። ዋና ትኩረቷ ዋጋ ወይም ፋሽን አይደለም። ምቾት፣ ጥንካሬና ጥራት እንዲሁም እርስ በርሳቸው ከሰውነቷና ከሰብእናዋ ጋር ያላቸውን መጣጣምና ውሕደት አይታ ነው የምትገዛቸው። ስለዚህ ምንም ብትለብስ ለእርሷ ብቻ ተጨንቀው ተጠበው የሠሩት ነው የሚመስለው።

ዛሬ የለበሰችው የወየበ የሚመስል ፈዛዛ ጂንስ፣ ወይን ጠጅና ብርቱካንማ ዥርጉርጉር ቶፕ ሲሆን ፈዛዛ የወይን ጠጅ መልክ ያለው ቀላል የቆዳ ጃኬት ጣል አድርጋለች። ጫማዋ ጥቁር ፒማ ስኒከር ሲሆን ቀበቶዋ ደግሞ እጅግ ለፍቶ የተለሳለሰ ጥቁር ቆዳ ነው ልክ እንደ ቦርሳዋ። ቦርሳዋ የትንሽ ትልቅ ነው የያዘው ጉድ ሲታይ። ላፕቶፕ ኮምፒውተሯን ጨምሮ ብዙ ወረቀቶችንና ጥቃቅን አስፈላጊ ንብረቶቿን አንግቧል ከአነስተኛ የገንዘብ መያዣ ቦርሳዋ ጋር። ፊቷም፣ ጥርሷም፣

ቆዳዋም፣ እንደ አስተሳሰቡዋ ጥርት ጽድት ያሉ ናቸው። አቋሟ ጠንካራ፣ ድምፅዋ ግን ለስለስ እንዳለ ሙዚቃ ለመስማት የማይሰለች ነው። ስትራመድ ፈጠንና ቀጥ ብላ ሲሆን፣ ስታወራ ግራ እጇን ማንቀሳቀስ ይቀናታል፤ የምታወራውን ሰው ዐይን ዐይን ማየትም ትወዳለች።

ኦሎምፒያን እንዳለፉ መንገዱ ተዘጋግቶ ብዙ ቆሙ። ጊዜው እየመሸ ቢሆንም የመኪናዎቹ ጡርንባ ጆሮ ያደነቁራል። "እ..ዬ. እንደ ፈራሁት በቃ መንገዱ ሁሉ ተዘጋግቶአል። አሁንስ በተለይ አርብ ማታ እኮ ወደቦሌ ከመምጣት ..." ብላ አረፍተ ነገሩን መጨረስ እንዳቃታት ሁሉ ወደ መላኩ አየች። መፍትሔው በእሱ እጅ እንዳለ ሁሉ። "አሁንማ እንግዲህ አንዴ ገብተንበታል። እስኪ ትንሽ እንየው፣ ደግሞም አሳባሪና አማራጭ ሌላ መንገድ እኮ ያለ አይመስለኝም። በኡራኤል አድርገን በቴሌ በኩል ብንሄድም ያው ነው።" አለ እጆቹን መሪው ላይ አሳርፎ።

"እሺ. አሁን ይህ ሁሉ መኪና ተሳስሮ የመቆሙ ምክንያት ምን ይባላል! ከተማይቱ ውስጥ ያሉት መኪኖች ሁሉ ቦሌ ነው እንዴ ያሉት? ደግሞ መደናቆር ... የክላክሱ ጩኸት" አለች አሁንም ድካሟ የፈጠረው ስሜት እየታወቀባት። መላኩ በቀስታ የሚሰማው ሙዚቃ ቀልቡን ስቦት ዝም ብሎአል።

"ለነገሩ የመንገዱ መጥበብ፤ የመኪናው መብዛት፤ ከቦሌ ሌላ ለመዝናናት የሚኬድበት ደኅና ቦታ እጅግም አለመኖሩ፣ የእግረኛው መብዛትና የመኪናውን መንገድ መጋራቱ ከዚህም በላይ ቢሆን አይገርምም።" አለች የችግሩን መንስኤ ማብራራቱ ስሜቷን ያረግብላት ይመስል።

"ነው ብለሽ ነው ሰሊ? አንቺ ያልሻቸው ነገሮች ሁሉ ልክ ናቸው። ዋናው ችግር የሚመስለኝ ግን መዘጋጋቱንና መጨናነቁን የሚፈጥረው የነጂዎቹ ሁንቅላት ነው። እዚህ አገር አብዛኛው ባለመኪና ወይ የመሥሪያ ቤት ኀላፊና ወይ የራሱ ድርጅት ባለቤት ነው። ይህ ደግሞ በመንገዱ ላይ የይገባኛልና የአለቃነት የበላይነት ስሜት እንዲሰማቸው ስለሚያደርግ ለሌላው ደንታም የላቸውም። ልክ እንደ ቢታቸው ወይም መሥሪያ ቢታቸው ሁሉ መንገዱም ላይ ማዘዝና መቅደም መብታቸው ነው የሚመስላቸው። በሌላ በኩል ደግሞ በአስተሳሰቡ ያልበሰለ፣ ለመንገድ ሥርዐት ደንታ የሌለው መቅደም ሁሌም መብለጥ የሚመስለው ተቀጣሪ አሽከርካሪም ብዙ ነው። መንገዱን የሞላው መቅደም መብቴ ነው ባይና መቅደም ብልጫ እንደሆነ የሚያስብ ነው። ስለዚህ ይሄ ጆሮ አደንቋሪ አብዛኛው ክላክስ የአለቃ ጩኸት ወይም የባለጌ ስድብ ነው ቢባል ብዙም ስህተት አይመስለኝም። ሌላው ግን መንገዱንም ሆነ ቅድም የዘረዘርሻቸውን ችግሮች ሁሉ የፈበረከውም ሆነ መፍትሄ ሊሰጥ የሚገባው የኛው አስተሳሰብ ነው ባይ ነኝ። ብቻ ዋናው ጥበትና ሁንቅንቅ ያስተሳሰብ እንጂ የመንገድ አይመስለኝም።" አለ መላኩ። አሁን አሁን

ሁሉንም ነገር በአስተሳሰብ መነጸር ማየት ይቀናዋል።

ትንሽ እንደ ቆዩ መንገዱ ተከፋፍቶ መንቀሳቀስ ጀመሩ። በኋላ እንደተረዱት ከሆነ፣ አመንገድ መሃል ተበላሽቶ የቆመ ከባድ መኪናና ወደ ግራና ወደ ቀኝ ለመታጠፍ በሚደረግ ጥበቃ የሚያሳልፉቸው አጥተው፣ የሌላውን ሁሉ ጉዞ ባደናቀፉ ጥቂት መኪኖች ጠንቅ ነው ከዕድሜያቸው 30 ደቂቃ የባከነው። አይደረስ የለም የተቆላለፈውን የመንገድ ላይ እንቆቅልሽ ፈትተው ያሰቡበት ምግብ ቤት ደረሱ። "ቅድም መኪናው፣ አሁን ደግሞ መንገዱ ... ዛሬ የመቆላለፍ ቀን ነው እንዴ?" የሚል ጥያቄ መላኩ ራሱን ጠየቀ።

ጋቷ ትልቅ ቪላ ሲሆን ቤቱ በቂ ብርሃን ያለውና በአጠቃላይ በውስጡ ያሉት ዕቃዎችና ማስዋቢያዎች ተጣጥመው የተቀመጡ ናቸው። አስተናጋጆቹም ረጋ ያሉና ሥራቸውን የሚያውቁ ይመስላሉ። ግቢውም ለቀቅ ያለ ነው። የምግቡ ዐይነት እጅግ ብዙ ቢሆንም፣ እንደ ማንኛውም የሩቅ ምሥራቅ ምግቦች ብዙው ነገር ተመሳሳይ፣ አልሸሹም ዞር አሉ ነገር ነው። ሰሎሜ አሣ በሩዝ መላኩ ደግሞ ዶሮ በኑድል የሚያቃጥል ተደርጎ ይሠራልን ብለው ለመንደርደሪያ ስፕሪንግ ሮል አዘዙ። በአብዛኛው ያሉት ተስተናጋጆች የውጭ አገር ዜጎች ናቸው። ዐልፎ ዐልፎም አበሾች ተቀምጠው ይታያሉ። ሰሎሜ ወደ መታጠቢያ ቤት ስትሄድ፣ መላኩ ደግሞ ቤቱንና ዙሪያ ገባውን ልክ እንደ ዐዲስ ይቃኝ ጀመረ። በመሃል አስተናጋጁ ያዘዙትን መጠጥ ይዛ መጣች።

ባለፈው ሳምንት መላኩና የቢሮ ባልደረቦቹ ሲመጡ ያስተናገደቻቸው ልጅ ናት። ሁል ጊዜ አስተናጋጆችን ስማቸውን ጠይቆ በስማቸው ነው የሚጠራው። ምንም ይሁን ምን ከዐሥር በመቶ ያነሰ ጉርሻ አይሰጥም። ጓደኞቹም ከእርሱ ጋር ሲሆኑ ያንኑ ማድረግ እየለመዱ ነው። ከራሱም ቢሆን ጨምሮ ይሰጣል እንጂ አንድ ብርና ሁለት ብር ትተው ሲሄዱ ይበሳጫል። "የነሱ ኑሮ ከተስተካከለ እኛም የተሻለ መስተንግዶ እናገኛለን፤ ሥራውም ይከበራል። ደግሞስ ሁላችንስ ብንሆን በጉርሻ አይደለም እንዴ የምንኖረው? የኛ ጉርሻ ቦነስ፣ ኮሚሽን፣ ጥቅማጥቅም ምናምን እየተባለ ስሙ ያምራል እንጂ።" እያለ ሁሌም ይከራከራል። በዚህ ባሕሪው የተነሣ በሄደበት ሁሉ አስተናጋጆች ተሽቀዳድመው እሱ ጋ ይመጣሉ። እንዲያውም አንድ ጓደኛው "ለኔም ተረፍከኝ ካንተ ጋር ስላዩኝ ወደኔም መሮጥ ጀምረዋል፤ ችግሩ ግን አንድ ወይም ሁለት ጊዜ አይተውኝ ይተውኛል" እያለ ይቀልድበታል። መላኩ ከአስተናጋጆች ጋር ማውራትና ስለ ኑሮአቸው መጠየቅ ደስ ይለዋል።

"እንዴት ነው ልጅሽ ተሻላት ገነት?" አላት ያዘዘውን ቶኒክ እየቀዳችለት። "አዎን ደኅና ሆናለች አመሰግናለሁ ...፤ ትምህርት ቤትም መሄድ ጀምራለች።" መላኩ ስሟንና ልጇን ማስታወሱ ገርሞአታል ፊቷ ሁሉ ጥርስ በጥርስ ሆነ። "ሥራስ እንዴት ነው?" አለ ሰሎሜን ከመታጠቢያ ቤት ወደ ወንበራቸው ስትመጣ በከፊል

እያየ። "ደኅና ነው ... ያው ረጋ ያለ ነው።" አለች አሁንም ፊቷ እንደበራ፡፡

በዚህ መሃል ከመቼው እንደደረሰች ሳያስበው ከኋላ ፊቱን በቀዝቃዛ ርጥብ እጇ ነካ ስታደርገው፣ ድንግጥ ብሎ እንደ ተለመደው ሲደነብር ሰሎሜ ሣቋን ለቀቀችው። ገነትም እየሣቀች ሄደች።

"ታድያ ምኑን ታጠብሽው ... ስንት አቧራ፣ ላብ ምናምን ያለውን ፊቴን ነካተሽ ..." አለ ለእርሷ እንዳሰበ በማስመሰል በዚህ እንኳ ብትተው ብሎ፤ የንጽሕና አባዜዋን ስለሚያውቅ፡፡ መላኩ ቅዝቃዜ ፊቱን ሲነካው በተለይ ሳያስበው ከሆነ፣ እንዳች አውሬ እንዳየ ነው የሚደነብረው፤ ይህ ደግሞ ሰሎሜን ያዝናናታል። እርሷ ግን ወይ ፍንክች!

"ም..ን..ም ግድ የለም ... አንተ ስትደነብር እኮ ባክቴሪያዎቹ ምናምኖቹ ሁሉ ናቸው የሚሞቱት..." ብላ አሁንም ሣቋን ለቀቀችው። "እሺ ያው ብድር መላሽ ያርገኝ" አለ አለመረታቷን እያየ። "መኩረጅ አይቻልም ግን" አለች ሣቋን እየሰበሰበች። እሱም በዚህ መሃል ለመታጠብ ወደ መታጠቢያ ቤቱ አመራ።

እያወሩ እየተሣሣቁ በልተው ሁለቱም ሻይ አዘዙ። ጥቂት ዝምታ በመካከላቸው ሰፍኖ እንደቆየ፣ "እኔ ምልህ .. መሊ ... ይዘህልኝ መጣህ?" አለችው። "ምኑን?" አለ መላኩ ወደሷ ዘንበል ብሎ። "ኧ...ረ ... ዛሬ ኮ የመጨረሻ ቀን ነው... ጽሑፉን ነዋ!"

"እ...ም...ም ምንም እኮ አይጥምም ... ስንት ጊዜ እንደ ቀደድኩት አትጠይቂኝ ... እኔ መጻፍ አልችልም... በቃ አለ አይደል ... ለመጻፍ የተፈጠሩ ሰዎች አሉ፤ ... ደግሞም ላለመጻፍ የተፈጠርን... አንቺ ግን የምርሽን ነው እኔ እንድጽፍ የምትፈልጊው...?" አለ።

"እሱንማ የጨረስን መሰለኝ እኮ... ያለቀ ነገር ነው ... ደግሞ ለምን አዋሽሃለሁ? ... ዝም ብለህ እኮ የምታወራውን እንኳን መጽሐፍ ብታደርግው ስንት ሰው እንደሚጠቅም አንተ ስለማታውቅ እኮ ነው... በቃ ባለፈው እንደ ተባባልነው ... ለሌላ ሰው አትጻፍ... በቃ ለእኔ ጻፍልኝ፤ ... ደብዳቤ ሊሆን ይችላል ... እምቢ ካልክ፣ ሩቅ አገር እሄድና ያው የግድህን ትጽፋታለህ ... ቀልዱ ይቅርና የምር ምን አለች በለኝ ... አንተ የተፈጠርከው ለመጻፍ ነው ... እስኪ ከዚያ እናያለን ... በቃ ላንድ አንባቢ ብለህ ጻፈው... ግን ዛሬ ምንም ይዤ አልመጣሁም እንዳትልና እንዳልገልህ...!"

"እ እ... ትንሽ ነገር አምጥቼልሻለሁ... እስኪ እዩውና ... ግን አደራ ዝም ብሎ ነገር ከሆነ አታድክሚኝ ... ላንቺ ብዬ ነው..." አለ አሁንም እርግጠኛነት

በማይታይበት ፊት። "ታንክ ዩ ... የታለ ታዲያ ...?" አለች አሁኑኑ ለማየት ቸኩላ። "መኪና ውስጥ ነው ያለው ሳንቶን ቦርሳዬ ውስጥ ... ስንሄድ እሰጥሻለሁ:: በበላ አቅምሽ ብታዩው ብዬ ነው።" አለ ፈገግ ብሎ የቀረበላቸው ትኩስ ሻይ ውስጥ የጨመረውን ስኳር እያማሰለ እንዳች ተንከል አስቦ።

"እኔ ያንን ሥዕል እንዴት እንደምወደው አትጠይቂኝ... እስኪ እዩ.ው፣ የሆነ እንዳች ሰ...ላ...ም ... አይሰጥም...?" ሲላት በየዋህነት ዞር ብላ ሥዕል ስትፈልግ በሻዩ ውስጥ የነበረውን ማንኪያ በፍጥነት እጇ ላይ ቢያስነካው "ማሚዬ ..." ብላ በመጮኽ ከተቀመጠችበት ብድግ ስትል፣ ሰዉ ሁሉ ዞር ዞር ብሎ ወደነሱ ሲያይ .. ድምፁን ጎርነን አርጎ፣ "መኮረጅ አይቻልም ስላልሽኝ ነው በሞቀ ውሃ የተጠቀምኩት" ብሎ እሱም በተራው ሲሥቅ ... "አንተ ግን ጨካኝ ነህ ... እኔኮ አባበስኩህ እንጂ ... ጠበስኩህ እንዴ ...?" ስትል ...፣ "ኧረ ትገዘ ይልሻል ባለፈው ጀርባዬ ውስጥ የጨመርሽው በረዶ ... እሱስ ማባበስ ነው?" ብሎ እንደገና ሳቁን ለቀቀው አይን አይኗን አያየ። " እሺ እኮ ቆይ ...ላሁኑ ተሳክቶልሃል ..." ብላ እጇን ስታባብስ፣ "ደግሞ እኮ አንቺ ባታባብሺኝ ኖሮ እኔም አንቺን ለመጥበስ አላስብም ነበር።" አለ ከት ብሎ እየሣቀ እንደገና።

"አ..ን...ተ ነገረኛ ሆነሃል። እኔ እንደዚያ ማለቴ አይደለም፤ አንተ ልጅ ሞ-ዛ-ዛ ሆነሃል... ኧረ ቅኔ!! ..." ብላ እሷም ከፊል ዕፍረት ያዘለ ሣቋን እየሣቀች፣ ተሽቀዳድማ ሒሳቡን ከአስተናጋጇ ተቀብላ፣ ጠቀም ካለ ጉርሻ ጋር በእጇ ሰጠቻትና፣ "እግዜር ይስጥልኝ በጣም ጥሩ ራት ነበር" ብላ "በል ተነሥ እንሂድ ...የኔ ሞዛዜ ...." አለች ቦርሳዋን እየሰበሰበች። መላኩም ሣቁን ሳይጨርስ ... "እግዜር ይስጥልን እመቤት ሆይ ... ጥሩ ሻይ ነበር" አለ ማንኪያ ያስነካውን እጇን ለመያዝ እየሞከረ። "ዞር በል ደግሞ እንደ ደጎና ሰው ... ያቃጠልከኝ አነሰህ! አንድ እጅ የሚባል የለም ...ይቺን የመሰለች እጅ እንዲህ በቀላሉ የምታገኝ እንዳይመስልህ።" ስትል ካፏ ለቀም አድርጎ፣ "እና ካልተንበረከኩ እጅ አይሰጠኝም ማለት ነው?" አለ እየሳቀ እጇን ለመያዝ እየሞከረ፡፡ "እስኪ ተንበርክክ እንይህ... ጸባይህ ታይቶ ምናልባት..." ብላ እየሣቀች ጨብራራ ፀጉሩን ሞነጫጨረችበት። እንዲሁ እየተቃለዱና እየተገነታተሉ ወደ መኪናቸው አመሩ። ሰዓቱ ከምሽቱ ሦስት ሰዓት ሆኖአል።

"ዛሬ የማድረው አክስቴ ጋ ስለ ሆነ እዚያው ብትጥለኝ ..." ስትል ካፋዋ ተቀብሎ፣ ..."የ...ት...ኛ...ዋ አክስትሽ ጋ?" አለ እንደመቀለድም በሚመስል ድምፅ። ሰሎሜ ዘመድ ብዙ ናት። መላኩ ደግሞ ዐዲስ አበባ የሚያውቀው ምንም ዘመድ የለውም። "ሞዛዛ ...የምን ማዳነቅ ነው... በል ሳር ቤት እንሂድ ..." አለች። መኪና ዉስጥ ከገቡ በኋላ ትንሽ እንደሄዱ፣ "አውጥቼ መውሰድ እችላለሁ?" አለች ቦርሳውን ከኋላ ሳብ አድርጋ ይዛ።

"ይቻላል ...ግን be honest ያን ያህል እዚህ ግባ የማይባል ከሆነ ... በቃ ... አለ አይደል ... ደግሞ እንዴት እንደምጀምረው ግራ ስለገባኝ ዝም ብዬ ነው ከመሃል ቡትርፍ አድርጌ የጀመርኩት" ሲል ሳታስጨርሰው "ሄይ ... በቃ እኮ አሁን ካንተ ጋ ተሰናብቶ ሄዶአል ... ደብዳቤ ስትጽፍ... ፖስታ ቤት ከገባ በኋላ ንብረትነቱ የተቀባዩ ነው... ወይም አለ አይደል .... እሜይል ... ሴንድ የሚለውን ከተጫንክ በኋላ አለቀ... ይሄንን እርሳው... የሚቀጥለውን አስብ ...፡፡" ብላ ጽሁፉን ለማውጣት ቦርሳውን መፈተሽ ጀመረች።

"ኧረ የሚቀጥለው! ... የሚቀጥለውን?...ምኑ ነው ሚቀጥለው...?" ... አለ አፉን ጠመም አድርጎ... "መሊ ... የጨረስን መሰለኝ ... የምትጽፈው መጽሐፍ ነው... ትልቅ እና ጥሩ መጽሐፍ ... ዝም ብለን ብናወራ ጥቅም የለውም... ለውጥ ቅብጥርሴ ምንትሴ የምንለው ሁሉ .... የሚጀምረው በሐሳብ ነው። ሐሳብ ደግሞ ከሰው ወደ ሰው የሚተላለፈው በጽሑፍ ነው። ጽሑፍ ቅርጽ የሚይዘውም በመጽሐፍ ነው። ለእኩዮቻችን ለከተሜ ምሁራን ሳይሆን በቃ ለአብዛኛው ሕዝባችን ነው የምትጽፈው። ማንበብና መጻፍ የሚችል ሁሉ እንዲያነበውና እንዲረዳው አድርገህ። ካስፈለገ በየቋንቋዎቻችን ይተረጐማል። ሕዝባችን ተሸክሞ ስለሚዞረው አእምሮ ማወቅና መማር አለበት። አስተሳሰባችን ሲቀየርና ሲበለጽግ አገርም ሕዝብም ይለወጣል። ያንን ለማድረግ ... ትልቅ አስተዋፅኦ ማድረግ ትችላለህ። መጻፍ አማራጭ አይደለም... በቃ!" ብላ እንደ ጓደኛ ሳይሆን እንደ ዳኛ ብይን ሰጠች። እሱም ደግባኝ አልጠየቀም።

በዚህ ጉዳይ ላይ ብዙ ጊዜ ከመላኩ ጋር ተሟግተዋል። በእርሱ ውስጥ ያለውን ችሎታና ሐሳቡን ቢጽፈው፣ ምን ያህል ሰው መጥቀም እንደሚችል ደጋግማ ነግራዋለች። እርሷ ብቻ ሳትሆን ብዙ ሰዎችም። እርሱ ደግሞ ያመነታል። ሰዉ አያነብምም ይላል። አንዳንዴ ደግሞ መጻፍ አልችልም ወይም ደግሞ አልወድም ብሎ ሰበብ ይሰጣል። መላኩ ለሌሎች ብርቅና በጣም አስገራሚ የሆኑ ነገሮችን እንደ ቀልድ ነው የሚያወራው። ዝም ብሎ ሲናገር ሰዎች በማስታወሻ እንዲጽፏቸው የሚያነሣሡ ሐሳቦች ለእርሱ ገና ያልበሰሉና ተሠርተው ያላለቁ ድምር ነገሮች ናቸው። ሰሎሜ ግን ታጥቃ ተነሥታለች፣ ሐሳቦቹን በወረቀት ለማስፈርና በሰው ሁሉ እጅ ለማስገባት። እንዲህ እየተሟገቱ አክስቷ ቤት ደረሱ።

"በል ግባም አትባልም መሽቶአል ... በቃ ደብዳቤውን አንብቤ ... ምላሹን እሐሁድ ከቸርች በኋላ ... ጠብቅ።" "ነገ አንገናኝም እንዴ?" አለ መላኩ ሊሰናበታት እሱም ከመኪናው እየወጣ። አሁንማ በየቀኑ ካላገኛት ያቅበጠብጠው ጀምሯል። "ረሳኸው እንዴ መሊ ...? ነገ እዚህ የቤተ ሰብ ማኀበር አለ ብዬህ ነበር እኮ። ያው ባለፈው ሳምንት ሰርግ ሰበብ ብዙ ሰው ነው ከውጭ የመጣው፣ ከእኔ ቤተ ሰቦች በቀር። ደግሞ ወደ ማታ ላይ ደብረ ዘይት ሳንሄድ አንቀርም። ኩሩፍቱ ካልሄድን

እያሉ ነው ያከሰቱ ልጆች ከካናዳ የመጡት። ከፈለክ መምጣት ትችላለህ"፡፡ "አይይይ... ይቅርብኝ... በቤተ ሰብ ጉዳይ ጣልቃ አልገባም'' አለ የሹፌት ፈገግታውን ብልጭ አድርጎ፡ መሄድ ቢፈልግም ገና ግንኙነታቸው ስላልለየለት እያመነታ። "ምን ታካብዳለህ? serious ...ከቻልክ ...አሪፍ ነው። በዚያውም የማታውቃቸውን ዘመዶቼን ሁሉ ትተዋወቃቸዋለህ።" አለችው። "ምኔ ነው ብለሽ ነው የምታስተዋውቂኝ...?" አለ ቦርሳዋ ያዘነፈውን ኮሌታ እያስተካከለላት እጁን ከትከሻዋ ላይ ሳያነሣ፡፡ "የመጽሐፉ ፕሮጀክት ማናጀርና ኤዲተሩ ነኝ ብዬ ነዋ.. አየ ሞኘዜ። ምን ብዬ ላስተዋውቅህ?" ትከሻዋ ላይ ያለውን እጁን ያዝ አድርጋ ግቅ በማለት፡፡ "ገና ያልተጻፈው ደብዳቤ ከመቼው መጽሐፍ ሆነ ደግሞ ልጄ? እው ... ትዝ አለኝ፣ ከነማርቆስ ጋር ለካ ቀጠሮ አለኝ..." አለ ከኪሱ ውስጥ የሚጮኸውን ስልክ እያወጣ፡፡

"አይ በቃ በል ...enjoy ...ማርክን ሃይ በለው። ደግሞ ደውል ስትደርስ ... እሺ ... ለካ ስልኬን ረስቼዋለሁ ወይ እኔ እደውላለሁ በቃ ቻው... በጣም ታንክ ዩ እሺ ..." ብላ ስትለቀው ጉንጯን ሳም አድርጎ ተሰናበታት። ከዚያም እስክትገባ ጠብቆ መኪናውን አስነሥቶ ወደ ቤቱ ነጎደ።

መላኩ "እውነት ምንድ ነኝ?..." የሚለውን ጥያቄ ማምለጥም መመለስም አልቻለም። ምድ መሆን እንደሚፈልግ ግን ጥርጣሬ የለውም። የሁለቱም ልቦና ቢያውቀውም፡ ፍቅራቸው ግን የሚያፈነዳው አጥቶ በረመጡ እየተቃጠለ በማግኔት ምትሃቱ ከቀን ወደ ቀን ቅርርባቸው እየጨመረ ቋፍ ላይ ይገኛሉ። ይሄ የፍቅር ደረጃ ቃል የማይገኝለት፣ ዜማ ያልወጣለት፣ በልብ ንዝረትና በነፍስያ ስውር ድምፅ የሚዜም ነው። በቃል ያልተገለጸ ፊቃድና ገሃድ ያልወጣ ፍቅር እየጋመ ሲሄድ ማየቱ፡ የሚሰጠው ደስታ ቢኖረውም አደጋውም ትልቅ ነው። መላኩ ስለ ሰሎሜ ሲያወጣ ሲያወርድ በምን ፀይነት ፍጥነት እቤት እንደደረሰ ገርሞታል። አካሉ በመኪና ... ልቦናው በሐሳብ ፈረስ ሽምጥጠው እንዴት እኩል እቤት እንደደረሱ አልገባውም። ልቡ ግን ከሰሎሜ ጋር ኋላ ቀርቶ አካሉ እቤት ሊገባ በሩን ሲከፍት በሐሳብ ፍጥነት ተምዘግዝጎ እንደደረሰ አልገባውም። ልክ የቤቱን በር ሲከፍት ነበር ሐሳቡና አካሉ ተዋሕደው አንድ ሆኖ ለብቻው ጸጥታና ጨለማ ወደ ሰፈነባት ጎጆው የገባው።

‘ጥይት’

የሰሎሜ አክስት ቤት ትልቅ ቢሆንም የተሰበሰበው ዘመድ አዝማድ አጣቦታል። ዋናው ቤት ብቻ ስድስት መኝታ ቤት ሲኖረው ከፀምስት የማያንሱ ሰርቪስ ክፍሎችም አሉት። ከውጪ የመጡት ያለእንግሊዘኛ የማይናገሩት ሕፃናትና ኦሮምኛ ብቻ የሚችሉት፣ ከነጆ የመጡትን ዘመዶቻቸውን ጨምሮ አዲሳቤዎቹም በቃ ቤቱ በትንሽ በትልቁ ግቅ በግቅ ሆኖአል። አንዱ በሌላው መሳቅ ነው። አንድ በጋራ የሚያወሩት ቋንቋ ቢኖር ፍቅር ነው። ፍቅር እንደዚህ ያለቋንቋ ሰው ያግባባል ብላ ዐስባም አታውቅ ሰሎሜ። ለነገሩ ፍቅር ሲጠፋ ሰው አንድ ቋንቋስ እየተናገረ መቼ ይግባባል። ሶማሊያን ያፈራረሰው የፍቅር ዕጦት እንጂ የቋንቋ ልዩነት መች ሆነና። የቤተ ሰብ ማኅበር ድግሱ ነገ ቢሆንም፣ አብዛኛው ቤተ ሰብ ከቤት ቤት እየዞረ ካሁኑ ማኅበሩን አጧጡፎታል። ግቢው መሃል እሳት ተቀጣጥሎ የታረደው በግ ሲበለት ነው የደረሰችው። ሕፃናቱ ገና ሲያዩዋት እየተንጫጩ፡ እኔ እቀድም እኔ እቀድም እየተሯሯጡ ወደሷ ከነፉ። እንዳስለመዳቻቸው እየተጣጠፈች ስትሮጥ፣ እነሱ ሲከተሉዋት በመጨረሻም ለምለሙ ሳር አካባቢ ስትደርስ እንደተጠለፈ ሰው ሆና ወደቀችላቸው። አንዱ ባንዱ ላይ እየተደራረቡ በድል ስሜት ላዩዋ ላይ ተንባብረው ሚጫታና ትግላቸውን ቀጠሉ። በመጨረሻም በተራ በተራ ወደ ላይ አያነሣች ከሳመቻቸው በኋላ ያስለመደቻቸውን መዝሙር አብረዋት እየዘመሩ ወደ ቤት ገቡ።

ሰሎሜ ሰዉን ሁሉ ባማርኛ፣ በእንግሊዘኛና በምትችላት ትንሽ ኦሮምኛ ሰላም ብላ ቤቱን በግቅ ደመቅመቅ አደረገችው። ከዚያም ወደ ጓዳ ሄዳ ከክስቷ ጋር አንድ ሦስት ደቂቃ የባጥ የቆጡን እያወሩ ቆዩ። በመጨረሻም ከባሻገር ሽንኩርት ወደሚከትፉት አያቷ አመራች።

እንደ ለመዱት ተቃቅፈው እየተሣሣቁ ሰላም ከተባባሉ በኋላ "የት አመሸሽ ልጄ ... ቤተ ሰቡ ሁሉ ተሰብስቦ የሰሎሜ ያለህ ሲል ... ጢኒ ?" አሉ ዐይን ዐይኗን እያዩአት። ጢኒ ነው የሚሏት ... የቤቱ ትንሽ እርሷ ስለ ሆነች ... ከልጅነቷ ጀምሮ ... የቤት ስሟ ጢኖ ነው። አያቷ ደግሞ ጢኒ ነው የሚሏት።

ሰሎሜ ያባቷን እናት አያቷን እማማ መገርቱን በጣም ነው የምትወዳቸው። እሳቸውም የሷ ነገር አይሆንላቸውም። መልኳም እሳቸውን ነው የሚመስለው ይላሉ ቤተ ዘመዱ። አሁን ዕድሜያቸውም ገፍቶ፣ ሕመሙም

ተጨምሮ የልጅነት መልካቸው ከዕድሜ ጀርባ ቢደበቅም። ዘለግ ያለው ቁመናቸውና ስልክክ ያለ መልካቸው ይህንኑ ይመሰክራል። ልጅ ሆና ሀዝለው ያሳደጓት እሳቸው ናቸው። ከፍ ስትልም ብዙ ጊዜ ክረምቱን እሳቸው ጋ ነበር የምታሳልፈው። ሶለንና እርሷ እንደ ሁሉም ነገር ያያታቸውንም ፍቅር ተሻምተው ነው ያደጉት። አያታቸው ማንን የበለጠ እንደሚወዱ የሁሌም ሙግታቸው ነው። አሁንም አዲስ አበባ ሲመጡ ሲመጡ ከሳቸው ጋ ነው የምትተኛው። እሳቸውን ይዛ መዞር ትወዳለች፣ ልክ እንደ ጓደኛዋ የማትነግራቸው ነገር የለም። አስተሳሰባቸው ስል ከመሆኑም በላይ፣ ጥሩ አድማጭና ነገሮችን ከብዙ አቅጣጫ የማየት ችሎታቸው ይገርማታል። ዕድሉን አግኝተው ቢማሩ ጥሩ የሥነ ልቦና ዐዋቂ ሊሆኑ እንደሚችሉ ከልቧ ታምናለች። አንዳንዴም ወረቀቱ ነው የሌላቸው እንጂ ዕውቀቱና ችሎታውማ ከብዙ አማካሪ ተብዬዎች ዐሥር እጅ ይበልጣሉ ብላ ትከራከራለች። በሚኖሩበት ከተማም አገር ያከበራቸው አስታራቂና ምክር ሰጪ ናቸው።

"ካንድ ጓደኛዬ ጋር እራት ነበረኝ... ቀድሞ የተያዘ ቀጠሮ ስለነበር ለዚያ ነው..." ስትል ቀበል አድርገው ...፤ "አቤት ያንቺ ጓደኞች አበዛዝ ... ይቺ ደግሞ የትኛዋ ነች ?..." አሉ ጓደኞቿን ሁሉ የሚያውቁ ይመስል... በአንድ በኩልም የትኛዋ ያሉት ወንድ ሊሆን እንደሚችል ሳይጠረጥሩ ቀርተው ሳይሆን ... ነጻነቷን ለመስጠት ብለው ነው።

"አይ ወንድ ጓደኛዬ ነው ... ማለት ጓደኛ ብቻ ... ሌላ ነገር የለም..." አለች አይኗን ሳታስበው ሰበር አድርጋ ድምጿንም የተለየ ነገር እንዳለ እንዳያስመስልባት አላልታ። አያቷም ሁኔታዋን አይተው እንደ ለመዱት አንድ ተረት ሊነግሯት ጀመሩ ...፤ "አንዴ አንበሳና ጦጣ የሞቀ ወሬ ይዘው ሲያወሩ ነበር አሉ... ጦጣ ዛፍ ላይ ሆኖ አያ አንበሳም መሬት ሆኖ ..." ሲሉ ... አካሄዳቸው እንደ ገባት ሁሉ ...፤ "እማምዬ አሁን ምን ልታመጪ እንደሆነ ገብቶኛል ... እውነት ምንም የለም ... እኮ።" ብላ ሣቀች።

" እንዴ እኔ ምን አለ አልኩ ... ጢኒ ... ድሮ ልጅ ሆነሽ እኮ ራስሽ ነበር ተረት ካላወራሽ እያልሽ የምታስቸግሪኝ። አሁን በቃ አደግሽ ማለት ነው... " ብለው አሁንም በቅኔ ነካ ሲያደርጓት፣ እሷም ነገሩ ገብቶአት ሣቋን አቀለጠችውና ዐቅፋቸው፣ "እሺ በቃ ንገሪኝ ... ከዛስ ምን ሆኑ አምበሳና ጦጣ?" አለች እንደጓጓች ሁሉ።

"በኋላ አያ አንበሶ... ጦጢትዬ ለምን ወርደሽ መሬት ላይ ጨዋታችንን አንቀጥልም? እኔ ኮ አልበላሽም ... ሲላት፣ እሷም አይ አያ አንበሶ... መብላትን እዚህ ምን አመጣው ...? ግድ የለም እዚሁ ሆኜ ብንጫወት ይሻላል አለችው አሉ" ብለው ፈገግ እንዳሉ የከተፉትን ሽንኩርት መገልበጫ ሰሐን ለማምጣት ዞር ብለው ሲሄዱ፣

"አቤት አቤት እማምዬ ግን ... እሺ በቃ እንዲሁ ደስ ይለኛል ልጄ፣ ነገር ግን ምንም የለም፣ የተባባልነውም ነገር የለም" አለች ከኋላቸው እየተከተለች።

እርሳቸውም "አይ ጢንዬ... እኔ ምናልኩ? አፋችሁ ባይናገርም ልባችሁ የሚለው ነው ዋናው።" ብለው ሲስቁ ... አክስቷ ወደ እነርሱ እየቀረበች፣ "በቃ እናንተ ከተያያዛችሁ አትላቀቁም አይደል? ደግሞ ምንድነው የምትዶልቱት..." ብላ ጨዋታውን ለመቀላቀል የተበለተውን የበግ ሥጋ ይዛ ተጠጋቻቸው፣ ሥጋውን ለጥብስ ከታትፋ ለማዘጋጀት። ከዚያም ሦስቱ እየተሣሣቁ አንድ ዐሥር ደቂቃ ካወሩ በኋላ ከአክስቷ ቦርሳ ውስጥ ስልክ ጮኸ።

"ውይ ረስቼው ... ቅድም ቤት ሂጄ ብርቄ ናት የላከችልሽ ... ስልክሽን ጥለሽ ነው መሰል ሥራ የሄድሽው" አለች የሰሎሜ አክስት ስልኩን እያወጣች። ሰሎሜም ቀኑን ሙሉ ሲደወል የዋለውን የስልክ ብዛት እያሰበች ስልኩን ይዛ ወደ ላይ ወጣች። የደወለችው አንድ ጓደኛዋ ነበረች። መላኩም ጋ አለመደወሏ ትዝ አላት።

ከእርሷ ጋር ስትጨርስ መላኩ ጋ ደውላ በሰላም መግባቱን አረጋገጠች። ከዚያም ወደ ውጭ ወጥታ እሳቱ አካባቢ ካሉት ዘመዶቿ ጋር ተቀላቅላ ማውራት ጀመረች። ውስጧ የቸከለው ግን መላኩ የሰጣትን ጽሑፍ ለማንበብ ነበር። ማንም የሚለቃት እንደሌለ ዐውቃለች። ሌሊት አነበዋለሁ ብላ ወሰነችና ዘና ብላ የጠፋውን የቤተ ሰብ ጫጫታ ተቀላቀለች። ድንገት ደግሞ ሊገባት የማይችል ነገር ልቧን ሹንት ሹንት ሲለው ታወቃት። ከትናንት ጀምሮ ልቧ ሹንቅ ሹንቅ ይለዋል አልፎ አልፎ። ስሜቱን ባትወደውም ያው ከሥራ ውጥረት ጋር የተያያዘ እንደሆነ አድርጋ ነው የወሰደችው። ቤተ ሰቦቿ ለዚህ ሰርግ መምጣት ስላልቻሉም ያገረሸ ናፍቆት ስሜት ስለመሰላት ችላ ልትለው ሞከረች።

ምሽቱ ዘና ያለ፣ ሣቅ የሞላበትና ሁሉም የተደሰተበት ምሽት ነው። ወደ እኩለ ሌሊት ላይ ነው እሳቱን አጥፍተው፣ ዕቃውንም አነሣሥተው መተኛት የጀመሩት። ወጣቶቹ ሳሎን ገብተው ጫጫታቸውን ቀጥለዋል። አብዛኞቹ ሕፃናት ግን ተኝተዋል። የሰሎሜ የመጨረሻ አክስቷ ሁለት ሴት ልጆች ከሰሎሜ ጋር ነው የምንተኛው ብለው እሥር እሥሯ እያሉ ነው። ሰሎሜ ከአያቷም ጋር መተኛት ፈልጋለች፣ ከሕፃናቱም ጋር እንዲሁ። በኋላም አንድ ትልቅ አልጋ ያለበት ውስጥ ሁሉም አብረው እንዲተኙ ተወሰነ። ይሄ ልጆቹን ሲያስፈነጥዝ ሰሎሜንም አስደሰታት። አንድ ሠላሳ ደቂቃ ያህል ከተላፉና ተረት ከተወራላቸው በኋላ ሕፃናቱ እንቅልፍ ይዟቸው ሄደ።

ሰሎሜና አያቷም ትንሽ ተጫውቱና፣ "እማምዬ አንቺ ስትለፊ ነው የዋልሽው ነገም ደግሞ ያው አድካሚ ቀን ስለሚሆን ተኚ... እኔ አንድ የምጨርሳት

ሥራ ስላለችኝ አይን ጨርሼ እተኛለሁ..." ... ብላ ሳም አድርጋቸው ከአልጋ ላይ ፈንጠር ብላ ወረደች። እማማ መገርቱም፣ "ኧረ እረፍ ብትዪ አይሻልም እንዴ ... አንችስ ብትሆኚ ሥራ አይደል እንዴ የዋልሽ? ነገ ደግሞ ቅዳሜ ነው ፣ ነገ አይደርስም እንዴ ምን አጣዳፊ ነገር ቢሆን ነው?" አሉ ትራሳቸውን ተደግፈው ቀና እንደ ማለት እያሉ።

"አይ ብዙ ነገር አይደለም። ትንሽ አንብቤ ማስተካከልና መልስ መስጠት ያለብኝ ነገር ስለሆነ እንዲያድር ስላልፈለግሁ ነው" አለች ከአልጋው ትይዩ ያለው ሶፋ ላይ ለመቀመጥ እየተማረረች። "ውሃ ነገር ላምጣልሽ እንዴ?" አለቻቸው ለራሷ ለማምጣት ዐስባ ስለነበር።

"አይ ግዴለም እኔ አልፈልግም። ግን ለልጆቹ ካስፈለገ ለማንኛውም እዚህ ቢቀመጥ ክፋት የለውም ... አንች ግን አትቆዪ ... ዐረፍ ብትይ ጥሩ ነው።" አሉ አሁንም ዐይናቸውን ከእርሷ ላይ ሳይነቅሉ።

"እሺ እተኛለሁ..." ብላ ወደ ሳሎን ሄዳ ቦርሳዋንና ሁለት ውሃ ከብርጭቆ ጋር ይዛ ተመለሰች። ከሶፋው አጠገብ ያለውን ትንሽ የዕንጨት ጠረጴዛ ሳብ አድርጋ የጀመረችውን ውሃ አስቀመጠችበት። ከዚያም መላኩ የሰጣትን ወረቀት አውጥታ ማንበብ ጀመረች። ራሷን ሙሉ ለሙሉ ሶፋው ላይ አደላድላና ጋቢ ውስጥ ሰውራ። ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት ሲሆን፣ ፍጥረተ ዓለም በቤትም በውጭም በእንቅልፍ ዓለም ገብቶ አእምሮውን ለነገ ያድሳል። ሰውነቱን ያሳርፋል። እንቅልፍ ድሮም ዘንድሮም ምስጢር ነው። ባይገባንም ግን የእድሜያችንን ቢያንስ አንድ ሦስተኛ መውሰዱ ቆጭቶን አያውቅም። እምቢ አልተኛም ቢባልስ በግድም ቢሆን መውሰዱ የት ይቀራል። ሰሎሜ ሐሳቧን እንደ ምንም ሰብስባ አድርጋ የመጀመሪያው ገጽ ላይ ዐይኖቿዋን ጣል አደረገች። ከዚያም ገጾቹን ገለጥ ገለጥ አድርጋ አየቻቸው። የመጀመሪያው ገጽ በቀይ እስክርቢቶ በመላኩ የእጅ ጽሑፍ ነው የተጻፈው። ከዚያ ለጥቆ ያለው ግን በሥርዐቱ ታይፕ የተደረገ ሦስት ገጽ አካባቢ ጽሑፍ ነው። በቀይ እስክርቢቶ የተጻፈውን ማንበብ ጀመረች። እንዲህ ይላል፡

"በቀይ የጻፍኩት እጄ ላይ የነበረው እስክርቢቶ እሱ ብቻ ስለነበር ነው። ጽሑፌ እንደ ሁሌውም ስለተሞነጫጨረ ባንቺ ትዕግሥትና ችሎታ መተማመኔን እንደሚያሳይ ይታይልኝ። መጽሐፍ ይሆናል ተብሎ ባንቺ የተበየነበት ይህ ተከታታይ ደብዳቤያዊ ሙከራ ምን እንደሚፈጥር በግዜር እጅ እንደ ተውኩትም ለክብርትነትዎ ለማሳወቅ ሳይሆን አይቀርም። ታይፕ ለማድረግ ሞክሬያለሁ ሐሳቤ ውስጥ የመጣውን። አማርኛ ታይፕ በማድረግ እንዴት ቀርፋፋ እንደሆንኩ አትጠይቂኝ። መልመድ ሳይኖርብኝ ግን አይቀርም። ካልሆነ ከመተየቡ በእጅ ወደ

መጻፉ ሳልዘልም አልቀረ። ሦስት ገጽ ለመጻፍ የወሰደብኝ ሦስት ቀን ዕድሜ ማባከንም ሆኖ ነው የተሰማኝ። ከዛ በላይ ግን የሚያሳስብኝ እንደዚህ የጓጓሽለት ጽሑፍ በፊትሽ እዚህ ግባ የሚባል ከሆን ነው። ርእስ የለውም። ያው በማለቂያው ላይ አንቺው ስም ታወጪለታለሽ... የራስሽ ልጅ ስለሆነ"።

ሰሎሜ ትንሽ ውሃ ተጎንጨችና ያነበበችውን ገጽ አስቀምጣ ዋናውን ጽሑፍ ከመቀመጫዋ እየተስተካከለች ማንበብ ጀመረች።

'ይህ ያለፈው ዓመት ከብዙ ጊዜ ጀምሮ ስመኝ ከነበርኳቸው ነገሮች መካከል ቢያንስ ጥቂቶቹን ያደረግሁበት ጊዜ ነበር ብል ማጋነን አይደለም። ወደ ሰሜን ሄጄ ያሉትን ታሪካዊ ቦታዎች ለራሴ ማየት ገና የአንደኛ ደረጃ ተማሪ እያለሁ የተፈጠረ የልብ ምኞቴ ነበር። በተለይ ጎንደርን፣ ላሊበላንና አክሱምን በፖስት ካርድና በመማሪያ መጽሐፍ ቢበዛም በቴሌቪዥን ብቻ ማየቱ ለእኔ እርኪ አልነበረም። በኋላም አውሮጳ ሄጄ በቆየሁባቸው ጥቂት ዓመታትና ለሁለት ወር በሀንድና በቻይና ካደረግሁት ጉብኝት በኋላ ያየሁዋቸው የእነዚያ ሕዝቦች የጥንት ትውልድ ሥልጣኔና እድገት አፌን ብቻ ሳይሆን ልቤንም ነው ያስያዘኝ። እዚህ አፍንጫዬ ሥር ያለውን የጥንቱን የሀገራችንን ሰዎች ሥራ አለማየቴ ንጽጽራዊ እይታን ሳይነፍገኝ አልቀረም። ሦስቱንም ነበር በአንድ ሳምንት ውስጥ ያየሁዋቸው። የተጓዝኩት በአውሮፕላን በመሆኑ በቦታዎቹ መሃል ያለውን ሀገርና ሕዝብ ለማየት አልቻልሁም፣ ቢያንስ የፈለግሁትን ያህል። እንዳለመታደል ሆኖ አብዛኛው የጥንት ሀዝባችን የጥበብ ሥራ ባሳዘኝ ሁኔታ ከጥንት ከጠዋቱ ቢያዘን የጦርነት አባዜ በአብዛኛው ሳይወድም አልቀረም። የተሠራው መወደሙ ብቻ ሳይሆን ሊሠራ ይችል የነበረውም ከናካቴው አለመሠራቱ አሁን ላይ ሆነን ያኔን እንዳናይ ጥቁር ግድግዳን መሥራቱ አይቀርም። ከተራረፉ የጽሑፍ ሥራዎች እንኳን ምናባችንን ተጠቅመን የት እንደ ነበርን ተመራምሮ መድረሱ ከባድ ነው። ምክንያቱም የተረፉት ጽሑፎች ብዙዎቹ በጃችን የሉም፣ ያሉትም ቢሆኑ በተለያዩ ሃይማኖታዊና ፖለቲካዊ ምክንያቶች ተበራርዘው እውነቱን ነጥሎ ማውጣቱ ራሱ ከባድ ሥራ ነው። አፈታሪክ ደግሞ ካፍ ወዳፍ ሲተላለፍ የመጀመሪያውና የመጨረሻው ላይመሳሰል ቢችል አይገርምም። አንዳንዴም አብዛኛው ነገር በድንገት ከሰዎች ጋር አብሮ ይሞትና ሌላ የፈጠራ አፈታሪክን ይወልዳል። ከዲቃላ አፈታሪክ ደግሞ ንጹሕ ውሸትን መሸከም ይቀላል።

የሆነ ሆኖ ከጎንደር ጀምሬ ላሊበላ፣ ከዚያም አክሱምን ነበር የጎበኘሁት። ለእኔ ኳንተው ዕቅድ አንጻር እንጂ በጊዜ ላይ ወደ ኋላ

ለመሄድ ብዙ ያደረግሁት ነገር አይደለም። ከአክሱም ይልቅ ላሊበላና ጎንደር በተራራ የተከበቡ ወጣ ገባ መልክአ ምድር ያላቸው ሆነው ነው ያገኘኋቸው። ለዚህም፣ ጦርነት ምን ያህል ተጽዕኖ ኖሮት ይሆን የሚል ጥያቄ ፈጥሮብኛል። ደግሞም በጊዜ ወደ ኋላ በሄድን ቁጥር በሥልጣኔ ወደፊት የሄድን መስሎ ታይቶኛል። ይህንንም ያስባለኝ ሁለት ትዝብት ነው። አንዱ ከጎንደር ይልቅ ላሊበላ፣ ከላሊበላም ይልቅ አክሱም በሥልጣኔ የላቁ እንደ ነበረ ያህል መስሎ ስለ ታየኝ ነው። ሌላው ግን የዛሬ የጎንደር፣ ላሊበላና የአክሱም ነዋሪዎች በጊዜ ቁጥር ከአምስት መቶ እስከ አንድ ሺህ አምስት መቶ ዓመት የገሠገሡ ሲሆን፣ በኑሮና በሥልጣኔ ግን ያንን ያህል ወደ ኋላ ሳይሄዱ አልቀረም የሚል እምነትም ስለ ተፈጠረብኝ ነው። ይህንን ስል ግን የተሰማኝን ስሜት ከመግለጽ ያለፈ እውነታ ተደርጎ መወሰድ የለበትም።

ደግሞም ከስምንት መቶ ዓመት በኋላ በላሊበላ አስገራሚው ሥልጣኔ የያዘው የላሊበላ ውቅር አብያተ ክርስቲያናት ብቻ መሆናቸው የዛሬዎቹን ላሊበላውያን አለመከንከኑ ብቻ ሳይሆን ማኩራቱም ትንሽ አብሳጭቶኝ ነበር። ያስጎበኘኝ የነበረው ወጣት የላሊበላ ልጅ ያለኝ አሁንም አይረሳኝ። የእያንዳንዱን ቤተ ክርስቲያን ስም፣ አሠራርና ታሪክ እያስረዳኝ እያለ፣ "የሚገርም ነው ይህንን የመሰለ ድንቅ ሥራ በዚያን ጊዜ መሥራት መቻሉ" ስል "ምን መሰለህ? ይህንን ላሊበላና ረዳቶቻቸው ብቻቸውን እኮ አልሠሩትም። እንዲያውም በዋናነት መላእክትና መድኃኔ ዓለም ራሳቸው እየመጡ ነው ሌሊት ሌሊት ዐብረው የሠሩት ተብሎ ነው የሚታመነው እንጂ ይህ በሰው ኃይል ብቻ የተሠራ አይደለም።" ሲል እርግጠኝነቱ በድምፁ እያስታወቀበት። ይህ ደግሞ ድሮም ሰው ሰላልሠራው ዛሬም እንዲህ ዐይነት ሥራ ሰው ይሠራ ዘንድ ይችላል የሚለውን አስተሳሰብ ፈጽሞ የሚገድል ነው። ባካባቢው ንቃ ያሉ አስጎብኚ ወጣቶች እንዲህ ዐይነት አመለካከት ካላቸው፣ ሌላው ሕዝብማ ምን ያህል ከዚህም ዐልፎ ያስብ ይሆን? ፈረንጆቹ ደግሞ የውጪ ሀገር ሰው ቀጥራችሁ እንጂ ራሳችሁ አልሠራችሁትም የሚል ሐሜት መሰል ሐሳብ ያሠራጫሉ። እነርሱም በየኔ ሥልጣኔያችንና ባሁን ኑሮአችን መካከል ያለውን ገደል ለመሙላትና ለማስታረቅ የዘየዱት ማብራሪያ ሊሆን ይችላል። በጥቁር ላይ ያላቸው ንቀት እንዳለ ሆኖ። የሆነው ሆኖ ጊዜ ወደፊት ሲገሠግሥ የሰሜኑ ሕዝባችን ግን ወደ ኋላ የተንሸራተተበት እውነተኛ ምክንያት ያልተፈታ እንቆቅልሽ ሆኖብኝ ነው የተመለስሁት።

ኮሌጅ እያለሁ የቅርብ ጓደኛዬና በአንድ የዶርም ደባል የነበረው የኮንሶ ልጅ የሆነው ኩሲያ እስከ ዛሬም ወዳጄ ነው። ከሱ በሰማሁትና

ጥቂትም ባነበብሁት አስገራሚ የሕዝባችን አካል የሆነውን የኮንሶ ማኅበረሰብም በቅርበት ባውቀው ብዬ የምመኘው ነበር። ኩሲያ ጠንካራ ሠራተኛ፣ አስተሳሰቡ ቀጥተኛና ፍላጎቱን ለመግለጽ ብዙም ይሉኝታ የማይገታው ነበረ። ሰውነቱ ጥንክር ክርር ያለ፣ ሁሌም ጤነኛና መልኩም ጠይም ነው። የሚናገረው አማርኛ ከሰዋሰው አንጻር ልቅም ያለ ቢሆንም፣ የምላሱ ዕጥፋት ግን ወደ ኮንሶኛ ይወስደው ነበር። ሁሌ በፍጥነት ሲሆን የሚሄደው እንቅልፉ ሥሥና ምጥን ናት። ሁሌም ይመኝ እንደነበረው ትምህርቱን እንደ ጨረሰ በቀጥታ ወደ ኮንሶ ሄዶ ካራቴ ከተማ ነው ሥራ የጀመረው። በጥቂት ዓመታት ትልቅ ኀላፊነት ላይ ተሸጋግሮ ይሠራ ጀመር። እኔም በዚህ ጊዜ ነበር የእርሱ ሰርግ ላይ ለመታደም ብሎም ኮንሶን ለመጎብኘት የሄድሁት። ያገባት ልጅ ሰው የምትወድ ማቂታ የኮንሶ ልጅ ስትሆን በሙያዋ የጤና ረዳት ናት። የሄድሁት ከሰርጉ አንድ ሳምንት በፊት ስለ ነበር፣ ኩሲያ እስኪበቃኝ ነው አዙሮ ኮንሶን ያስጎበኘኝ። አባሮባ ከሚባለው ቀበሌ የሚኖሩ ቤተ ሰቦቹንም ተዋውቄ አንድ ቀን እዚያው ዐድሬአለሁ። ከገወዳ እስከ ጉማይዴ፣ ከኮልሜ እስከ ወይጦ ሁሉንም ጎበኘሁ።

ኮንሶዎች የሚታወቁበት የእርከን ሥራ ከአራት መቶ ዓመታት በላይ ዕድሜ እንዳለው ይታወቃል። ኮንሶ በዝናብም ሆነ በመሬት ላይ ባለ ውሃ ያልታደለ ከመሆኑም ባሻገር፣ እጅግ ወጣ ገባ የሆነ መልክአ ምድር ነው ያለው። ኮንሶዎች የጥንት የጠዋቱን የእርከን አሠራርና የውሃ ቁጠባ ሳይፈርስ ሳይበላሽ እንዳለ መጠበቃቸው አስገራሚ ነው። ይህ ለኮንሶዎች ቅርስ ብቻ ሳይሆን ኑሮአቸውም ነው። አለባበሳቸውና አብዛኛው ባህላቸውም እንደእርከኑ ተጠብቆ የቆየ ይመስላል። ከሌላው ሕዝብ ጋርም እምብዛም አልተቀላቀሉም። አለባበስ ብል በደረቱ ላይ ባለአራት መሥመሩ የተለያየ ቀለም ያለው ካናቴራ የኮንሶ መለያ እስኪመስል በብዛት ይለበሳል። ከዚህ በቀር ግን በድሮዎቹና ባሁኖቹ ኮንሶዎች መካከል ያለው ልዩነት፣ ጊዜው በአራት መቶ ዐመት መሄዱና አንዳንድ የውጭ ተጽዕኖዎች የፈጠሩት ውጫዊ ለውጥ ብቻ ይመስላል፣ ቢያንስ እስከ ቅርብ ጊዜ። እዚህ ደግሞ ያገራችን ሰዎች ጊዜ ቢሄድም እንኳ እነሱ እዚያው ለመቆየት የመረጡ ወይም የተገደዱ መሰሉኝ። ጊዜ ካልቆመ በቀር እንዴት ነው ሰው ለዚህን ያህል ጊዜ እዚያው ባለበት መኖር የሚችለው? የዛሬ አራት መቶ ዓመት በነበረው ሥልጣኔ ላይ ከጊዜ ጋር ግሥጋሤ ቢደረግ፣ ኮንሶ ከኮርያ አትቀድምም ነበር ብለሽ ነው? እንደ ጠንካራ ሠራተኛነታቸውና ተንኰል እንደሌለው ንጹሕ ልባቸው፤

የማይከፈልበት ትራንስፖርት ነውና አሁን ደግሞ በምናብ

ሠረገላ በሐሳብ ፍጥነት ወደ ምሥራቅ ብንገሠግሥ መቼም ደክመኝ እንደማትዩ ነው። ይሄንን ከጨረስን ጉዞው በቀጥታ ወደ አዲስ አበባ ስለሆነ አታስቢ። አዲስ አበባ ስንደርስ የምትወጂው ማኪያቶ ተከሽና ይጠብቅሻል።

ይህንን ስታነብ ትንሽ ፈገግ አለችና ከውሃዋ ጉንጨት ብላ ለሌላ ጉዞ የምትዘጋጅ ይመስል ራሷን አመቻቸች። ንባቡ እየጣማት ስለሄደ ማቋረጥ አልፈለገችም።

በአፋር መሥመር ይሠራ የነበረ አንድ የመሥሪያ ቤታችን ሾፌር አንድ ጊዜ የነገረኝ ትዝ አለኝ። ነገሩን ወዲያው ሙሉ ለሙሉ ባልቀበለውም ትንሽ ፈገግ ስላሰባለኝና ከምጽፈው ሐሳብም ጋር ስለ ሄደልኝ ልጥቀሰው ብዬ ነው። 'አፋር መሥመር ስትነዳ አፋሮች ብዙ ጊዜ ይዘሃቸው እንድትሄድ ይጠይቁሃል፣ አንዳንዴም ያስገድዱሃል። የሚገርመው ግን አንዳንዴ አንተ ከምትሄድበት አቅጣጫ በተቃራኒ እየሄዱም ቢሆን እንኳ ሊፍት የሚጠይቁ ጥቂት አይደሉም። ለምን ብለህ ብትጠይቅ መልሳቸው 'አይ ዋናው መሄዱ አይደል' ይመስል ወደ መጡበት አቅጣጫ እስኪጠግቡ ይሄዳሉ' ብሎኝ ነበር። በኋላ እንደተረዳሁት ግን በየትኛውም አቅጣጫ ዘመድና ወዳጅ ስላላቸው ያገኙትን እድል በመጠቀም ለረጅም ጊዜ ያላዩዋቸውን ሰዎች ለመጠየቅ በማሰብ እንደሆነ ሰምቼያለሁ። ባብዛኛው የምሥራቅና የሰሜን ምሥራቅ ያገራችን ክፍሎች ያሉ ሕዝቦቻችን ከስፍራ ስፍራ እየተዘዋወሩ ኑሮን የሚኖሩ፣ አርብቶ አደር ሕይወትን የሚመሩ ናቸው። ከብቶቻቸውን ተከትለው ወይም አስከትለው ነው ሲሄዱ የሚኖሩት።

እንደዛሬ ጫት መቃም ባገሩ ሁሉ ከመስፋፋቱ በፊት፣ ጫትን በወጉ እየቃመ እጅግ ጊዜ የሚያጠፋ እንደ ምሥራቁ ክፍል ሕዝብ እምብዛም አልነበረም። ከዚህም ጋር መረጃን በመለዋወጥ የሚጠፋው ጊዜ እንደ ብክነት ስለማይቆጠር ከተለያየ አቅጣጫ የመጡ ሁለት የማይተዋወቁ ሰዎች እንኳ ሳይቀሩ ተቀምጠው ሳያወሩ አይተላለፉም ይባላል። ይህ ሁሌ በጉዞ ላይ ያለና ወቅታዊ የሆነው ሁሉ መረጃም ቴክኖሎጂም በሰዓቱ የሚደርሰው ሕዝብ ነው። ነገር ግን በጽሑፍም ሆነ ሥልጣኔን አትመው ለመጪው ትውልድ በሚያስቀሩ የጥበብ መንገዶች ራሱን እጅግም ያልገለጸ ሕዝብ መስሎ ታየኝ። ጊዜያዊውንና የጊዜውን ለማድረግ ሲሮጥ ጊዜ ያመለጠው ሕዝብ። ሁሌ እንደ ዘመን ኋላ የቀረ። መረጃ ኃይል ነው፣ ሐሳብም የፈጠራ ሥራ ሁሉ መሠረት በሚለው አባባል እስማማለሁ። ከትናንት ተምሮ ነገን ያልቃኘ ዛሬ፣ በመወለድና በመሞት መካከል ያለ የሕይወት አዙሪት እሽክርክሪትን ነው የሚፈጥረው።

እንግዲህ ያልዳሰስኳቸው ብዙ ያገራችን ሕዝቦችና አካባቢዎች እንዳሉ ርግጥ ነው። እነዚህን ሁሉ ዛሬ ባይ፣ ታሪካቸውንም ባጠና የተሻለና የተሟላ ግንዛቤና እይታ እንደሚኖረኝ እሙን ነው። ለነገሩ ታሪካዊ ትንታኔ የመስጠት ስላልሆነ ዐላማዬ ብዙም አያስጨንቀኝ። ጊዜ ያንድን ሕዝብ አስተሳሰብ ለመለካት ሁነኛ መስተዋት መሆኑን ለማሳየት ያህል ነው። የሰሜኑን ሕዝብ ሥልጣኔ ወደ ኋላ መንሸራተት፣ የደቡቡንም ባለበት መርገጥ እንዲሁም የምሥራቁን መድረሻና ዐላማ የሌለው ሥልጡን ኋላ ቀር እረፍት የለሽ ጉዞ አይተናል። ነገሩን ጠለቅ አድርገሽ ካየሽው፣ የሕዝባችን ማነቆ አንድም ብዙም መሆኑን ነው የሚያሳየው። አንድነቱ የሁላችንም ችግር፣ ያስተሳሰብና የአእምሮ ጉዳይ መሆኑ ሲሆን፣ ልዩነቱ ግን እንደ ታሪካችንና ማንነታችን የተለያየ ቅርጽ ይዞ መገኘቱ ነው። ለመጻፍ የሞከርሁት እንግዲህ ጊዜ ያስተሳሰብ መስተዋት መሆኑንና ጊዜ ያመለጠው ሰውና ሕዝብ ሁሉ አእምሮውን የተነጠቀ መሆኑን ነው።

አይ የእኔ ነገር ይቅርታ! አዲስ አበባ ሳንገባ ትንተናዬን ጀመርሁ እንዴ? ጉዞው የምናብ ነውና አገር ምድሩን ሲያዞረን በቆየው የሐሳብ ፈረስ ተሳፍረን ተነሣን ... በሃሳብ ፍጥነት ደረስን። አሁን በረን አሁኑኑ አዲስ አበባ ገባን። የሐሳብ ግልቢያን የምወደው ለዚህ ነው። ፍጥነቱ የሐሳብን ያህል ነውና። የአዲስ አበባስ ጉዳይ እንደምትዩ እርግጠኛ ነኝ። አዲስ አበባማ ሁሉም ዐይነት ሰዎች ተቀላቅለው የሚኖሩባት ከመቶ እጅግም ያልዘለለ ዕድሜ ያላት የወጣት አዛውንት ከተማ ናት። ገና የራሷ አእምሮ የላትም። የራሷ የጊዜ ባህልና መለያ አልተበጀላትም። የሁሉም አስተሳሰብ ተጥዶ መንተክተኪያ ድስት ናት። እንዲሁም ከያገሩና ከየቦታው የሚመጣውም ሐሳብ መራገፊያ ወደብ። ስለዚህ የአዲስ አበባ ሕዝብ እንደ ሕዝብ ድብልቅ አስተሳሰብና ግራ የሚያጋባ ኋላ ቀርነት የሚያሠቃየው ሳይሆን አይቀርም። ባለጸጋ ድኾችና የተማሩ ማይማን የበዙባት ከተማም ናት። ወደ ዳር ስትወጪ ነው ይህ ምስቅልቅል አስተሳሰብ ከየት እንደመጣ የምትረጂው። እንደ እኔ እይታ አዲስ አበባ ወጥና ግልጽ አስተሳሰብ ባገኘች ቀን የልጅነት ውበቷ አብረቅርቆ መውጣቱ አይቀርም። ከጊዜ አንጻር አዲስ አበባ የደረሰባት ፈጣን ተደጋጋሚና አስቸጋሪ ለውጦች ቅርጽ የለሽ ሳያደርጓት አልቀሩም። ስለዚህም ያዲሳባ አእምሮ ታምሞ እንዳላገገመ የተቃወሰ ጭንቅላት የተሰባበረና ግራ የተጋባ ይመስለኛል።

የሆነው ይሁንና ዛሬ ለማለት እየሞከርኩ ያለሁት የዛሬ አስተሳሰባችንና የጋራ አእምሮአችን የተሰራው ከድሮ እስከዘንድሮ በተከማቸው ታሪካችንና ባራቱም አቅጣጫ ከዳር እስከመሃል ያለው ሀዝብ አስተሳሰብ ተደምሮ ነው። ከቤተ መንግሥት እስከ ቀበሌ ከቤተ አምልኮ

እስከ ቤተሰብ ከሕፃን እስከ ዐዋቂ፣ የጥንቱም የዛሬውም አሁን ያለውን አስተሳሰባችንን ፈጥሮታል፤ ቀርጾታልም። ደግሞ ከጊዜ ቀመሩ በላይ የሚያስብም ሆነ የሚኖር ግለሰብም ሆነ ኅብረተሰብ የለም። የጊዜ ጉዳይ የዛሬ አስተሳሰባችንን የሚለካ፣ የነገውን ደግሞ የሚቀርጽ ምስጢር ነው። ጊዜ እንደ ጅረትም ይፍሰስ፣ በዑደትም ይመላለስ፣ የተናጠልና የጅምላ አስተሳሰባችንን ፍንትው አድርጎ የሚያሳይ ከሂደ የማይመለስ ተንቀሳቃሽ ሰሌዳ ነው።

እዚህ ጋ ላብቃ መሰለኝ። ይሄ አጻጻፌ ወዴት እንደሚወስደኝ እኔም በቅጡ አልገባኝ። እስኪ ለማንኛውም እንብዚውና እናወራለን። እኔ እንጃ ሰሞኑን ስለ ጊዜ ሳስብ ስለነበር ይሁን ወይም የአስተሳሰብና የጊዜ ዝምድና ለረጅም ጊዜ እንቆቅልሼ ስለሆነም ይሆናል እንደዚህ ጀመርኩት።

እንግዲህ አጀማመሩን እንዴት እንዳየሽው ለማወቅ ጓጉቻለሁ። እኔ ለመጻፍ የወሰደብኝን ጊዜ ያህል ለማንበብ እንዳይወስድብሽ እጸልያለሁ። ዝም ብሎ ከሆነም አትፍሪ፤ ምናልባት የእኔ ተስጥዎ እንዳባቶቼ አፈታሪክ ሊሆን ይችላል፤ አንቺም ከማንበብ ትገላገያለሽ። እስኪ ደኅና ቆዪኝ።

አንብባ ስትጨርስ ጽሑፉን ፈጽማ ካልጠበቀችው አንጻር ስለ ጀመረው፣ "ህም.. ይገርማል...!" አለችና ጸጥ ብላ ጥቂት ጊዜ ቆየች። ሳትወድ በግዷ እርሷም ስለጊዜ እያሰበች ሰዓቷን ብትመለከት ወደ ስምንት ሰዓት ከሌሊቱ ተጠግቶአል። ጊዜንና አስተሳሰብን እንዲህ ዐስባውና አዛምዳው አታውቅም። ብዙ ጥያቄ ቢፈጠርባትም፣ አንድ ትልቅ አሣ የያዘ መንጠቆን እንደሚጎትት ሰው ከሐሳቡ ጋር እየተጓተተች ወደ መኝታዋ ሄደች። ሲገናኙ የሚያደርጉት የሞቀ ውይይት ካሁኑ ታያት። የተኙትን ሳትረብሽ ቀስ ብላ እያቷ ሥር ስትገባ ቶሎ የሚነቁ እያቷ "ጢንዬ መጣሽ? ... እንዲያው እኮ በውድቅት ሌሊት ምን ይባላል...? እስኪ አረፍ በዬ" እያሉ ጠጋ አሉላት። በልጅነቷ እንደለመደችው ራሷን እያሻሿዋት ጊዜ ከማይለካበት ዓለም ከሚኖረው እያ እንቅልፍ መዳፍ ውስጥ ገብታ ትሰወር ዘንድ አገዙዋት፤ እስከ ነገ።

ጠዋት ላይ እያቷ ቀድመው ቢነሡም፣ እርሷና ሕፃናቱ ግን ከነቁም በኋላ ሲላፉ፣ ተረት ስታወራላቸው አረፋፍደው ነው ካልጋ የወጡት። ፊቷን ተጣጥባ ወደ ሳሎን ከመሄዷ በፊት መላኩ ጋ ደጋግማ ብትደውልም ስልኩ ዝግ ነው። ቅዳሜ ጠዋት ልማዱ ነው፤ "የመላኩ ጊዜ ነው" የሚለው ነገር አለው። ስልክ ቴሌቪዥንና ራዲዮ ዝግ ነው። ሰዉም አያገኝም። በሌሊት ተነሥቶ ለአንድ ሰዓት ከዋኘ በኋላ ሻወር ወስዶ አልጋው ውስጥ ለጥ ብሎ ያረፍዳል። ሲነሣም እኔ ነኝ ያለ ጥሩ ፍርፍር ቁርሱን ይበላል። ከዚያም እራሱ የሚያፈላትን ቡና ፉት እያለ ሳምንቱን ሙሉ

ለቅዳሜ የተቀመጡትን የተመረጡ፣ ከኢንተርኔት ላይ የተሰበሰቡ እንዲሁም የመጽሔቶችንና የጋዜጣ ጽሑፎችን በየመሃሉ ከሚያነባቸው የግጥም መጻሕፍት ጋር ያነባል። ከዚያም ያለፈውን ሳምንት እያብጠለጠለ የሚቀጥለውን ሳምንት የሚሥልበት የማሰቢያ ጊዜው ነው። ይሄው ሁለት ዓመቱ፣ ካቅም በላይ ድንገተኛ ነገር ካላጋጠመው በቀር፣ ዝንፍም ሳይል የመላኩ ጊዜ እንደተከበረና እንደ ቀጠለ ነው።

ሰሎሜ ከቁርስ በኋላ ልብሴን ልቀይር፣ ደግሞም መኪናዬን ይገፍ ልምጣ በማለት ከካናዳ ከመጡት ዘመዶቿ ግራን ይዛ ተነሣች። ያክስቷ ባል ላድርሳችሁ ቢልም በታክሲ መሄዱን መርጠው ወጡ። ካናዳ ተወልዳ ያደገችው ግራ ሃያ ሦስት ዓመቷ ሲሆን አማርኛ ትንሽ ትንሽ ብቻ ነው የምትችለው። መሣቅ ትወዳለች፤ ከሰው ጋር ማውራትም እንዲሁ። ሶሺያል ዎርከ አጥንታ ባንድ ሆስፒታል ውስጥ ነው የምትሠራው። አጭር ቆንጆና ቅልጥፍ ያለች ስትሆን የስፖርተኛ ሰውነት አላት። የሽቶ ፍቅረኛም ናት። ሦስት አራት ሽቶ በስሱ ደራርባ ታደርግና የሰውን ቀልብ በቀላሉ ትስባለች። ባጋጣሚ ወዲያው በመጣው ሚኒባስ ጋቢና መቀመጫ አግኝተው እየተጫወቱ እስከ ሜክሲኮ ሄዱ። ከዚያም ሁለት ታክሲ ጨምረው ከትንሽ የግር ጉዞ በኋላ ሰሎሜ ቤት ደረሱ። ቤት ሲገቡ እንደ ተለመደው ብርቄ ተጠምጥማ ሰላም አለቻት። ከሲኤምሲ ጀርባ በሚገኘው የሰንሻይን አፓርትመንት ባለሁለት መኝታ ቤት ተከራይታ ነው የምትኖረው። ብርቄ ገና በዐስራ ሰባት ዓመቷ ከባሏ ተፋታ ለሌላ ሊድሯት ሲከጅሉ ከቤተ ሰቦቿ ኮብልላ ሄደች። ከዚያም ነገሩን የሰማችው የሰሎሜ አክስት ከገጠር አመጣቻት። በኋላም ሰሎሜ ከእርሷ ጋር እየኖረች እንድትማር አደረገች። አሁን በማታ ትምህርት 9ኛ ክፍል ደርሳለች።

ሁለተኛዋ የሰሎሜ ቤተ ሰብ አባል ደግሞ ሶስና ትባላለች። በመሥሪያ ቤታቸው በር ላይ የሊስትሮ ሥራ ትሰራ የነበረች የዘጠኝ ዓመት ልጅ ስትሆን ሰሎሜ ደንበኛ አድርጋት ነበር። አንድ ጊዜ ለጥቂት ቀን ከጠፋች በኋላ ተመልሳ መጣች። ግራ እጇ በጨርቅ ተጠቅልሎ፣ ጥውልግልግ ብላ፣ በሊስትሮ ሣጥኗ ላይ ተቀምጣ ባካባቢው ያሉ ወንድ ሊስትሮዎች እየቀለዱባት ስታለቅስ ነበር ሰሎሜ የደረሰችው። እሷን ሲያዩ ሁሉም ዝም አሉ።

ሶስናን ስታይ ደስ ያላት ሰሎሜ ወደሷው አመራች። አጠገቧ ተቀምጣ "ምን ሆንሽ ጠፋሽ የኔ ቆንጆ?" ስትላት የባስ ልቅሶዋን ለቀቀችው። ስፍስፍ ስቅስቅ ብላ ስታለቅስ የሰሎሜም አንጀት ተላወሰ። "በቃ በቃ ነይ እስኪ ቢሮ እንግባና እናወራለን" ብላ የሊስትሮ ሣጥኗን ይዛላት፣ የቢሮ ዘበኞቹን ሰላም ብላ ሣጥኑን ለነርሱ ሰጥታ ይዛት ገባች። ቢሮዋ አስቀምጣት ከካፊቴሪያ ለስላሳና ኬክ ነገር አዘዘችላት።

•

"እስኪ እጅሽ ምን ሆኖ ነው ያሰርሽው?" ስትላት እጇን እንደ ማሸሽ ብላ

ልቅሶዋን ቀጠለች። "አይዞሽ ቀስ ብዬ ነው የማየው" ስትላት "ለአንድ ሰው ብታሳዩ ወየው ብለውኛል.." ብላ ዐይኖቿን የሞላውን ፍርሀት በእንባ ለማስወጣት ይመስል መንታ መንታውን ታዘንበው ጀመረች። ከዚያም ሰሎሜ አባብላ እጇ ላይ ያለውን ቆሻሻ ጨርቅ ስትፈታው፣ ያየችውኝ ማመን አቃታት። ከክንዷ በታች እጇ ተቃጥሎአል። ቁስሉ ደግሞ ህክምና በወቅቱ ያላገኘ በመሆኑ መግል ለመያዝ እየጀመረ ነው። ጨርቁ ሲነሣ የተጣበቀው ቁስል አብሮ መነሣት ስለጀመረ ሁሉንም ማየት አልቻለችም፣ የሶስናም ሥቃይ ስለ በዛ። ቀጥሎም ቀሚሡን ሰውነቷ በግርፋት ሰንበር በሰንበር እንደ ሆነ ለማየት ቻለች። ራሷን ደባብሳ ስታይ አንድ ሦስት ዕባጢቶችና በቅሚሏም የተወረሰ ፀጉር ያለበት ሆኖ አገኘችው። ንዴት፣ ሐዘን ቁጭት ... በቃ መንገብገብ ሞላት።

"ማነው እንደዚህ ያደረገሽ?" አለቻት። ዐይኗን ሰበር አድርጋ፣ "እትዬ" ናቸው አለች። "ለምን?"

"የዚዮን ለታ ከሥራ ስመለስ መንገድ ላይ ዱርዬዎች ይዘው የሠራሁትን ገንዘብ ሁሉ ቀምተው ደበደቡኝ። አምልጬ ቤት ደርሼ ለእትዬ ስነግራቸው ...ውሸታም ሌባ ብለው መጋረፍ ጀመሩ። እውነቱን እውጪ እያሉ። እውነቱን ነው ብዬ እያለቀስሁ ብነግራቸው ... ሁለተኛ እንዳይለምድሽ እያሉ በሻማ እጄን ቀስ እያሉ አቃጠሉኝ። ከዚያም ምንም ምግብ ሳይሰጡኝ አስረው ጨለማ ውስጥ ሁለት ቀን አቆዩኝ" ብላ ከቁጥጥር ውጪ የሆነ እሪታዋን ለቀቀችው። በዚህ ጊዜ ከሰሎሜ ቢሮ አጠገብ የነበሩ ሁለት ጓደኞቿም ልቅሶውን ሰምተው ኖሮ ተቀላቀሏቸው።

"ዛሬ እንዴት ላኩሽ ታዲያ?" አለች ሰሎሜ። "በጣም ሲርበኝ ጊዜ ... በቃ መስረቁን አምኜ ይቅርታ ጠይቄ የመጨረሻ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶኝ ነው የመጣሁት ... ዛሬም ምንም አልሠራሁም ... እጠፋታለሁ እንጂ እዚያች ቤት አልሄድም..." ብላ ማልቅሷን ቀጠለች።

በኋላ እንደተረዱት ከሆነ ሶስና ወላጆቿን በኤድስ ካጣች በኋላ ወይዘሮ አስካለ ለልቅሶ የመጣውን ቤተ ዘመድ አግባብተው ሊያሳድጓት ያመጧት ልጅ ናት። ወይዘሮ አስካለን አገር ሁሉ የሚያውቃቸው የድኻ እናት ብሎ ነው። በቅርብ የሚያውቋቸው ግን የድኻ ጠር እንደሆኑ ያውቃሉ። ለመጀመሪያ ስድስት ወር እስከ አንድ ዓመት ልጆቹን ትምህርት ቤት ይልኳቸዋል፣ ተንከባክበውም ይይዟቸዋል። አንድ ጊዜ ዘመድ አምኖ መጠየቁን ካቆመ በኋላ ግን ትንንሾቹን ሊስትሮና የሰው ልጅ ጠባቂነት፣ ከፍከፍ ያሉትን ደግሞ መጠጥ አሻሻጭና ሴትኛ አዳሪነት ውስጥ ያስገቧቸዋል። እርሳቸው ቤት ውስጥ ዐስራ ዐምስት የሚደርሱ ልጆች ይኖራሉ። እነሰሎሜ ቤታቸው ሄደው ሊያናግሯቸው ሲሞክሩ መጀመሪያ በጣቅ በፈገግታ ተቀበሏቸው። ወይዘሮ አስካለ ሰሎሜ ስለሶስና ጉዳይ ስትጠይቃቸው ነገሩን

ለማድበስበስ ሞከሩ። ሁሉንም ነገር እንደምታውቅና አሁን ሶስና ሆስፒታል እንደገባች ስትነግራቸው ነበር ሆኑ። አመናጭቀውና ተሳድበው፣ ሊከቧትም እንደሚችሉ ነግረው ከቤታቸው አስወጧቸው። ሰሎሜና ጓደኞቿ በቀጥታ ፖሊስ ጣቢያ ሄደው ነገሩን ካመለከቱ በኋላ ወደ ማታ ላይ ልጆቹ ሁሉ ሲገቡ፣ ፖሊሶቹ አብረዋቸው ሄደው ነገሩን እንደሚያጣሩ ተስማሙ። ሰሎሜ ነገሩን ለአለቃዋ አስረድታት ስለነበር መሥሪያ ቤታቸውም ጉዳዩን መከታተል ጀመረ።

ቀኑን ሙሉ ሁኔታውን ከሰፈር አካባቢ በማጣራት የዋሉት ፖሊሶች ማታ ሁለት ሰዓት ላይ ሳይታሰብ የወይዘሮ አስካለን ቤት ወረሩት። እነሰሎሜም አብረው ተገኝተዋል። ባንድ ክፍል ተጨናንቀው የሚተኙት ከአሥር በላይ ሕፃናት ሲሆኑ፣ ሌሎች ሁለት ክፍሎች ደግሞ የሴትኛ አዳሪነት ሥራ የሚፈጸምባቸው ክፍሎች ናቸው። ዕድሜያቸው ዐሥራ አራት እና አሥራ አምስት የሆኑ አራት ገና ያላደጉ ሴት ልጆች ይህንን እንዲፈጽሙ ይገደዳሉ። አንዳንዴም በመጠጥ ኀይል። አንዲት የውሻ ቤት የምታክል ጨለማ ክፍል ደግሞ ከባድ ጥፋት ያጠፉ ልጆች ታስረው ከረኃብ ጋር የሚቀጡባት ክፍል ናት። የጉዳዩ ዘግናኝነት ያስደነገጠው የአዲስ አበባ ፖሊስም የኢትዮጵያ ቴሌቪዥንን ጠርቶ አገር ያስደነገጠ ፕሮግራም ተዘጋጀበት። ሶስናም ከሆስፒታል ሆና የደረሰባትን ለሕዝብ አካፈለች። ወይዘሮ አስካለ ወደ እስር ቤት ከገቡ በኋላ የነሰሎሜ መሥሪያ ቤት የልጆቹን መልሶ ማቋቋም ኀላፊነት ወሰደ።

ሰሎሜም በብዙ ትግል ሶስናን የራሷ ልጅ አርጋ ለማሳደግ የሕጋዊ ወላጅነትን ፈቃድ አገኘች። ይህ የሆነው እንግዲህ ካንድ ዓመት በፊት ነበር። ሶስናን ከደረሰባት የሥነ ልቦና ቁስል መፈወስ ግን ቀላል ሆኖ አልተገኘም። እስካሁንም ትልቅ ትግል ነው። በኋላ እንደ ተረዳችው ከሆነ ወይዘሮ አስካለ ጠቀም ያለ ገንዘብ ለሚከፍሏቸው አንድ አዛውንት ደንበኛ ሁለት ጊዜ ሶስናንም ለወሲብ አከራይተዋት ነበር። ሰውዬው ከኤይድስ ለማምለጥ ብዙ ብር እየከፈሉ ሕፃናትን ማደን ሥራዬ ብለው የሚባልጉ ርካሽ ነጋዴ ናቸው።

"ሶስና የለችም እንዴ?" አለች ወደ ብርቄ እያየች። "ቤተ ክርስቲያን ሄዳለች፣ የሕፃናት ልዩ ዝግጅት አላቸው። እኔ ነኝ ያደረስኳት።" አለች ብርቄ የምታጣጥፈውን ፎጣ እንደያዘች።

"ሙሉ ቀን ነው?" ስትል ሰሎሜ፣ "አይ እስከ ስምንት ሰዓት ነው። ምሳም እዚያ ነው የሚበሉት። ሰዓቱ ሲደርስ አመጣታለሁ።" አለች። "ሳሪና አንዴ ሻወር ወስጄ ልብስ ልቀያይር ከዛ እንወጣለን እሺ?" እስከዚያ በዚች ኩኪስና አልበም አዝናኚ እያለች ሰሎሜ ወደ ውስጥ ገባች። መለስ ብላ አንገቷን ብቅ አደረገችና "ሻይ ቡና?" ብላ ጠየቀቻት።

“ሻይ ይሻላል መሰለኝ” ስትል ማራ፣ “የብርቱን ተወዳዳሪ የሌለው ሻይ ... አይደል ብርቅዬ?” ብላ ስትጠቅሳት እየሣቀች ብርቱም ወደ ጓዳ ገባች። ሰሎሜ ከለባበሰች በኋላ ትንሽ ተጨዋውተው ተያይዘው ወጡ። ዞር ዞር ብለው ከተማውን ካዩ በኋላ፣ አክስቷ ያዘዘችውን ኬክ ከፒያሳ ኤንሪኮ ይዘው ወደ ማር ቤት አመሩ።

“ያው ሁለት ሳምንት ስላለሽ ቢሮዬንም አሳይሻለሁ፤ የኛንም አገር ማኅበራዊ ጉዳዮችና አሠራሮቻቸውን አስጐበኝሻለሁ... አሪፍ አሪፍ ቦታዎችም አሉ። እስኪ እንሄዳለን።” አለች ሰሎሜ ወደ ሰፈር ሲቃረቡ።

“አንቺ ግን አሜሪካ ምንም አይናፍቅሽም? በቃ አበሻ ሆነሽ ቀረሽ ማለት ነው?” ስትላት ማራ፣ “አይ ማሪ ድሮም እኮ እኔ አበሻ ነኝ... ደግሞ እዚህ የምታመጪውን ልዩነት ስታዪው በቃ ከነችግሩም ቢሆን ርካታው ይበልጣል።”

“እሺ የማግባት ጉዳይስ ...? ምንም ሰው የለም ወይስ የድብቅ ሰነድ ነው?” አለች ማራ በጨረፍታ እያየቻት።“ማሪ ምን አለ ብለሽ ... ያው አሉ ሰዎች ... ግን የራስሽ የሆነውን ሰው ማግኘት ከባድ ነው... እስኪ እግዚአብሔር ቢፈቅድ በዓመት ውስጥ ባገባ ደስ ይለኛል... እነማሚም በቃ ጭንቀታቸው ሁሉ ይሄ ይመስለኛል።” አለች ባንድ እጇ መሪውን ይዛ ሌላኛውን እጇን እያወናጨፈች

“ለነገሩ ገና 27 ዓመትሽ ነው ምን የሚያስቸኩል ነገር አለ? ... እንዳልሽው ጥሩ ሰው ማግኘቱ ነው ትልቁ ችግር... እኔማ እንጃ በቃ ... አበሻ ባገባ ደስ ይለኝ ነበር ... እዚያ ሁነኛ ሰው ማግኘቱ ከባድ ነው። አለ አይደል የተማረ፣ የምትከራበትና የምታከብረው ዐይነት አበሻ እምብዛም የለም። እዚህ ደግሞ ጊዜውም የለም ... ቢኖርም ውጪ ለመውጣት ይሁን ለፍቅር ሰው የሚፈልግሽ በምን ታውቂያለሽ... አንዳንዴ በቃ ፈረንጅ አግብቶ መገላገል ይሻላል መሰለኝ” ብላ በረጂሙ ተነፈሰች።

“ማሪ አንቺ ኮ አንድ ፍሬ ልጅ ... ተረጋጊ እንጂ .. አንችን የመሰለች ቆንጅዬ ጥሩ ልጅ ... እግዜር ምን ይሠራል ብለሽ...? አሪፍ ባል ነው የምታገቢው... ምን አለች በይኝ... እኛም አለን ደግሞ... የሚሆን ከተገኘ ... ሹክ እልሻለሁ” ብላ ሣቀች።

“የምር አሪፍ ነበር...ካንቺ በላይ ማን ያውቀኛል ... እኔ ቶሎ ነው ማግባት የምፈልገው... ልጅ... ልጅ በጣም ነው ያማረኝ፤” ስትል አሁንም ሰሎሜ ሣቋን ቀጠለች።

“ለምን ትሥቂያለሽ ...? እውነቴን እኮ ነው...” አለች ማራ ኩስተር ብላ፡፡ “አይ ማሪና ... አንችም ልጅ የሚያምርሽም ልጅ...” ብላ ጉንጮቿን ቆንጠጥ

አደረገቻት፡፡

“ቀልጂ አንቺ ... በድሮ ጊዜ የእኔ ዕድሜ አራት አምስቱን ማድረሻ ዕድሜ እኮ ነው።” አለች ፊቷን በመኪናው መስተዋት እየች እያደረገች። ከዚያም ብዙም ሳይቆዩ ስለደረሱ መኪናውን አደጅ አቁመው በሩ ክፍት ስለ ነበር እየተሣሣቁ ገቡ።

ሰሎሜና ማራ አብዛኛው ቤተሰብ ደርሶ እየተበላ እየተጠጣ ማኅበሩ ደምቆ ደረሱ። እነርሱም ቢጤዎቻቸውን ተቀላቀሉ። መላኩ እስካሁን አለመደወሉ ገርሞአት ስልኳን ስታውጣው፣ ቻርጅድ ሳይሆን ዐድሮ ባትሪው ሞቶ ነበር። የሰሎሜ ስልክ ከአክስቷ ባል ጋር አንድ ዐይነት ስለ ነበር የእርሱን ተውሳ ቻርጅ ለማድረግ ሰክታው ከክበቧት ሕፃናት ጋር ልፊያዋን ጀመረች። ከአንድ አስራ ዐምስት ደቂቃ በኋላ አንድ አንድ ቸኮሌት እየሰጠች አስደስታ አሰናበተቻቸው።

መላኩ ጋ ስትደውል ወዲያው አንስቶ... “እኔማ ኮ ስልክሽን ስትዘጊው ምን ጉድ ነው የጻፍሁት ብዬ አሳብ ገባኝ”... አለ በቀልድ ድምፅ። “አይገርምህም ትናንት ስልኬ ቻርጅድ ሳይሆን በቃ መሞቱንም ያወቅሁት አሁን ነው፣ ይቅርታ። ጠዋት ግን ደውዬ የመላኩ ክፍለ ጊዜ ነበር መሰለኝ ኦፕሬተሯ ናቸው የሉም ያሉኝ” አለች እሷም በቀልድ።

“እንዴት ነው የማኅበሩ ድግስ..?”

“አሪፍ ነው... ደስ ይላል.. ሰው ሁሉ ደርሶ ደምቋል ነው የምልህ። እኔ እምልህ ጽሑፉን ወድጄዋለሁ ... ፈጽሞ ካልጠበቅሁት አቅጣጫ ነው የጀመርኸው... ተገናኝተን እስክናወራ ቸኩያለሁ። ... በጣም ብዙ ጥያቄ ነው ያለኝ... አስተሳሰብህና አጻጻፍህ ግን ያው ኤ ነው የተሰጠው።”

“ትቀልጂብኛለሽ አይደል... የምር ሌላ ልሞክር ወይስ በዚያው መጀመር ይቻላል?”

“ኧረ የምን ሌላ... ይሄ አሪፍ ነው... ወደ ፊት እንጂ ወደ ኋላ የለም... በጣም አሪፍ ነው ... ግን ቢቃ ቁጭ ብለን ብናወራ ደስ ይለኛል።” “እሺ አንቺ በቻልሽ ጊዜ” አለ ብዙ ማውራት ቢፈልግም ያለችበት ሁኔታ ላይመች እንደሚችል እየገመተ።

“ነገ ጠዋት ከቸርች በፊት ለምን ቁርስ እየበላን አናወራውም?” አለች አሁንም እንደ ቸኮለች ሁሉ ፈጠን ፈጠን እያለች፡፡

“አሪፍ አሳብ ነው። በቃ ሁለት ኮፒ ይዤ እመጣለሁ። እየሞነጫጨርን እንድናወራበት። አሁን ወደ ድግስሽ መሄድ አለብሽ መሰለኝ። ቀለል ሲል ደውይልኝ።” አለ ቶሎ ሊለቃት በመፈለግ፡፡

"አይደል ... አንተስ ምን አሰብክ ለክሰአት በኋላው?" አለችው እንዳይደብረው እያሰበች፤ "ከነማርቆስ ጋ ቀጠሮ አለኝ። ለመግባት ያሰበው ቤት አለ እሱን እናያለን ብሎአል። ከዚያም ያው እንዲያ እንዲያ እያለ ይመሻል!"

"አይደል... በቃ enjoy እሺ?" ስትለው፤ "እሺ አንቺም እንደዚያው... ቻው" ብሎ ስልኩን ወደ ኪሱ ጨመረው፤፤

"ባይ ... ማርክን ሃይ በለው" ስትለው ስልኩን ዘግቶት ስለነበር መልስ አልሰጣትም። ስልኩን ቻርጀሩ ላይ እየሰካች ስለ ጽሑፉ ከልቧ የተሰማትን አድናቆት የገለጸችለት አልመሰላትም። እንዲያውም ለዕርምት ትፈልጋለህ ዐይነት መልእክት ያስተላለፈችለት መስሎአት ትንሽ ደበራት። በችኰላ ስልኩን የዘጋው ደብሮት ይሆን ብላ ዐሰበችና ይሄ የኔው ጭንቅላት ፈጠራ ነው ብላ ተወችው። ወዲያው ግን ከአክስቷ ጋር ተያይዘው ወደ ሳሎን አብረው ሄዱ።

የተሳካለት ድግስ ነበር። ብዙ ተገኝተው የማያውቁ ዘመዶች ከክፍለ ሀገርም ከውጪም መገኘታቸው ደግሞ የበለጠ ድምቀት ሰጥቶት ነበር። በተለይ ውጪ የተወለዱት ሕፃናትና ያገርቤቶቹ ሕፃናት ሲያወሩ ማየት እጅግ ያዝናናል። በቃል ባይግባቡም በራሳቸው የሕፃን የጨዋታ ቋንቋ ተግባብተው በፍቅር እፍ ብለዋል። የሰሎሜ አክስት እያዞረች ሰሎሜን ከገጠርና ከክፍለ ሀገር ከመጡት ዘመዶች ማስተዋወቁን ቀጥላለች። የሰሎሜ አባት አቶ ኦላና በዘመድ በጣም የተወደዱና የተከበሩ ናቸው። ገና የኦላና ልጅ ናት ሲባል ነው እሳቸውን ያገኙ ያህል እንቅ ዕቅፍ አርገው እያገላበጡ ሳሟት።

ሰሎሜ ወደ አሜሪካ የሄደችው ገና የዐሥራ ሁለት ዓመት ልጅ ሆና ነው ። ከሁለት ታላላቅ ወንድሞቿ እና ወላጆቿ ጋር ዲቪ ደርሶአቸው። እርሷ የመጨረሻ ልጅ ናት። አባቷ ደግሞ የተባበሩት መንግስታት የልማት ድርጅት ውስጥ የአንድ ክፍል ኀላፊ ሆነው ይሠሩ ነበር። የመጀመርያ ዲግሪያቸውን አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ፣ ሁለተኛ ዲግሪያቸውን ደግሞ ፈረንሳይ ነው የተማሩት። በሙያቸውም ኢኮኖሚስት ናቸው። አገር ቤት እያሉ ኑሮአቸው የተመቸና የተደላደለ ነበር። መቼም ወደ አሜሪካ ሲኬድ ሁሉን ሀ ብሎ መጀመር ግዴታ ነው። እንደ ማንኛውም አዲስ መጤ ሁሉ በመጀመሪያዎቹ ሁለት ዓመታት የአሜሪካ ሕይወታቸው ፈታኝ ሆኖባቸው ነበር። በዚህ አስቸጋሪ አገር የመልመድ ወቅት ለቤተሰቡ ከሁሉ ይልቅ የጠቀማቸው ዋነኛ እሴት በመካከላቸው ያለው ጥልቅ ፍቅርና መከባበር ነበር።

እናቷ ወ/ሮ ሕይወት ደግሞ በሙያቸው ነርስ ሲሆኑ ቅን፣ ሲበዛም ደግና ርኅሩኅ፣ ባለሙያና ዘመናዊት ሴት ናቸው። የቤተሰቡ የደስታ ምንጭ እሳቸው ናቸው። ቀልድና ሣቅ ይወዳሉ። በሠዓሊ እይታ ስልካካ፣ ውብ፣ መለሎም ነው የሚባል መልክ የላቸውም። ነገር ግን እንደ ማግኔት የሚስብና ታይቶ የማይጠገብ፣

የሚጋባ ሰላምንና ደስታን የሚረጭ ቃላት የማይገልጹት የሰብእና ውበት አላቸው። አንዳንዴ በልማድ ስምን መልአክ ያወጣዋል የሚባለው ልክ ይመስላል። እንደ ስማቸው ሕይወት ከወይዘሮ ሕይወት ጋር ደስታ ነው። አባቷ አቶ ኦላና ትሑት ሰው ናቸው ማለት ይቻላል። ያለሥራ መኖር የሚችሉ አይመስሉም፣ በትጋት ብቻ ሳይሆን በደስታም ነው የሚሠሩት። ለዚህ ሳይሆን አይቀርም የሠሩት ብቻ ሳይሆን የነኩት ሁሉ ነው የሚያምርላቸው። አቶ ኦላና እንደበተ ርቱዕ ብቻ ሳይሆኑ የራሳቸው የሆነ ግልጽና ጥልቅ የሕይወት ፍልስፍናም አላቸው። የለበሱት ሁሉ ያምርባቸዋል። ከዕድሜያቸው ቢያንስ ዐሥር ዓመት ወጣት ለመምሰላቸው ዘወትር ስፖርት መሥራታቸው አስተዋፅኦ እንዳለው ባይክዱም፣ ሁሌ 'ህይወት የሰጠችኝ ተጨማሪ ሕይወት ነው' ማለት ይወዳሉ። ባለቤታቸውን ወይዘሮ ሕይወትን ማለታቸው ነው።

የሰሎሜ አባት ያለምክንያት የሚባክን ገንዘብና ጊዜ ያበሳጫቸዋል። ገንዘብ የጊዜ ምንዛሪ ነው፣ ጊዜም ያልተመዘረ ገንዘብ ነው የሚል ፍልስፍና አላቸው። ህይወት ረቂቅ ምስጢር ናት፣ አምላክ በጥበቡ በዚህ አለም ላይ ይህችን ምስጢራዊት ሕይወት ዕድሜ በሚባል አነስተኛ የጊዜ ከረጢት ዐደለን። ይህቺም ከረጢት በውስጧ ዕድል በተሰኙ ፈርጦች ተሞልታለች። ከረጢቷን እንዳትሰረቅና ያለጊዜዋ አርጅታ ከጥቅም ውጭ እንዳትሆን፣ ኀላፊነቱን ፈጣሪ ለኛው ነው የሰጠን። በከረጢቷ ውስጥ ያሉትም ፈርጦች አንድ ባንድ፣ አንዳንዴም ካንድ በላይ ባንዴ እየብለጨለጩ ከባለከረጢቱ እጅ ላይ ይወድቃሉ። ከጊዜ ጋር የተቆራኙ ናቸውና በጊዜው ያልተጠቀምንባቸው የዕድል ፈርጦች ከጊዜ ጋር ላይመለሱ ትዝታቸውን አስታቅፈውን ይነጉዳሉ። ስኬት በትጋትና በሥራ የተለወጡ ዕድሎች እንጂ ሌላ ምንም አይደለም ይላሉ። ድኽነትም የባከኑ ዕድሎችና ያልተጠቀምንበት ዕድሜ ውጤት ነው እንጂ ያርባ ቀን እድል ነው ብለው አያምኑም።

"ቁርጥ እሱን አይደለች እንዴ ..." ሲሉ ሌሎቹ ደግሞ "ኧረ እርሷ የማማ መገርቱ ኮፒ ናት" ይላሉ። ሁለቱም ቢሆን ደስ ነው የሚላት። በዚህ መሃል አክስቷ ስልክ ይዛ ወደ ሰሎሜ እየመጣች፣ "ጧኒ ስልክ ... ካሜሪካ ነው... ሕያውዬ ነው።" ስትል ሰሎሜ ተሯሩጣ ወደ አክስቷ ሄደች። ህያው ትልቁ ወንድሟ ሲሆን የእናቱ ልጅ ነው። ከአባቱ ጋር በጾታው ካልሆነ በቀር በምንም አይመሳሰል። ዝንባሌውም ወደ ህክምናው ሆኖ የእናቱን የልጅነት ምኞት እሱ ሆኖላቸዋል። አሁን የአእምሮ ቀዶ ህክምና እያጠና ይገኛል እዚያው አሜሪካ።

"ነይ ወደ መኝታ ቤት እዚያ ይሻላል።" ብላት ተያይዘው ወደ መኝታ ቤት ሲሄዱ አክስቷ ፊት ላይ ድንጋጤና ሐዘን ያየች ስለ መሰላት ፈራ ተባ አለች። ሰሞኑን ሲሰማት የቆየው ረብሻና ድብልቅ ስሜት ባንዴ አገረሸባት።

"ምንድነው ደኅና አይደለም እንዴ? እስኪ ስጪኝ ስልኩን ምንድነው?" አለች እየተርበተበተች፡፡ "ጢኒ ተረጋጊ ... ምንም አይደለም ... እስኪ አውሪው ... እ ... ሕያዌ እፏን አውራትና አወራሃለሁ..." ብላ ስልኩን ለሰሎሜ አቀብላት አጠገቧ ተቀመጠች።

"ሆዴ ምንድነው ሁሉ ሰላም ነው? ባቢ ሰላም ነው? ማሚስ...አንተ ደኅና ነህ? ምንድነው?" ብላ ሰላምታ እንኳ ሳታቀርብለት የጥያቄ ናዳ አንጋጋችበት። "እንዴት ነሽ ጢኒ ፍቅር ...? ደኅና ነው! ተረጋጊ እንጂ..." አለ ራሱም መረጋጋት እንዳልቻለ እያስታወቀበት፡፡ "እንጃ የሆነ ነገር አላማረኝም። ሰሞኑን ሁሉ ሲቀፈኝ ነው የከረመው? ... በእናትህ አታሠቃየኝ ምንድነው የሆነው ንገረኝ?...ልፈነዳ ነው"... ብላ በረጅሙ ስትተነፍስ፣ "እሺ ተረጋጊ ... ቢቢ ትንሽ ችግር አጋጥሞት ሆስፒታል ነው ያለው። ማሚና ባቢ ደህና ናቸው። ማታ ነው የገባው፣ እኔም እዚያው ነው ያደርሁት።"

"ምን...ን...ን... ቢቢዬ ... ምን ሆኖ ነው? አደጋ ነው?... እንዴት ... ላስት ዊክ አውርቼው የለም እንዴ? እንዴት ነው አሁን?" ብላ ለቅሶዋን ለቀቀችው።

"የው ጢኒ ተረጋጊ አሁን። የተኛው አይሲዩ ቢሆንም ስቴብል ይመስላል። ዝርዝሩን ላክስቴ ነግሬያታለሁ። ገና ምክንያቱ በግልጽ አልታወቀም። ቺካጎ ሳውዝ አካባቢ ማታ ላይ መንገድ ላይ ከጓደኛው ጋር ወደ ቤት እየነዱ በተፈጠረ ተኩስ ነው እሱም የተመታው የሚል መረጃ ብቻ ነው ያለን። ለጊዜው መረጃው የተምታታ ነው። ፖሊሶቹም ብዙ ሊነግሩን ፈቃደኛ አይደሉም። እኛም ያው እሱን ማትረፉ ላይ ነው ትኩረታችንን ያደረግነው።" አለ ድክም ባለ ድምፅ። ከድምፁ ምንም ተስፋ አልተሰማትም።

"ወይኔ... ምን ሊያደርግ ሄደ እዚያ እሱ?... ምኑ ላይ ነው የተመታው? ራሱን ያውቃል?" ብላ ጥያቄና እንባ ማዝነብ ጀመረች፡፡

"የተመታው ጭንቅላቱ ላይ ነው? ያው ኦፕሬሽኑ ላይ እኔም ገብቼ ነበር። ለተወሰነ ቀን ኮማ ውስጥ መቆየቱ የግድ ነው። አሁን ትልቁ ፍርሃት ጭንቅላቱ እንዳያብጥ ወይም ደም መፍሰሱ ቀጥሎ ልቡንና ትንፋሹን የሚቆጣጠረውን ክፍል እንዳይጫነው ነው። መጸለይ ነው እንግዲህ.. የቻልነውን ሁሉ አድርገናል.. ውጤቱ ምን ሊሆን እንደሚችል ምንም ማለት አንችልም አሁን" ብሎ እሱም ማልቀስ ሲጀምር ሰሎሜ የባሰ ልቅሶዋን ቀጠለች። በዚህ ጊዜ አክስቷ ስልኩን ከሰሎሜ ላይ ነጥቃ፣ "አንተ ሕያዌ ምንድነው እንደዚህ ዐይነት ነገር... በቃ ልጁ አሁን ሰላም ነው። ይልቁን ምንድነው መደረግ ያለበት የሚለውን እንነጋገር አሁን የምን ልቅሶ ነው። ቆይ ስፒከር ላይ ላርግህና እናውራ" አለች የራሷን ፍርሀትና ድንጋጤ ዋጥ አድርጋ፡፡

"እሺ እሺ አክስቴ ይቅርታ..." አለ ራሱን ለመቆጣጠር እየሞከረ።

"ጋሼና ሕይወቴ እንዴት ናቸው?" አለች ትንሽ ወሬውን ጋብ ለማድረግ የሰሎሜን ራስ እያሻሸች፡፡ "ደኅና ናቸው ያው ድንጋጤ ውስጥ ነው ያሉት።" አለ ሕያው በቀዘቀዘ ድምፅ። "እኛ እዚህ እንጸልያለን... አሁን ሌላ ምን ማድረግ ነው ያለብን?..." አለች ከግራ መጋባቷ ውስጥ ወጥታ በትክክል ለማሰብ እየሞከረች፡፡

"ለሁሉም ጢኒ ብትመጣ ይሻላል። ቲኬት አሁን እዚሁ ኦንላይን ሪዘርቭ አድርጌያለሁ ለዛሬ ማታ። ጢኒ መምጣት የማትችይበት ሁኔታ ከሌለ አሁኑኑ ግዛቹው ቲኬቱን እሚይል አደርግልሻለሁ። በእናንተ ሰአት ዛሬ ማታ ብትመጪ ነው የሚሻለው። እነማሚን እንዲተኙ አሳምኜ ነው አሁን እነሱን ቤት አድርሼ የመጣሁት። ከመቆየት ቶሎ መምጣትሽ የተሻለ ስለመሰለኝ ነው። አለ አይደል በቃ ... እንደዚያ አይሻልም?" ብሎ በረጂሙ ተነፈሰ...። ሰሎሜ ድርቅ እንዳለች ናት፣ እንባዋ ብቻ ነው የሚፈሰው።

"በምን አየር መንገድ ነው ቲኬቱን ሪዘርቭ ያረደረግከው?" አለች አክስቱ ባሏ አየር መንገድ ስለሚሠራ የተሻለ አማራጭ ይኑር አይኑር ለማወቅ በማሰብ። "ፍራንክፈርት ዐርፎ በቀጥታ ቺካጎ ስለሚያመጣት ሉፍታንዛ ነው። አይሻልም እንዴ?" አለና የዷን መልስ መጠበቅ ጀመረ "ፍራንክፈርት ላይ ብዙ ይቆያል እንዴ?" አለች አክስቱ ልዩነቱን ለማወቅ፣ "አይ ሶስት ሰዓት አካባቢ ብቻ ነው?" ሲል "አይ ጥሩ በቃ እሰው ይሻላል...ስንት ሰዓት ነው ከዚህ የሚነሣው ታዲያ?" አለች ባንድ እጇ ሰሎሜን ወደ ደረቷ ጠጋ አድርጋ እየያዘቻት፡፡

"ማታ በእናንተ አሥር ተኩል አካባቢ ..." አለ አሁንም ድካሙን በሚገልጽ ድምፅ፣ ማታ አራት ሰአት ተኩል ማለት ነው።

"ጢኒዬ ምን ይመስልሻል? ... ቶሎ መሄዱ አይሻልም?... እንግዲህ የሆነው ሆኖአል እሱ እንደሁ ያለው በእግዜር እጅ ነው...ወይኔ የኔ ቆንጆ ቢቢዬ..." አለች ሰሎሜን ዐቅፉ አክስቷም ሳትስበው እንባዋ እያመለጣት። ድንጋጤው ሁሉቱንም የሚሉትንም የሚያደርጉትንም ነው ያሳጣቸው።

"አዎን አዎን ... ይሻላል ዛሬዉኑ ... ምንም ጥያቄ የለውም...አይዞህ ሆድዬ እመጣልሃለሁ...በርታ... እሺ...?" አለች ሰሎሜም አሁንም እንባዋ እየፈሰሰና አሳቧም በድንጋጤው ተደበላልቆ ለአክስቷም ለሕያውም እንደምታወራ ሁሉ። "ጥሩ ጢኒ ... ረጋ በይ ደግሞ... አክስቴ አትለያት አደራ ... እስክትሳፈር ... ጋሽ ዳርጌ አለ አይደል? አብራችኋት ሁኑ። I know አብራችኋት እንደምትሆኑ... ያው ስለተጨነቅሁ ነው..." ሲል

“አይዞህ ሕያዌ… በርቱ እናንተ እዚያ… እዚህ ላለው አታስቡ… ደግሞ እንደውላለን… ቆየት ብለን እሺ?” አለች አክስቱ ድምፅዋን እንደ ምንም አረጋግታ። “እሺ እክስትዬ… ባይ ላሁን .. እምም..ባይ ጢኒ…አሁን መሄድ አለብኝ” አለ አሁንም በተረበሸና በደከመ ድምፅ። ሊሊቱን ሙሉ ምንም እንቅልፍ ስላላገኘ ከድንጋጤው ጋር እሱም ድንዝዝ ብሏል።

“ባይ… ለአሁን … ከገባህ ሳምልኝ ቢቢዬን… ንገረው እየመጣሁ እንደሆነ … ይሰማሃል … ንገረው እሺ…?” አለች ሰሎሜ የቦታ ርቀት የፈጠረውን ገደል ለመሙላት ይመስል። “እሺ ጢኒት… እነግረዋለሁ። አንቺ በርቺ እሺ … ቻው … ።” አለና ብዙም ሳይጠብቃቸው ስልኩን ዘጋው።

ስልኩ ከተዘጋ በኋላ ለጥቂት ጊዜ ተቃቅፈው ሲላቀሱ ከቆዩ በኋላ ምን ማድረግ እንዳለባቸው መመካከር ጀመሩ። ላክስቷ ባል ለአቶ ዳርጌ ብቻ ነግረው ዝግጅቱን ለመቀጠል ወሰኑ። ከዚያም አክስቷ ቀስ ብላ ለማማ መገርቱ ልትነግራቸው ወሰኑ። አቶ ዳርጌን ጠርተው ነገሩን ከነገሩት በኋላ፣ ሰሎሜን ይዞ ዕቃ ልናመጣ ነው ብለው ወደ እርሷ ቤት ሄዱ። አክስቷም በዘዴ ቀስ ብላ ነገሩን ለእማማ መገርቱ ነግራቸው ዐብረው ተላቀሱና ያው ሌላ ሰው እንዳያውቅ ስለተፈለገ የሆዳቸውን በሆዳቸው ይዘው ዝም አሉ። እማማ መገርቱ ካልደወልን ብለው ስላስቸገሯት ሕያው ጋ ደውላ ራሳቸው አዋርተውት ምንም የተለወጠ ነገር ባይኖርም ትንሽ እፎይ አሉ።

የዛሬ ሁለት ዓመት አሜሪካ ለጉብኝት የሄዱ ጊዜ ሶለን ትምህርት ጨርሶ ሥራ ያልጀመረ ስለነበረ ዲትና ማታ ዐብረው ነበሩ። ሳቅ ስለሚወድ ያላሳያቸው ቦታ ያላስሞከራቸው ነገር የለም። እንዲያውም በቃ እንደገና ሕፃን የሆኑ ነበር የመሰላቸው። ፈረንጅና ጥቁር ጓደኞቹ ጋ ወስዶአቸዋል፡፡ ጓደኞቹ ሁሉ በጣም ነበር የወደዷቸው። በጀልባ፣ በባቡር እንዲሁም በመኪና ካገር አገር እያዞረ አስጎብኝቷቸው ነበር። ቦውሊንግ መጫወት አስተምሮአቸዋል። እንዲሁም እሰማይ ደርሰው እየተንደረደሩ የሚያፈርጡ፣ እየወዘወዙና እያጠዙ የሚያሾሩ መዝናኛ ቦታዎችም እየወሰዳቸው ሲሣሣቁ ውለው ይመጣሉ። ወደ ኢትዮጵያ ሲመጡ ለረጅም ጊዜ በጣም ነበር የከፋቸው። ‘እኔ ሳገባ እዚሁ መጥተሽ ከእኔ ጋር ነው የምትኖሪው። ኢትዮጵያ ምናምን የለም…እነጢኖም እዚህ መምጣት ይችላሉ’ እያለ ያሥቃቸው ነበር። ከመጡ በኋላም በሳምንት አንድ ጊዜ የፈለገ ቢመጣ ሳይደውልላቸው አይቀርም። የሚጠቀሙበት ሞባይልም እርሱ የገዛላቸው ነው። የእርሱ ፎቶ ነው ላዩ ላይ ያለው። ሰው ለምን እርሱን ተኩሶ ለመግደል እንደሚፈልግ ሊገባቸው አልቻለም። ስልካቸው ላይ ያለውን የሶለንን ፎቶ እያዩ ፈዘው ቀሩ…።

ሶለን መካከለኛ ልጅ ሲሆን ቁርጥ አባቱን ነው። ቀልድ ወዳድነቱና ለየት

ያለ ከሰው ጋር የመግባባት ችሎታውና ተወዳጅ ሰብዕናው ግን ከእናቱ የወረሰው ነው። መልክና ቁመናው ያባቱ ቢሆንም ከእሳቸውም በላይ መልከመልካም መሆኑን ሁሉም የመሰከረለት ነው። የመጀመሪያ ዲግሪውን በፖለቲካል ሳይንስና ፍልስፍና ጨርሶ አሁን ደግሞ የኢንተርናሽናል ፖሊትክስ ማስተርሱን በቅርብ አጠናቋል። የማይሞክረው ስፖርት የለም። ሙግትና ውድድር ይወዳል። ከአባቱና ከሰሎሜ ጋር ለየት ያለ ቅርርብ አላቸው።

ሰሎሜ ሁሉ ነገር ነው የዞረባት። ምኑን ከምን እንደምታደርገው። ብርቄና ሶስና አሳብ ሆነውባታል። ገና ፈንድቶ ቁርጡ ያልየለት የመላኩም ነገር ሲመጣባት እንደገና ድብልቅልቅ አለባት። በመካከላቸው ተፀንሶ እያደገ ያለው በቃል ተገልጾ አፍ ያልፈታው ፍቅራቸው ግን ከሁለቱም የተሰወረ አይደለም። ነገር ግን ከሶለን ምን የሚበልጥ አለ? አሁን መሄዷ ላይ ለማተኮር ነው የፈለገችው። መልስ በሌለው ጥያቄ ራሷን ማፈንዳት አልፈለገችም። ሜክሲኮን እንዳለፉ መላኩ ጋ መደወል እንዳለባት ትዝ አላት። ደጋግማ ብትሞክርም ስልኩ ተይዞአል ይላል። ወዲያው ራሱ ደወለ።

“ሃሎ መሊ … የት ነህ…?”

“መድኀኔ ዓለም አካባቢ ነን ከነማርክ ጋር…። ሰላም ነው? ምንድነው ድምፅሽ?”

“ባክህ ሰላም አይደለም… ካሜሪካ ተደውሎ ነበር …” ብላ ለቅሶዋን ለቀቀችው።

“ምነው?… ቤት ሰላም አይደሉም እንዴ?” አለ እሱም ድንጋጤው እየተጋባበት፡፡

“ሕያው ደውሎ ነበር … ሶለን…” ብላ እንባዋ እየቀደማት መጨረስ አቃታት።

“እሺ እሺ በቃ አይዞሽ ሰሊዬ። የት ነው ያለሽው ? አሁኑኑ እኔው ራሴ መጣሁ…የት ነሽ?” አለ እሱም እየተርበተበተና ምን ማለት እንዳለበት ስላላወቀ

“ከጋሽ ዳርጌ ጋር ወደ እኔ ቤት እየሄድን ነው… ዛሬውኑ ወደ አሜሪካ መሄድ ሳይኖርብኝ አይቀርም” አለችና ዝም አለች፡፡

“እሺ እሺ … አይዞሽ በቃ መጣሁ… ልቀድማችሁም እችላለሁ” አለ የባሰውን እየደነገጠ

"እሺ ቻዎ…"

"የምትፈልጊው ነገር አለ? ይገዬው መምጣት ያለብኝ?"

"ምንም የለም አንተ ብቻ ና" አለችና ስልኳን ዘጋች፣ እንባዋን እየጠራረገች። መላኩና ማርቆስ ሌሎቹን ጓደኞቻቸውን ይቅርታ ጠይቀው ወዲያው ወደዚያው አቀኑ።

"ሻንጣ ቤት አለሽ እንዴ ጢኒ…?" ያክስቷ ባል ነበር የጠየቃት።

"አዎን አለ…ምንም እኮ… መያዝ ያስፈልጋል ብለህ ነው? ትንሽ ልብስ ከያዝኩ በቃ…" አለች አሁንም ግራ የገባው ፊቷን በሁለት እጇ ሸፍና በረጂሙ እየተነፈሰች።

"አይ አስበሽ አንዳንድ ጠቃሚ ነገሮችን መያዝ አትርሺ። ተጓዥ የሚያጋጥመው አይታወቅም። ደግሞ አክስትሽ በሌላ ሻንጣ የተወሰነ ነገር አዘጋጅታ ብትልክላቸውም ጥሩ ነው።" አለ በቀኝ እጁ ማጅራቷን አሸት አሸት እያደረገና እያባበላት።

"አይ ጋሽ ዳርግሽ ምንም… ኮተት አይብዛ በቃ እንደገባሁ… ያለ ችግር በቀጥታ ወደ ሆስፒታል ነው መሄድ የምፈልገው" አለች የመኪናውን መስኮት ከእርሷ በኩል እየከፈተች። ቀኑ በጣም ይሞቃል። በአጠገባቸው ያልፍ የነበረ አሮጌ የጭነት መኪና እላያቸው ላይ የለቀቀው ጢስ መኪናቸውን ሲያፍነው፣ ሽታው ብቻ ሳይሆን ዐይናቸውንም ሳይቆጠቁጣቸው አልቀረም። አፏ ውስጥ ያለው ማስቲካም አደጋውን ከሰማች በኋላ ድርቅ ያለውን አፏን ቢያርስላትም፣ ጣዕሙ ግን ደም ደም ስላላት ከኪሷ ዉስጥ ባወጣችው የሶፍት ወረቀት ጠቅልላ አስቀመጠችው።

"እስኪ እናያለን… ረጋ በይ አንቺ አይዞሽ" ብሎ አሁንም ትከሻዋን መታ መታ አድርጎ የሚጮኸውን ስልክ አንሥቶ መልስ ሰጠ።

እቤት ሲደርሱ መላኩና ማርቆስ ቀድመው ደርሰው ከሶስና ጋር ይጫወቱ ነበር። ሰላም ተባብለው የሆነውን ነገር ባጭሩ ነገሩዋቸው። ብርቄንና ሶስናንም ወደ ጓዳ ጠርታቸው የሆነውን ነግራ ለተወሰነ ጊዜ ባሬ አሜሪካ መሄድ እንዳለባት ስትነግራቸው ደርቀው ቀሩ። ከዚያም ሲረጋጉ ከሰሎሜ ጋር ተፍ ተፍ ማለት ጀመሩ። ቀኑ ሳይታወቅ ነው የመሸው። አክስቷ ደውላ ከእማማ መገርቱ ጋር አብረው ሊመጡና አውሮፕላን ማረፊያ እንደሚገናኙ ተቀጣጠሩ።

ከቤት ከመውጣታቸው በፊት ሰሎሜ መላኩን ለብቻው ወስዳ፣ "በጣም ነው ዝብርቅርቅ ያለብኝ። ውስጤ በፍርሀት ሊፈነዳ ነው። አእምሮዬ ውስጥ ያለውን

ሁሉ ማሰብም ማውራትም የምችል አይመስለኝም። አንድ ነገር ግን ባንተ ላይ ጥዬ መሄድ አለብኝ፣ እንዳንተ የማምነው የለም። አያቴ ከቻለች አብራቸው ትቆያለች። ብርቄንና ሶስናን እንደኔ ሆነህ እኔ እስክመጣ ልትንከባከብልኝ የምትችል ይመስልሃል?" አለች ግድግዳውን ደገፍ ብላ የጉዞ መረጃዎቿን በጆቿ እንደያዘች፡፡ "አዎን። እችላለሁ ምንም አታስቢ።" አለ መላኩ ፊቷ ቆሞ፡፡

"ለጊዜው እሱ ነው ትልቁ ሸክም… እምምም … ጭንቅላቴ እኮ መሥራት አቆመ… ያው በቃ ኢሜይል አደርጋለሁ እደውላለሁ… I guess … thank you!" አለች የደረቀ ከንፈሯን በምራቋ እያራሰችና የጃኬት ኪሷን የተረሳ ዕቃ እንዳይኖር እየፈተሸች፡፡

"አይዞሽ ሁሉም ሰላም ይሆናል" ብሎ አቅፎአት የተወሰነ ጊዜ ያዛት። አንገቱ ላይ ጸጥ ብላ አለቀሰችና "ኡፍፍ ምን ሆንኩ በናትህ… ይቅርታ… ሰአቱም ደርሶአል መሰለኝ መውጣት አለብን።" አለችና ወደ ጓዳ ፈጠን ብላ በመሄድ ብርቄና ሶስናን ጠርታ፣ "ብርቅዬ ሶሲ… ያው እኔ ቶሎ ለመምጣት እሞክራለሁ። እነአክስቴም አሉ። ምንም ነገር ቢያስፈልጋችሁ መሊ አለ። እሱ ነው እኔን የሚወክል እሺ። በየቀኑ ያያችኋል። ምንም ብትፈልጉ ለእርሱ ንገሩት።" ብላ በተራ በተራ ስታያቸው፣ "እሺ …እሺ" አሉ ሁለቱም ባንድ ድምፅ። መላኩን ይወዱታል፣ ይቀርቡታልም። እሱም ከልቡ ነው የሚወዳቸው። መላኩም መስማማቱን ለመግለጽ ፈገግ ብሎ ወደ ሁለቱም አየ።

"እንውጣ እረ እየረፈደ ነው ጢኒ…" አለ ያክስቷ ባል ከሳሎን፣ "እሺ በቃ መጣን፣ ጨርሰናል"… ብላ ተከታትለው ወጡ። አውሮፕላን ማቢያ ሲደርሱ አክስቷና አያቷ ቀድመው ደርሰው አገኟቸው። ከአያቷ ጋር ሲተያዩ እንደገና ተቃቅፈው መላቀስ ቀጠሉ። እንደ ምንም ዝም ካሰኟቸው በኋላ ሰዓቱ እየሄደ ስለነበር ሻንጣዋን ይዛ ገባች። የበረራ ይለፍ ወረቀቷን ተቀብላ ሻንጣዋን አስረክባ ወደ መቆያው ስፍራ፣ ወደሚጠብቋት ዘመዶቿ ተመለሰች። አክስቷና አቶ ዳርጌ መላኩን ስለሚያውቁት ብዙም ጫና አልሆነበትም። ማርቆስንም ጓደኛዬ ነው ብሎ መላኩ አስተዋወቃቸው። ሰሎሜም ከመላኩ ጓደኞች ሁሉ ማርቆስ ደስ ይላታል። ደግና ቅን ሰው ነው። ሁሉንም ዕቅፍ እያደረገች ተላቅሰው ተሰናበቱ። ሶስናን ዝም ማሰኘት ግን ከሁሉም አስቸጋሪ ነበር።

መላኩን ስትሰናበት "መሊ ጸልይልኝ። ያው በቃ እደውላለሁኝ ስደርስ። እም …ም … ጽሑፉን የረሳሁት እንዳይመስልህ… ያው ሳይታሰብ እንደ ተፈራው የእውነት ደብዳቤ ሊሆን ነው መሰለኝ… እስኪ በስልክ እናወራለን… ታንክ ዩ እሺ…ለሁሉም"… ብላ ላዩ ላይ ልጥፍ ብላ ተሰናበተችው። አሁን ግን ምን ያስባል ብላም አልተጨነቀችም። አብሯትም ቢሄድ ደስ ባላት ነበር።

"እሺ ሰሊ አይዞሽ …እም … አንቺ ግን በርቺ… ጠንክር ማለት አለብሽ!"

እላት እንደተቃቀፉ። እየለቀሰች ስለነበር እንባዋንና ሁሌም ሰሎሜ ሰሎሜ የሚለውን ርግት ያለ ጽዱና ልስልስ ያለ መዐዛዋን ደረቱ ላይ ትታለት እንባ በሞሉት ዐይኖቿ አንዳች ለእርሱ ብቻ የተቀመመ መልእክትን አስተላልፋ ሌሎቹን መሰናበት ቀጠለች። ልቡ 'እወድሻለሁ .. አፈቅርሻለሁ ...” ቢልም አፉ ግን መተባበር አቅቶት እንደቆፊጨው ባይኑ ብቻ ስሜቱን ለመግለጽ ሞከረ።

እንባዋን እየጠራረገች ወደ አያቷ ዞር ብላ ተቃቅፈው መላቀሱን እንዳዲስ ጀመሩት። አክስቷ ተቆጥታ ካላቀቀቻቸው በኋላ አቶ ዳርጌ ይዟት ወደ ውስጥ ገባች። አቶ ዳርጌ የአየር መንገዱ ሠራተኛ ስለሆነ ውስጥ ድረስ አብረው ገቡ። ወደ መሳፈሪያው ከገባች በኋላ ተሰናብቷት ደጅ ወደሚጠብቁት ቤተሰቦች ተመለሰ። ሰሎሜም ከአርባ ደቂቃ በኋላ ረጂሙን ያውሮፕላን ጉዞና ድንገተኛውን የሶለንን ሆስፒታል መግባት ጉዳይ እየታገለች መሬቱን ለቃ ሰማዩ ውስጥ ተሰወረች።

የሶለን ተጫዋችነት፣ ተላፊነትና፣ ቀልደኛነት የሚያመጣቸው ሐሳቦች ሁሉ ባንድ ጊዜ እየተመላለሱ አሠቃዩዋት። አንድ ዓመት ብቻ ስለሆን የሚበላለጡት ያደጉት እንደ እኩያ ነው። የማያውቋቸው መንትያ ነው የሚመስሏቸው። እርሱ ያደረገውን ሁሉ ማድረግ ትፈልግ ነበር። እርሱም ቢሆን ከእርሷ የሚደብቀው ምንም ነገር የለውም። ሕያው ሦስትና ባራት ዓመት ስለሚበልጣቸው፣ ለዳኝነት ወይም ለማስጠናት ካልሆነ እምባዛም የእነርሱ ሕይወት ክፍል አይደለም። የፈለገ ቢሆን ለሰሎሜ ስለሆነ የሚረዳው የሕያውን ዳኝነት ሶለን አማራጭ ካላጣ አይቀበለውም። ሶለን ሐሳቡን ለመግለጽም ሆነ ለማስፈጸም ወሰን የሌለው ድፍረት ነው ያለው። መሸነፍ አይወድም። መሞከር የማይወደው ነገር ቢኖር አለመሞከርን ነው። ራሱ ሞክሮ ያላረጋገጠውን ነገር አይቀበልም። ሰሎሜ ወደ ኢትዮጵያ ከመጣች ወዲህ ከሰው ጋር መግባባት እየከበደው እንደ መጣና ደስተኛ እንዳልሆነ ቤተ ሰቡ አስተውሎአል። ያው ባለፉት ሁለት ዓመታት የራሱን ኑሮ ጀምሮ ስለወጣ ዝርዝር የዕለት ተለት ጉዳዩን አያውቁም።

በብዛት ጥቁር አሜሪካውያን በሚኖሩበት የደቡብ ቺካጎ ሰፈር መኖር ከጀመረ ዓመት ዐልፎታል። ማርቲን ሉተር ኪንግ የእርሱ ጀግናና የሕይወት ምሳሌ ነው። ጥቁሮቹ ብለው ከሚያወሩ አበሾች ጋር ሁሌ እንደ ተጣላ ነው። የተማረው ነጮች በብዛት በሚገኙበት ትምህርት ቤት ሲሆን የኖሩበትም ሰፈር የነጭ ሰፈር ነው የሚባለው። ሆኖም በብዛት የሚያነባቸው መጻሕፍትና የመመረቂያ ሥራውን የሠራበት ወረቀት የሚያተኩሩት በጥቁሮች የነጻነት እንቅስቃሴና በማርቲን ሉተር ኪንግ ሕይወት ላይ መሆኑ ብዙ ተጽዕኖ ሳያደርግበት አልቀረም። መጀመሪያ ላይ ነጮቹ የጥቁሮቹ ሕይወት የተጕሳቆለ እንዲሆን ቀጥተኛ አስተዋፅኦ ማድረጋቸውን እንደ ዋነኛ ችግር ያይ ነበር። ጠጋ ብሎ አብሮ መኖር ሲጀምር ግን 'የሰው ጠላቱ ራሱ ነው' የሚለው አስተሳሰቡ እየጠነከረ መሄድ ጀመረ።

በአለም እጅግ በበለጸገች ሀገርና ሁሉ በሞላባት ከተማ መሃል እንዲህ

ዐይነት ጥልቅ ድኽነትና የሰው ልጅ ሰቆቃ መኖሩን ሊቀበለውም ሆነ ሊገባው ያልቻለ ምስጢር ሆኖበታል። ለዓመት ከስድስት ወር አካባቢ የዘለቀው የግሪክ ክልስ ጥቁር አሜሪካዊት ከሆነች ጓደኛው ጋር የጀመረው የፍቅር ግንኙነትም በሕይወቱ ላይ ትልቁ ተጽዕኖ ነው። ስለ ልጂቷ ለሰሎሜ የነገራት ዝርዝር ባይኖርም፣ ለሕይወቱ መመሳቀልም ሆነ አሁን ለደረሰበት ነገር የእርሷ አስተዋፅኦ እንዳለበት ጥርጣሬ አድሮባታል። የዛሬ ሦስት ወር ገደማም ሰሎሜ ጋ ደውሎ 'ጠጊዬ ባክሽን ሳላስበው መውጣት በማልችልበት ማጥ ውስጥ ሳልገባ አልቀረሁም። ፊሊው ውሃ ልትቀዳ ወረደች እየሆነ ነው የእኔ ሕይወት። የምታገለው ባላጋራ የማይሰበር ቋጥኝ ሆኖብኛል። መሸሽ ደግሞ እንደማልወድ ታውቂያለሽ፣ ምን ማድረግ እንዳለብኝም አላውቅም' ያላትና ዝርዝሩን ግን ሊነግራት ያልፈለገው ጉዳይ ምን እንደሆነ እያሰላሰለች ሙሉ እንቅልፍ ያልሆነ ሰመመን ውስጥ ገባች።

በሰመመኑ ውስጥ ራሷን ያየችው በአውሮፕላኑ ጣራ ላይ ቆማ ነው። ከጀርባዋ ላይ ያሉት የመብረሪያ ክንፎች ልክ በሥዕል ላይ እንዳሉት የመላእክት ክንፎች ይመስላሉ። ፊቷ ወደ ምዕራብ ሲሆን ጸሃይ ባይታይትም ብሩህ ብርሃን በጠራው ሰማይና ኩልል ባለው የውቅያኖስ ውሃ ላይ ፈሶበታል። አውሮፕላኑ ወደ ሰሜን ጉዞውን ቀጥሎአል። በቀኝ እጇ የያዘችውን አቅርቦ የሚያሳይ መነጽር ወደ ዐይኗ አቅርባ አሜሪካ ላይ አነጣጠረችው። እየቀረበች እየቀረበች ስታመጣው መጨረሻም በአሜሪካ ውስጥ በቁመቱ አንደኛ ወደ ሆነው ቀድሞ የሲርስ፣ አሁን ደግሞ የዊሊስ ታወር ከሚባለው ሕንጻ ጫፍ ላይ አነጣጥራ ካየች በኋላ ወደዚያው ለመብረር ተመነጠቀች። በምን ቅጽበት እንደሆነ ሳይታወቃት ራሷን እዚያው ቺካጎ ሕንጻው ጫፍ ላይ አገኘችው። ሶለን ተኝቶበታል ብሎ ሕያው የነገራት የኖርዝ ዌስተርን ዩኒቨርስቲ ሆስፒታል ከዚያ ብዙም ስለማይርቅ ያለብዙ ችግር በመነጽሯ አገኘችው።

መነጽሩ ግድግዳ አልፎ የሚያይ መሆኑን ያወቀችው አሁን ነው። ከአንድ የኮምፒዩተር ስክሪን ላይ ያነጣጠረው ተአምረኛ አቅራቢ መነጽሯ 'enter name' (ስሙን ያስገቡ) የሚል ጽሑፍ ሲጠቁማት የሶለንን ስም አስገባች። ወዲያው በቀጥታ ብዙ ሽቦዎችና ቱቦዎች ተገጣጥመውለት ሕይወቱ በቀጭን ክር ላይ የሞት ሽረት ትግል ላይ ያለውን የሶለንን ፊት ድቅን አደረገው ፊቷ ላይ መነጽሩ። የያዘችው መነጽር ላይ 'enter' የሚለው ምልክት ብልጭ ድርግም ሲል አይታ ጥቂት አመነታች፣ የሚቀጥለው ድርጊት ምን እንደሆነ ስላላወቀች። ከዚያም የሆነ ይሁን ብላ መቀበሏን ለማረጋገጥ ምልክቱን ስትጫን፣ ሶለን ባለበት ክፍል ውስጥ ራሷን አገኘችው። ከወዲያ ወዲህ የሚሯሯጡት የጤና ባለሙያዎችም ሆኑ ኩርምት ብሎ ከባሻገር የተኛው ወንድሟ ሕያው የእርሷን በዚያ መኖር እንዳላወቁ ገብቷታል።

ወዲያው በመነጽሩ ላይ ያለውን 'ጢጥ ጢጥ' የሚል ድምጽ ስለሰማች ጠጋ

እርጋ ስታየው 'enter body part' ይላል (የሚፈልጉትን የሰውነት ክፍል ይጻፉ እንደ ማለት ነው)። ቶሎ ብላ 'brain' (አንጎል) የሚለውን ጽፋ መቀበሏን የሚያረጋግጠውን ቦታ ስትጫን፣ ልትረዳው በማትችለው ፍጥነትና መንገድ ራሷን ሶለን ጭንቅላት ውስጥ አገኘችው። አንድ ጠጣር ነገር ላይ እንደቆመች ስለ ተረዳች ጐንበስ ብላ ስታይ፥ የቆመችው የሶለንን ጭንቅላት ባቆሰለችው ጥይት ላይ ነው። ጥይቷ በመጣችበት መንገድ ሁሉ የአእምሮውን ደም ሥር፣ ነርቮችና ሴሎች ሴሎች ከጥቅም ውጪ አድርጋቸዋለች። በየቦታው ያሉ ሴሎች ሊገመት በማይችል ሥቃይ ውስጥ ናቸው። የሞቱትን ሴሎች ሬሳ ለማስወገድ፣ የታመሙትንም ለመጠገን መላ አካላቱ ትንቅንቅ ላይ ነው። ከውጪ የሚመጣው የመድኃኒትና ሕይወትን የማዳን ዕገዛ በመጠኑም ቢሆን እየረዳ እንደሆነ አይታለች። በየቦታው ደም ፈሶአል፥ ብዙ ደም። ጥይቷ ያልደረሰችበት ቦታም ቢሆን ቁስሉ በፈጠረው የሴሎች ቁጣ የተፈጠረው ዕብጠት ጤና አሳጥቶታል።

ሳምባውንና ልቡን የሚቆጣጠረው ክፍል የቁስሉ ዕብጠት ከተጫነው፣ ሕይወቱ በአደጋ ላይ ናት ማለት ነው። እጁን፣ እግሩን፣ ንግግሩን፣ ያን ሁሉ ዕውቀቱን፣ ማኅበራዊ ጥበቡንና ስፖርታዊ ችሎታውን የሚቆጣጠሩት ክፍሎችም የአደጋው ጉዳትና ተያይዞ የተፈጠረው ዕብጠት በፈጠረባቸው ድንጋጤ ሥራ አቁመዋል። አሁን በስንት ትግል እየሠራ ያለው በሕይወት የመኖሩን ጉዳይ የደገፈው የአእምሮው ክፍል ብቻ ነው። ሀኪሞቹ ዐውቀው በፈጠሩት ኮማ እና በአደጋው ክብደት ምክንያት ሌሎቹ የአእምሮው ክፍሎች ከሥራ ውጪ ሆነዋል። 'እንዴት አንዲት ጥይት ይህንን ሁሉ ማጥፋት ማበላሸት ትችላለች? አንዲት ጥይት? እና ምንም ሊደረግ አይችልም ማለት ነው?' አለች ሰሎሜ ሳታስበው።

ጥያቄውን ድምዕ አውጥታ ጠይቃ ኖሮ ድምጿ በሶለን ጭንቅላት ከዳር እስከ ዳር እንደ ገደል ማሚቶ አስተጋባ። ድንጋጤውና ኀዘኑ በፈጠረባት ሥቃይ እጇን ራሷ ላይ አድርጋ፣ ጥይቷ ላይ ቁጢጥ ብላ ተቀመጠች። ምንም ነገር መለወጥ የማትችል ሆኖ ስለተሰማት ራሷን ጠላች፥ በተለይ የተቀመጠችባትን ጥይት፣ የወንድሟን አእምሮ ከጥቅም ውጪ ያደረገችውን። አሁንም "እንዴት ጥይት...!" ብላ ስትጮኽ ማስተጋባቱ የፈጠረው ንውጥውጥታ በይበልጥ ሁሉን ነገር ማጉላት ጀመረ። ያለችበት የሶለን ጭንቅላት እየገዘፈ እሷ እያነሰች ስትሄድ ይታወቃታል።

እያንዳንዱ የጭንቅላቱ መተጣጠፊያና ክፍል እየሰፋ እየሰፋ ራሷን ካንድ ከፍ ያለ ጉብታ ላይ ሆና የማትጨርሰው ሰፊ ሜዳ ላይ አገኘችው። በሶለን ጭንቅላት ውስጥ ሲሠቃዩ ያየቻቸው ሴሎች ድንገት ሰዎች ሆነው ስታይ ከፍተኛ ድንጋጤ አደረባት። በእርሱ ጭንቅላት ውስጥ ያየችው ደም በየስፍራው ተረጭቶ አየች። እዚህ ግን ብዙ ጥይት ነው በየሜዳውና በየተራራው ተንጠባጥቦ ያየችው። ያየችው ነገር ስለተደበላለቀባት አቅራቢ መነጽሯን አውጥታ ከዳር እስከ ዳር

ለማማተር ሞከረች። አሁንም መነጽሩ ላይ ብልጭ ብልጭ የሚለውን ቦታ ብዙም ሳታስብ፥ ጫን ብትለው በጊዜ ውስጥ እዚያው ባለችበት ቦታ እንዳለች ወደ ኋላ ይዟት ነጐደ። 'እንዴ ይሄ ሁሉ ሰው እንደ ሴል ሆኖ ነው እንዴ ይህንን ጭንቅላት የሞላው?' ብላ አሰበች። የሞቱ፣ የቆሰሉና የተበላሹ እያሉ ሴሎች ታዩዋት። ሴሎቹ ደግሞ ሰዎች ናቸው። የሶለን ክፍሎችና የሰውነቱ አካላት የቆመችበት ምድር የተለያዩ ሕዝቦች ሆነው ተለወጡ።

አሁን ገና ገባት አሁን ከሶለን ጭንቅላት ወጥታ በአንድ ሀገር ጭንቅላት ውስጥ ገብታለች። በዘመናት ውስጥ ተቆጥሮ የማያልቅ 'ጥይት' ያቆሰለው ጭንቅላት። ይህ ጭንቅላት የፈጠራ ችሎታው፣ ጥበቡ፣ ዕውቀትና ሥልጣኔው፣ የመሥራት ዐቅሙና መነግግቱ ሁሉ ተበላሽቷል። ያለውን ሀብትና የተፈጥሮ ጸጋ መጠቀም አቅቶት በሕመምተኛ አልጋ ላይ እንዳለ ሰው በርዳታ ቃሬዛ ላይ ተጋድሞ ከውጪ በሚገኝ ሕይወት ማቆያ ዕገዛ ሲንገታገት አየችው። የታመመ አገራዊ ጭንቅላትና ኅብረተ ሰባዊ አእምሮ። ከምሥራቅ እስከ ምዕራብ፣ ከሰሜን እስከ ደቡብ ጉዳቱ ያላገኘው ምንም ክፍል የለም። በሶለን ጭንቅላት እየዞረች እንዳየችው አሁንም ይህንን ትልቅ አገራዊ ጭንቅላት ከወዲያ ወዲህ እየበረረች ብታየው ብታየው ያው ነው። ሕመሙ ጽኑ ነው። ግራ ገብቷት በአንድ ትልቅ 'ጥይት' ቅርጽ ባለው መጠኑ ከተራራ የማያንስ ነገር ላይ ቆማ ነበር። ምን እንደ ሆነ ጉጉት ስላደረባት እየበረረች ዙርያ ገባውን ተመለከተችው። በመጨረሻም አንድ በር አግኝታ ወደ ውስጥ ለመግባት ብትጓጓም፣ ልትገልጸው የማትችለው ፍርሀት ስለ ወረራት ትንሽ አመነታች። ወደ በሩ ጠጋ ብላ በሩ ላይ የተጻፈውን ስታይ፣ 'የዘመናት የጦርነት፣ የግጭትና የጉስቁልና ታሪክ' የሚል አነበበች።

ባካባቢው ይነፍስ የነበረ ኀይለኛ ነፋስ እያፏጨ ያገኘውን ሁሉ ጠራርጎ ይዞ ይሄዳል። ድንገት ኀይሉ ጨምሮ የያዘችውን መነጽር ከእጇ ላይ አስጣላት። እያየችው እየተንከባለለ ታች ከገደሉ ውስጥ ወድቆ ሲከሰከስ ተሰማት። የሚነፍሰው ነፋስ ችግሩን ለመረዳትና መፍትሔውን ለማሰብ ያላትን ድፍረትና አቅም ለማሳጣት የመጣ የተቃውሞ ዐውሎ ሆኖ ተሰማት። ወደ መጣችበትም እንዴት እንደምትመለስ አታውቅም። አካባቢው ደግሞ እየመሸ ስለሆነ አስፈሪነቱ እየጨመረ ነው። እዚህ ድረስ ከመጣሁ እንግዲህ የዚህ ጭንቅላት ሕመምና ቁስለት መንሥኤ የሆነውን ነገር ገብቼ ሳላይ አልመለስም የሚለው ፍላጎቷና ድፍረቷ አየለ። ቢሆንም በሩን ከፍታ ብትገባ ምን ሊኖር እንደሚችል ጉጉቷም ፍርሀቷም ጨምሮአል። በመጨረሻም ቀስ ብላ ገፋ ስታደርገው በሩ ተከፈተ። የፈራችውን ያህል ለመክፈት ስላላስቸገራት ስትፈራ ስትቸር ገባች። ከድሮ ጀምሮ እስከ ቅርብ ጊዜ ድረስ የተደረጉ ጦርነቶችንና ግጭቶችን፣ በግፍ ያለቁ ሰዎችን፣ የሃይማኖትና የዘር የበላይነት ጥማት የፈጠረው ተደጋጋሚ ጥፋትና በዛም ያለቁ ንጹሓን ደም ታያት። ከዚህም የተነሣ የምድሪቱ አስተሳሰብ፣ ባህልና ኑሮ እንዴት አሽቆልቁሎ

በዛሬው የሞትና የሕይወት ትግል ላይ ሕዝቦች እንደደረሱ የተለያዩ የምስል ስክሪኖችን ስታይ ቆየች። ልክ የሶለን አእምሮ በደረሰበት ቁስለት የሲሎቹ መታወክ አእምሮውን ከጥቅም ውጪ እንዳደረገው፣ የያንዳንዱ ሰው አእምሮ ጤናና አስተሳሰብ መታወክ ተደማምሮ የምድራቱም አስተሳሰብና አእምሮ እንዲህ መበላሸቱ ገባት። አእምሮና አስተሳሰብ ከጥቅም ውጪ ሲሆን ሌላውም አካል በትክክል መሥራት አይችልም። ይህንን እያሰበች በጣም ወደ ጨለመው የውስጠኛው ክፍል ስትደርስ፣ ከኋላዋ ያለው በር ጥርቅም ብሎ ሲዘጋና ክፍሉ በከፍተኛ ጨለማ ሲዋጥ፣ አንድ ቀዝቃዛ እጅ ፊቷ ላይ ሲያርፍ "እማሚዬ" ብላ ደንብራ ከሰመመኗ ስትነቃ የአውሮፕላን ወንበሯ ላይ ተቀምጣ ራሷን አገኘችው።

ደግነቱ አጠገቧም ያሉ ሰዎች ተኝተው ስለነበር ማንም ልብ አላላትም። በላብ ተዘፍቃ እየተንቀጠቀጥች ዝም አለች። ወዲያው 'ለማረፍ የቀረን 45 ደቂቃ ነው' የሚለውን የበረራ አስተናጋጇን ማስታወቂያ ስትሰማ ትንሽ ተንፈስ አለች። አሁንም ቶሎ ቶሎ እየተነፈሰች ላብ በላብ ሆና በመስኮት ስታይ ጠዋት ማለዳ ላይ ነበር። ከፍራንክፈርት በኋላ ገና የአስራ አንድ ሰአት ጉዞ ይጠብቃታል። እንደገና መተኛት ስለፈራች አውሮፕላኑ ውስጥ ያገኘችውን መጽሔት ለማንበብ እየሞከረች የቀረውን መንገድ ጨረሰች። 'ጥይት' የሚለው ሐሳብ 'ጥላቻ' የሚለውን ስሜት አዝሎ ተሰማት። ህልሟን ግን ለጊዜው ማሰብ አልፈለገችም። ህልም መሆኑ እፎይ ቢያስብላትም፣ ህልም ብቻ ነው ብሎ ለማመን ግን አእምሮዋ ዝግጁ አልነበረም። በህልምና በእውን ዓለማት መካከል ያለው ግድግዳ እንቅልፍ ይሆን ወይስ ንቃት?

ትውስታ

መላኩ ሌሊቱን ሙሉ የረባ እንቅልፍ ሳይተኛ ሲገላበጥ ነው ያደረው። ሰሎሜን ከሸኘ በኋላ እንግዳ የሆነ ፍርሀትና ብቸኛነት ተሰምቶታል። እቤት ከገባም በኋላ እሽሚዙ ላይ የተወችው ጠረኗ ያፍንጫውን ወለል እየዳሰሰ ወደ ጭንቅላቱ ጓዳ ሽው ሲል ነው ያመሸው። ጠረኗ ደግሞ ትዝታን እንደ ክብሪት እየጫረ በልቡ የናፍቆትን ወላፈን ዛሬውኑ ሊያንቦለቡል ከጅሏል። ከዚያም እንደ ምንም በስሱ እንቅልፍ ቢወስደውም፣ በሌሊት ነው የነቃው። ገና ከሌሊቱ ዐሥራ አንድ ሰዓት ነው። አልጋ ዉስጥ መቆየት አልፈለገም፣ ተነስቶም ደግሞ ምንም የመሥራት ዕቅድ የለውም። የጀመረውን መጽሐፍ ለማንበብ አጅግም አላማረውም። እናቷ የሄደችባት ልጅ አንዳንዴ በምንም አትጽናናም። መላኩን አሁን የተሰማው ስሜትም ያንን ይመስላል። እየተሰማው ያለው ስሜት ስም ሊሰጠው ያልቻለው ስሜት ነው። ሌላው ቀርቶ ምንም አለማድረግ ራሱ ቋጥኝ የመሸከም ያህል ነው የከበደው። ደግሞ ምንም ማድረግ አይፈልግም። የሚፈልገው የተወሰደበትን ነው። የተወሰደበት ደግሞ እርሱ ስም ሊሰጠው አልቻለም እንጂ አሁን ወደ አሜሪካ እየበረረች ያለችው ሰሎሜ ናት።

ቢያለቅስ ደስ ይለው ነበር። ግን እንባ እንደ ገመድ አይጎተት፣ እንደ ዉኃቧም አይከፈት! የሚያለቅሱ እውነትም ዕድለኞች ናቸው። ወዶት ያልተነጠቀው ሰው የለም። ስለዚህ አሁን የሚሰማው ስሜት ያንድ ጊዜ ሳይሆን፣ የተነባበረው ድርብርብ የመነጠቅ ሰቆቃ ነው። እርሱ ግን አልገባውም። ሳያስበው ትራሱን ጭብጥ አድርጎ ዐቅፎ ቁጭ አለ። ትራሱ ግን አይሰማ አይለማ ወረወረው። እረ ብሎ ቢጮኽም ደስ ባለው፣ ግን ወደማ? ምንስ ብሎ? መልስ አልነበረውም። ተመሳሳይ ስሜት የተፈጠረበት የዳንኤል እኅት ካሜሪካ የመጣዉን ፕሮፌሰር ልታገባ መወሰኗንና ሰርጋቸውም በወር ውስጥ እንደሆነ በነገረችው ቀን ነበረ። 'ሰሎሜ ሰሎሜ ምንድነው ያረግሽኝ? ምንስ አድርጌሻለሁ? ..." አለና አጉተምትሞ ፊቱን ወደ መስተዋቱ አርጎ የተንጨበረረ ፀጉሩን እያከከ አልጋው ጫፍ ቁጭ አለ።

ሁልጊዜም ሲተኛ ቀለል ያለ ቁምጣና ሳሳ ያለ ቲሸርት አድርጎ ሰዓቱን አውልቆ ራቅ አርጎ አስቀምጦ ነው። 'መኝታ ቤት ሰዓት መኖር የለበትም ምክንያቱም እንቅልፍ የዘላለም ቁራጭ ስለሆነ በጊዜ መበረዝ የለበትም' እያለ ይቀልዳል። በልጅነቱ ብዙ ጊዜ መሬት ስለተኛም ሊሆን ይችላል ከፍ ያለ አልጋ

አይወድም። 'ከቆጥ ላይ መውረድ በጣም ያስንፈኛል' ይላል። ስለዚህ አልጋው በጣም ዝቅ ያለ ነው። ጠንከር ያለ ፍራሽና ደመቅ ያለ አንሶላና የአልጋ አልባሳት ይወዳል። መኝታ ቤቱ በተቻለ መጠን ባዶ ሲሆን ደስ ይለዋል። ሁለት ትናንሽ ሥዕሎች ብቻ ናቸው ግድግዳ ላይ ያሉት። አንዱ ዉ. ብሎ የተኛ የውሻ ቡችላ ሲሆን፡ ሌላው ደግሞ እናቱ እንዳዘለችው በጀርባቸው ላይ አንገቱን እንዳዘነበለ በእንቅልፍ ባሕር የሰጠመ ባለቁንጮ ትንሽ ልጅ። ሁለቱም በጥቁርና ነጭ ቀለም የተሣሉ ሥዕሎች ናቸው፣ በቡኒ የዕንጨት ፍሬም ውስጥ የተቀመጡ። ከዚያ ውጪ መኝታ ቤቱ ፍክት ያለ ሽሮ መሰል ቀለም ነው የተቀባው። አልጋው፣ መልበሻውና የጥቃቅን አልባሳት ማስቀመጫ መሳቢያው ሁሉ ጠቆር ያለ ቡኒ ቀለም ነው ያላቸው። ቡናማ ቀለም በጣም ነው የሚወደው። ራሱን ማየት ስለሚወድም ሊሆን ይችላል መኝታ ቤቱ ውስጥ ከአልጋው ፊትለፊት ግድግዳ ላይ ያለው መስታወት ከላይ እስከ ታች የሚያሳይ ነው።

ቁጭ ማለቱ የሥቃዩን መጠን ምንም ስላላስታገሰለት፡ በባዶ እግሩ ወደ መታጠቢያ ቤት አመራ። ፊቱን በቀዝቃዛ ውሃ ሲታጠብ ትንሽ ጋብ ያለለት መሰለው። ከዚያም ወደ ሳሎን ሄዶ ትንሽ ወዲያ ወዲህ ካለ በሁዋላ ወደ መኝታ ቤቱ ተመልሶ ከመስተዋቱ ላይ የሚያየውን የሱኑ ምስለ አካል ያጤን ጀመር። ፀጉሩ እንደ ሁሌም አድጎአል። ከርደድና እጅብ ያለው ጥቁር ፀጉሩ አድጎ አናሮ ሲሆን፣ በክብ ፊቱ ላይ በጣም ነው የሚያምረው። ፀጉሩ ሁሌም በጥንቃቄ ነው የሚያዘው።

ዐይኖቹ ትንንሽ ቢሆኑም፣ ሁሌም በጥልቀት የሚመለከትና ርኅሩኅ እንዲመስል የሚያደርግ ለዛ አላቸው። አፍንጫው ለክብ ፊቱ ማሳመሪያና ለሚያደርጋት የእይታ መነጽር ተብላ የተሠራች መስቀያ ትመስላለች እንጂ በየትኛውም መስፈሪያ ስልካካ ልትባል አትችልም። ወፈር ያሉ ከንፈሮቹ በፈገግታ ከተፈለቀቁ፣ የማንንም ቀልብ የሚሰርቁት ችምችም ያሉት ነጫጭ ጥርሶቹና ስርጉድ የሚለው ጉንጩ መቼ በጣቀ የሚል ምኞት በሰው ውስጥ ይፈጥራሉ። የጥቁር ጠይም መሆኑ ደግሞ ይህንን ሳያጐላው አልቀረም። ቀጭን መሆኑ ከሆነው በላይ ረጅም ያስመስለዋል። ምግብ እንደ ፈለገውና የፈለገውን ነገር ቢበላም በቃ ሁሌም ያው ነው።እንደ አብዛኛው አበሻ እግሮቹና እጆቹ ያው ቀጭን ናቸው፣ ስለዚህ ሰፋ ያለ ቁምጣ ሲያደርግ መስቀያ ይሁን ለባሽ ሊያምታታ ይችላል። ጺሙን ሁሌም ሙልጭ አድርጎ ነው የሚላጨው። ደረቱ እግሩና እጁ እንዲሁም አብዛኛው ሰውነቱ ግን በፀጉር የተሞላ ነው።

የመላኩ እናት አዲሳባ ነው ተወልዳ ያደገችው። አባቷ የክብር ዘበኛ የነበሩ ሲሆኑ ኮርያም ዘምተው ተመልሰዋል። መፍታት ማግባት ሥራቸው ሆኖ መቅኖ ያለው ኑሮ አልኖሩም። ኀይለኛ ነበሩ። የመላኩ እናት ስመኝ ከአምስተኛ ሚስታቸው የወለዷት ስትሆን ከእርሷ በኋላም አራት ሚስት አግብተዋል። ይህ እንግዲህ በየመሃሉ ከሚቀላውጡት ውጪ መሆኑ ነው። በአጠቃላይ ዐሥራ ሦስት

ልጆች አሏቸው። እነዚህ እንግዲህ ከሚስት ብቻ የተወለዱት ናቸው። ኮርያም አለመውለዳቸው ይቆጫቸው ነበር ይባላል፤ ጦርነቱ ፋታም አልሰጣቸው። እንዳለቀም ወዲያው ተመለሱ እንጂ ኪም ወይም ሊ የሚባል ልጅም ይኖራቸው ነበር!! ስመኝም ብዙ የእንጀራ እናት እጅ አይታ ብዙ ሥቃይ ችላ ስለሆነ ያደገችው የትምህርት ነገር አልሆነላትም። ዐሥራ አንደኛ ክፍል ሦስቴ ከወደቀች በኋላ፣ ከሰፈር ሁለት ጓደኞቿ ጋር ሆነው ሁመራ ሰሊጥ አጨዳ ሥራ አለ ሲባል ሰምተው ጠፍተው ሄዱ።

እዚያም እንደደረሱ ኑሮ ከባድና ሥቃይ የበዛበት ነበር። ባንድ ቤት ብዙ ሆነው ነበር የሚኖሩት። ምግብም አይመችም። በዚያ ላይ ካዲሳባ የመጡ ለግላጋ ወጣቶች ስለነበሩ ቶሎ ዐይን ውስጥ መግባታቸው ስላልቀረ፣ ሴት መሆኑዋን እስኪትጠላው ፈተናው በዛባት። ብዙ ጊዜ ከመደፈር አምልጣለች። በኋላም ላንድ አምሳ አለቃ እጇን ሰጠች። የአምሳ አለቃው ሚስትና ልጆች መሃል አገር አሉት። ከእርሱ ጋር ከሆነች በኋላ ማንም ሊያስቸግራት አልደፈረም። የሰሊጥ አጨዳውን ስራውን ትታ ላለማርገዝ ከፍተኛ ጥንቃቄ እያደረገች ከሱ ጋር ሁለት አመት ኖረች።

ሁመራ ብዙ የመሃል አገር ሰዎች ሥራ ፍለጋ መጥተው እንደወጡ የሚቀሩበት ቦታ ነው። ሙቀቱ ለብቻ ነው። ወባና ካላዛር የተባለ በትንኝ የሚተላለፍ በሽታ ብዙ ሰው ያረግፋል። ስመኝም አንድ ሁለት ጊዜ ከሞት ተርፋለች፣ አምሳ አለቃ ጓደኛዋ ባይኖር በቃ እስካሁን መኖሩዋም ያጠራጥራል። ኤርትራ ውስጥ እየተጋጋመ በሄደው ጦርነት ሳቢያ የአምሳ አለቃው ብርጌድ እንዲንቀሳቀስ ትእዛዝ ሲደርሰው፣ ሰማይ ምድሩ ተደበላለቀባት። አብራው ኤርትራ እንድትሄድ ቢለምናትም አሻፈረኝ አለች። ሁመራ መቆየትም እንደማትችል ዐውቃዋለች፣ አዲሳባ መመለስም የማይታሰብ ነው። መቂ አካባቢ ያለችው ታላቅ እኅቷም ጋ ለመሄድ አሰባ ተወችው።

በመሃል አምሳ አለቃው በጣም ደግና ኑሮዋም ጥሩ የሆነ እኅት አሳይታ ከተማ እንዳለችው ነገራት። ነጋዴ ስለሆነች ከእርሷ ጋር እየኖረች ቀስ በቀስ በንግድ ራሷን እንደምትችል አማራጭ ሰጣት። እኅቱ ጋ ስልክ ደውሎም አስተዋወቃቸው። የቻለውን ያህል እንደሚረዳት ቃል ገብቶላት እሷም በነገሩ ተስማምታ ወደ አሳይታ ተጓዘች። የዐምሳ አለቃው እኅት ወይዘሮ መቆያ በደስታና በደግነት ተቀበሏት። የወይዘሮ መቆያ ቡና ቤት በከተማዋ ውስጥ አሉ ከተባሉት ጥቂት ደኅና የሚባሉ ቡና ቤቶች መካከል አንዱ ነው። አብዛኞቹ ደንበኞቻቸው ነጋዴዎችና የከባድ መኪና ሾፌሮች ናቸው። ወንድማቸው ሲደውልላቸው እሺ ያሉት ለቡና ቤታቸው ሠራተኛ እየፈለጉ ስለ ነበርም ነው። ስመኝን ካዩ በኋላ ግን በቡና ቤት ሕይወት ውስጥ ሕይወቷ እንዲበላሽ ፈጽሞ አልፈለጉም። በወሊድ ምክንያት የሞቱትባቸውን ልጃቸውን ስለመሰለቻቸው ጃናቷ ሊሆኑ ነው የፈለጉት። እሷም

በጣም ነው የወደደቻቸው፣ ምንም ሳትደብቅ ሁሉንም ነገር ነው የነገረቻቸው። አንዳንዴ ሒሳብ ሥራ ለማገዝና ሰው ሲጠፋ ቀን ላይ ለመሸፈን ካልሆነ በቀር እንድትገኝ አይፈልጉም። ካንድ ስድስት ወር በኋላ አገሩን በደንብ ስታውቀው ለቡና ቤቱም ለሱቁም የሚያስፈልገውን ሁሉ የምትገዛው፣ ገንዘቡንም የምትቆጣጠረው እርሷ ሆነች። ወይዘሮ መቆያ ሁሉን ነገር በእርሷ ላይ ጣሉት።

ለሱቅና ለቡና ቤት የሚያስፈልጉ ዕቃዎችን ከጅቡቲና ከአሰብ ከሚያመጡላቸው ደንበኞቻቸው መካከል ሃሰን የተባለውን ያቀርቡታል። ሃሰን አሳየታ ከተማ ተወልዶ ሲሆን ያደገው ብዙ ቤተሰቦቹ ግን የሚኖሩት ጅቡቲ ነው። ቀልደኛ ቁምነገረኛና ጽድት ያለ ንቁ ወጣት ነው። በትውልዱ አፋር ሲሆን መጠነኛ አማርኛና የተወሰነ ፈረንሳይኛ ይናገራል። አንድ ቀን ወይዘሮ መቆያ አገር ቤት በጠና የታመሙ እናታቸውን ለመጠየቅ ሄደው ነበር። ሕመሙ ጠንቶባቸው ያረፉትን እናታቸውን ቀብረውና ተዝካራቸውን አውጥተው እስኪመለሱ ሁሉንም የምታስተዳድር ስመኝ ነበረች። ታዲያ በዚህ ጊዜ ከሃሰን ጋር የነበራቸው ቅርርብ ወደ ፍቅር ደረጃ አድጎ ኖሮ ብዙ ጊዜ አብረው ያጠፉ ጀመር። አልፎ አልፎም እቤት እየመጣ እስከ ማደር ደርሶ ነበር። ይህም ስመኝ ሳታስበው ትፈራ የነበረውን እርግዝና አስከተለ። ሃሰን እንደተለመደው ለስራው ጅቡቲ ሄዶ ስለቆየ የምታማክረው ሰው አጣች።

እርግዝናው እየገፋ ሲሄድ እሷም ለወይዘሮ መቆያ መናገር ፈራች። እሳቸውም የሰውነቷ መክበድና ለውጥ ጥርጣሬ ቢያሳድርባቸውም፣ እምነታቸው አሸንፎ ምንም አልጠየቋትም። አንድ ቀን ልብሷን ስትቀይር ሳታስበው ወይዘሮ መቆያ ድንገት ክፍሏ ዘው ብለው ገቡ። ዐይናቸውን አላመኑትም። በኋላ ቁጭ አድርገው ሲያወሩዋት ነገሩን ሁሉ ስትነግራቸው፣ እንደ ዕብድ አደረጋቸው። ብዙ አጥንት የሚሰብሩ ነገሮችን ተናገሩዋት፣ በመጨረሻም አኩርፈው እርሷን ማናገርም አቆሙ። ቁልፎቹንና የባንክ ደብተሮቹን ሁሉ ወስደው ከሥራ ኀላፊነት አገለሉዋት።

በሆነው ባልሆነው ሁሉ ሥቃዩዋን ሲያበዙ አንድ ቀን ሰው ሁሉ ተኝቶ በሌሊት ልብሷን ጠቅልላ በአውቶቡስ አሳይታን ተሰናበተች። ናዝሬት ላይ ወርዳ በቀጥታ በዝዋይ መኪና ተሳፍራ መቂ ላይ ወረደች። እኅቷ የስልክ ኦፕሬተር እንደነበረች ስለምታውቅ በጋሪ ተሳፍራ ቴሌ መሥሪያ ቤቱ ጋ ወረደች። እንዳጋጣሚ ሆኖ እኅቷ ወይዘሮ አሰለፈች ከሥራ ወጥታ ወደ ቤት ለመሄድ እየተዘጋጀች በሩ ላይ ከቴሌ ዘበኛው ጋር ስታወራ ነበር የደረሰችው። ፈጽሞ ያልተጠበቀ ስለነበረ ተፋጠጡና እየተላቀሱ ሰላምታ ከተለዋወጡ በኋላ ወደ ቤት አመሩ። ቤት እንደደረሱ የእኅቷ አራት ልጆች አዲስ አክስት ስለ መጣችላቸው ደስታቸው ልክ አጣ። እርሷም በጣም ወደደቻቸው። ከአገር አገር እየዞሩ

የሚነግዱት የእኅቷ ባል አቶ አደፍርስ ዝምተኛና ሰላማዊ ሰው ናቸው። ስመኝን በልጅነቷ ነበር የሚያውቋት። የደረሰባትንና ያለፈችበትን ነገር ሁሉ አንድ ባንድ ሳትደብቅ አጫወተቻቸው። 'እኛ አለንልሽ የበላነውን በልተሽ፣ የኖርነውንም ኖረሽ እናርሰሻለን' ብለው አጽናኗት።

መቂ ግር ግር ያለባት በገበሬ የተከበበች የንግድ ከተማ ናት። የእህል፣ የዶሮና የበርበሬ ነጋዴ ይበዛል። መንገድ ዳር ስለሆነችም ሾፌሮች ያዘወትሯታል። ስመኝም ተረጋግታ ቤተ ሰብ ሆና መኖር ጀምራለች። እንደገና ደስተኛ ሆናለች። መቂ በገባች በአራተኛው ወር እዚያው እቤት ውስጥ የሰፈር አዋላጅ ተጠርቶ በሰላም ወንድ ልጅ ከነቃጭሉ ተገላገለች። በአዋላጇ እንደ ተባለው ስሙም መላኩ ሆኖ ቀረ። መላኩ የቤቱ ብርቅ ሆኖ ፍቅርና አትኩሮት አግኝቶ አንድ ዓመቱ በደመቀ ሁኔታ ተከበረለት። መልኩ አባቱን ቁርጥ መሆኑን ከስመኝ ሌላ ማንም አያውቅም።

ስመኝ ራሷን ለመቻል መንገታገት ጀመረች። የእኅቷ ኀይለኛነትና በሆነው ባልሆነው መጨቃጨቅ ግን ሰላም ነሳት። በትንሽ በትልቁ እየኰረኰመች የምታጋጫቸው የእኅቷ ልጆችም ያሳዝኗታል። በተለይ የመጀመሪያ ልጅ የሆነችውን መዐዛን መደብደብና መኰርኰሙን ታበዛዋለች። መዐዛ እልከኛና በጣም ጐበዝ ተማሪ ናት። መላኩንና ስመኝን እንደ ነፍሷ ነው የምትወዳቸው። በተለይ ከስመኝ ጋር ምስጢረኞችም ሆኑ። አባቷን በሒሳብና በሐሳብ ስለምትረዳቸው በጣም ይወዷታል፣ የንግድ ተሰጥኦ አላት ብለው ይገምቷታል። አባቷ ካሉ እናቷ ብዙ አይነኩዋትም። አባቷ የመዐዛ ነገር አይሆንላቸውምና።

ወ/ሮ አሰለፈች እየቆየች ደግሞ ስመኝንም ማንገርገብ ጀመረች። በዚህ መሃል ነበር አባታቸው በጠና መታመማቸው በስልክ ተደውሎ የተነገራቸው። ስመኝም ይህንንም ሰበብ አድርጋ አባቷን ላስታምም ብላ ወደ አዲሳባ አቀናች። እዚያው ያደገችበት የአባቷ ቤት ባለልጅ ሆና ገባች። አባቷም ለረጅም ጊዜ እጅግ ጠጪ ነበሩና ጉበታቸው በጣም ተጐድቶ ነበር። በስልሳ ሁለት ዓመታቸው ሆዳቸው አብጦ አቅላቸውን ስተው ሲቀባዥሩ ከርመው በመጨረሻ ወደማይቀርበት ዓለም ነጐዱ።

አባቷ የሚኖሩበት ቤት የቀበሌ ቤት ሲሆን ሳሎንና ሁለት አነስ ያሉ መኝታ ቤቶች አሉት። አንዱ መኝታ ቤት ውስጥ ታናሽ ወንድሟ ከሚስቱና የሦስት ዓመት ልጁ ጋር ይኖራል። እርሷ እንግዳ ሆና ሳሎን ነበር ከልጇ ጋር ሰሌን ላይ አሮጌ ፍራሽ አንጥፈው የሚተኙት። አባቷ ከመሞታቸው በፊት ላለፉት ሰባት ዓመታት ያለሕግ እንደ ሚስትም እንደ ሠራተኛም አብረዋቸው ይኖሩ የነበሩ ሴት ነበሩ። ከስመኝ አባት ሞት በኋላ እዚህ ቤት ስፍራም እንደሌላቸው ስለገባቸው፣ ያለቻቸውን ጥቂት ዕቃ ጠቅልለው ወደ መጡበት ወደ ሰላሌ ዘመድ ልጠይቅ ብለው

ሄዱ፣ ተመልሰውም አልመጡ። በዚህም የተነሣ ስመኝና መላኩ እንዱን መኝታ ቤት ይዘው ያዲሳባ ኑሮ ተጀመረ።

የወንድሟ ሚስት ሥራ አግኝታ ዐረብ አገር ስትሄድ ቤቱን ማስተዳደሩ የርሷ ሥራ ሆነ። ወንድሟም የሚሠራው ጋራዥ ውስጥ ሲሆን ከስመኝ ጋር በጣም ይዋደዳሉ፣ ይግባባሉም። እርሱም እንዳባቱ ጠጪና ዐርፎ የማይቀመጥ መሆኑ ግን የሁሉም ንትርካቸው መንሥኤ ነው። እርሷም መጀመሪያ የሰው ቤት በተመላላሽነት በማጽዳት ሥራ ጀመረች። ያላትን ትጋትና ሥራ መውደድ አይታ እንዲት አሠሪዋ በሃላፊነት በምትሠራበት የውጪ ድርጅት በመጀመሪያ በጽዳት ሥራ አስቀጠረቻት። ትምህርቷንም እንድትቀጥል አደፋፍራት የማታ መማር ጀመረች። ታማኝነቷና ንቅት ያለች መሆኑዋን አይተው አስተዳደሩ በግዢ ክፍል ውስጥ አሳድገው አዘዋወሯት። ትምህርቷንም ጨርሳ የማታ ኮሜርስ ትምህርት ጀመረች። በዚህ ጊዜ መላኩም የአንደኛ ክፍል ተማሪ ሆነ። ስመኝና ሌሎች ሠራተኞች ለፕሮጀክት የተገዛ ዕቃ ለማድረስ ሰሜን ሸዋ መሃል ሜዳ በመሥሪያ ቤት መኪና ደርሰው ሲመለሱ ከባድ አደጋ አጋጠማቸው። ይሄዱበት የነበረው መኪና ድንገት የገቡበትን በጎች አድናለሁ ብሎ ከፍተኛ ፍጥነት ስለነበረው ተንሸራቶ ገደል ውስጥ ገባ። ስመኝና አብረው የነበሩትም ሰዎች ሁሉ ከሾፌሩ በቀር ዐለቁ።

መራራ ኀዘን የደረሰበት የስመኝ ወንድም እንደ ዕብድ ነበር ያደረገው ልቅሶ ላይ። ከዚያም በከፍተኛ ድባቴ ውስጥ ገብቶ ከአልጋ ሳይወጣ ነበር የከረመው። መላኩና የዐሥር ዓመት ልጁ ደግሞ ምን ማድረግ እንዳለባቸው ግራ ነው የገባቸው። ሌላው ዘመድም ከልቅሶ በሁዋላ ብዙም የሚረዳ ሆኖ አልተገኘም። ከአደጋው የተገኘው ጠቀም ያለ የኢንሹራንስ ገንዘብ የስመኝን ወንድም በመጠጥ ባሕር የሚዋኝ አደገኛ ሰካራም ማድረግ ብቻ ሳይሆን፣ ወደ ሌላም ሱስ ውስጥ ጨመረው። በዚህም ጠስ ከእኅቱ ከወይዘሮ አሰለፈችም ጋር ተቆራርጠው ከዚያም በኋላ ድርሽ አላሉም። ይባስ ብሎ በስድስት ወሩ ሌላ ሴት እቤት አስገባ። የሚስቱ ቤተ ሰቦች ቢመክሩትም እንቢ ስላለ፣ ሚስቱም ከዐረብ አገር መጥታ ልጇን ቤተ ሰቦቿ ጋ አድርጋ ከእርሱም ጋር ተፋትተው ወደ ዐረብ አገሯ ተመለሰች።

አዲስ የገባችውም ሴት ሁለት ልጆቿን ይዛ፣ ጓዟንም አስከትላ ከስመኝ ወንድም ጋር ተጠቃለለ። ይህም መላኩን የቤቱ ባይተዋር ብቻ ሳይሆን የቁጣ ማብረጃና የልጅ መከረኛ አደረገው። ያ ሁሉ ደስታውና ተጫዋችነቱ በኀዘንና ቁዘማ ተተካ። ከሁሉ ከሁሉ የጎዳው ይሄ ሁሉ ለምን እንደሆነ የሚያስረዳው አንድም ሰው አለማግኘቱ ነው። ብዙ ጊዜ ቁርስ ሳይበላ ትምህርት ቤት ስለሚሄድና የቤት ሥራውን ስለማይሠራ ውጤቱ አሽቆለቆለ። ከዚህም በላይ በቅጫም የተወረሰው ፀጉሩና ታጥቦ የማያውቀው ሰውነቱና ልብሱ የጓደኞቹ መቀለጃ አደረገው። ትምህርት በከፍተኛ ደረጃ ጠላ። አባት የሚለው ቃል ለእርሱ ትርጉም

የለውም። የሚጠራው በአያቱ ስም ሲሆን እሳቸውም ማን እንደሆኑ እንኳ ግድግዳ ላይ ካየው ፎቶ ባሻገር የሚያውቀው ነገር የለም። ስመኝም ትንሽ ከፍ ሲል ስላባቱ እነግረዋለሁ እንዳለች ነው በድንገት የተቀጠፈችው።

መላኩ ወዲያ ወዲህ እያለ መኝታ ቤቱ ውስጥ መንጐራደዱን ቀጥሎአል። በመስተዋቱ ውስጥ ከራስጌው የተሰቀሉት ሥዕሎች ላይ ዐይኑ ተተከለ። በጥልቅ እንቅልፍ ውስጥ ያለ ቡችላና በእናቱ ጀርባ ላይ ተመችቶት ጢ ብሎ የሚያንቀላፋ ሕፃን። እንደነሱ መተኛት፣ አሁን ከሚሰማው ስሜት ጭልጥ ብሎ መጥፋት አማረው። ሥዕሎቹ ግን መተኛት እንጂ ማስተኛት አያውቁበትም። የቡችላዋን ሥዕል ከእንግሊዝ አገር ነው ካንድ የሥዕል ኤግዚብሽን ላይ የገዛው። የሕፃኑን ሥዕል ደግሞ አንዲት የቅርብ ጓደኛው የነበረች አበሻ ሠዐሊት ወጣት ናት ከካናዳ ወደ አገርቤት ሲመለስ በስጦታ የሰጠችው። ገና ሥላ እንደ ጨረሰችው እንዴት እንደ ወደደው ነገራት። ያልጠበቀው ስጦታ ስለሆነበት ውለታዋ በጣም ከብዶትና ልቡንም ነክቶት ነበር። እርሷ ደግሞ መሄጃው እንደ ደረሰ ዐውቃ ለካስ ለእሱው ነበር ተጨንቃ ተጠባ የሣለችለት።

በሚያስቀና እንቅልፍ ውስጥ ያሉትን ቡችላና ሕፃን ጉዳይ ለመጀመሪያ ጊዜ አይቶት በማያውቀው ዐይን ተመለከታቸው። ሁለቱም ሕፃናት ናቸው፣ ሁለቱም ደግሞ በጥልቅ እንቅልፍ ውስጥ ያሉ። የቡችላው እናት ውሻ አለመኖሯ ብቻ ሳይሆን ያለእናቱ እንደዚያ ያለሃሳብ ተመችቶት መተኛቱ ገረመው። 'የተመቸው ብቸኛ ..ምስኪን!' አለ በቀስታ። በእናቱ ጀርባ ላይ ያለሐሳብ የተኛው ልጅ ደግሞ የእናቱ ጀርባ ሙቀትና የፍቅሯ የልብ ትርታ ከእርሱ ልብ ጋር አብረው ሲሞዝቁ ታየው። 'አንተማ ምናለብህ?!' አለና 'እኔስ? ማን የቱ ነኝ?' አለ። 'እንደ ማሙሽ ነበርሁ አሁን ግን እንደ ቦቢ ...' ብሎ ለብቻው ከት ብሎ ሣቀ! 'ማሙሽም እንቅልፍ ቦቢም እንቅልፍ ...ግንኮ እንቅልፍ ሁሉ እንቅልፍ አይደለም ... ነው እንዴ?' አለ ድምፁን አውጥቶ። ሁለቱም ተኝተዋል ማን መልስ ይስጠው...?

'ግንኮ ማሙሽ ከፊቱ ትልቅ አደጋ አለበት... እናቱን ሊያጣ ይችላል፣ ቦቢ ግን የሚያጣት እናቱ ላይ ነው የተኛው ... እናት መሬት ... ሁላችንንስ የተሸከመች እሷው አይደለችም?' አለ። ግን ቦቢ የተኛባትን መሬት ቅዝቃዜና ብቸኝነት ሲያስበው በማሙሽ ቀናበት። ወዲያው የማሙሽ እናት ላይ አተኩሮ ማየቱን ቀጠለ። ሳያስበው ዐይኑ በእንባ ሲሞላ የሴትዮዋ ፊት እየተለወጠ እየተለወጠ መጣና የእርሱኑ እናት ስመኝን መሰለው። ዐይኑን አባብሶ የምሩን ጠጋ ብሎ ቢያያትም እናቱን እንደ መሰለችው ነው። ወደ ኋላ ሄዶ ማሰብ ጀመረ። ሠዓሊት ጓደኛው የናቱን ምስል ታውቃለች እንዴ? ... ትዝ ሲለው የናቱን ፎቶ አሳይቶአት አያውቅም፣ በርግጥ የሕይወት ታሪኩን አጫውቶአቸዋል። አይ ራሴ የፈጠርሁት ነው ብሎ አሰበ። እንደዚያ መቀበል ስላልፈለገ ከእጅ ቦርሳው ውስጥ የእናቱን ፎቶ አውጥቶ ሲያስተያየው የባሰውን ተመሳሰሉበት። እንደ ማሙሽ ለመሆን መጓጓቱ

የፈጠረው ናፍቆት ይሆን የማሙሽንም እናት ወደ ስመኝ የቀየረበት? የሰው ምናብ እኮ ለመፍጠርና ለመቀየር ዐቅሙ ልክ የለውም።

'የቡችላውስ እናት የት ሄዳ ነው?' አለ መልስ የሚሰጠው ያለ ይመስል። 'የእኔስ እናት? ...' ብሎ ወዲያው 'እህ ማይ ... የሁሉንስ እናት መጨረሻ ላይ እናት ምድር አይደለች ወደ ሆዷ መልሳ የምትወስዳቸው ... ምናልባት ቦቢዬም ቀዝቃዛዋ ግዑዝ ምድር ላይ የሙጥኝ ያለችው ... ወደ እናቷ ቀረብ ማለቷ ይሆን?' አለ። ወደ ምድር የቀረበውን አልጋውን ዞር ብሎ እያየ ... 'አይ እኔም ኮ ከቦቢዬ ብዙም አልራቅሁ...' ብሎ ፈገግ ለማለት ሞከረ። የተኙት ዐርፈዋል ... እሱ ግን በማለዳ ነቅቶ በመስተዋት ውስጥ በሚያያቸው ሥዕሎችና የራሱ ምስል ትርጉም ፍለጋ ውስጥ እየማሰነ ነው። አንዳች ብቸኝነት አሁንም ውስጠ ነፍሱን እየረበሸው ነው። አሁንም በማሙሽ ቀናበት ... 'ምንም ቢሆን የማሙሽና የቦቢ እንቅልፍ አንድ አይደለም ... ምክንያቱም ሁሌ አይተኛ ... ችግሩ እኮ የነቁ ለት ነው።' አለ ለራሱ... እሱም ይሄው በጠዋት ነቅቶ መከራውን እያየ አይደል! ሰው የሌለው ሰው እኮ ሲነቃ ፍርሀት፣ ሲተኛ ቅዠት ...ማን ያውቃል ቦቢም እኮ ትቃዥ ይሆናል። የቅዠትም ሆነ የፍርሀት መድኀኒቱ ሰው ነው...፣ የሚወድ ሰው ... እንደ እናት ልቡም ጀርባውም የሚመች፣ ... ፍቅር የሚመግብ።

ምንም ቢሞክር እንደ ቦቢ እንጂ እንደ ማሙሽ ሊሰማው አልቻለም፣ በተለይ ዛሬ። ዐጉረ ጨብሬው ድምፀ ጎርናናው ሊቁ መላኩ ቦቢን ሆኖ ቦቢን አክሎ ጥቅልል ብሎ መሬቱ ላይ መተኛት አሰኘው። ለረጅም ጊዜ። እንቅልፉ ግን ጠፍቶአል። ቦቢ በእንቅልፍ ጎሬ ውስጥ ተደብቃ ያመለጠችውን እርሱ በእውኑ መጋፈጥ እንዳለበት ማመን ባይፈልግም እውነቱ ግን አፍጥጦ አላስተኛ ብሎታል። በሕይወቱ መጀመሪያ የተነጠቀው አባቱን ነው፣... አባቴ ማነው ብቻ ሳይሆን አባት ምንድነው? የሚለው ጥያቄ ዕድሜውን ሙሉ ወለሉ የማይደረስበት የስሜት ገደል ፈጥሮበታል። ገና በእንጭጭ ዕድሜው የማንነቱ ቅባይ፣ ብቸኛ የሕይወት ትርጉምና መተማመኛው እናቱ በድንገት መወሰዷ ዛሬም ያልተመለሰ ሰቆቃው ነው። ሰው መቅረብና መውደድ እንዲፈራ የሚያደርግ ጠባሳ ትቶበት ነው ያለፈው። መኝታ ቤቱ ውስጥ ሲሆን ሰዓት ለመጥላቱና ዘላለምን መቅመስ የሚያስደስተው ለመሆኑ ምክንያቱ ይሄ ይሆን እንዴ?... እንዲህ አስቦ አያውቅም። እንደገና ከአልጋው ጠርዝ ላይ ቁጭ ብሎ በሃሳብ ነጎደ።

ስመኝ ከሞተች ሁለት ዓመት አካባቢ ሲሆን የመላኩ ኑሮ ከዕለት ወደለት እየከፋ መጣ። የሚተኛው ሳሎን መሬት ላይ ሲሆን፣ የእናቱ ናፍቆትና የሰው ፍቅር ረኃብተኛ ሆኖአል። ሥቃዩ ቤት ብቻ ሳይሆን ትምህርት ቤትም ነው። የሚደበድቡት ልጆችና ሰነፍ ብለው የሚገርፉትን አስተማሪዎች በረኃብ በሚንሰፈሰፈው አንጀቱ መሸከም እያቃተው ነው። አንድ ቀን ቅዳሜ ጠዋት ውሃ ጠፍታ ስለነበር ከአቅሙ በላይ የሆነ ጀሪካን ውሃ ይዞ እየተንገዳገደ ወደ ቤት ሲሄድ

እንዷት ሲት፦

“ማሙሽዬ እንዴት ቻልኸው አይከብድህም እንዴ?” ሲሉት “ይከብዳል በጣም ይከብዳል” ብሎ ልቅሶውን ለቀቀው። ከዚያም አባበለውት

“እባክህን የነስመኝን ቤት ታውቃለህ ...? እሷ እንኳን የዛሬ ሁለት ዓመት አካባቢ ነው በመኪና አደጋ የሞተችው” ሲሉት፣ ይባስ ብሎ እንባው መንታ መንታ እየሆነ ሲያለቅስ ግራ ገብቶአቸው ሲትዮዋ እሱን ማባበል ሆነ ሥራቸው።

“እኔ የእሱዋ ልጅ ነኝ ቤታችን እዚያ ጋ ነው” አለ አሁንም ልቅሶውን ለመቆጣጠር እየሞከረ።

“እንዴ አንተ መላኩ ነህ እንዴ?” አሉ ሲትዬዋ ዐይናቸውን ማመን ተስኖአቸው ደግሞም እቅፍ አድርገውት ራሱን እያሻሹ። አንጀታቸው ነው የተላወሰው።

“እርሶ የነማዬ መሥርያ ቤት አለቃ እትዬ የትናዬት አደሉ?” ሲላቸው ጭራሽ በትግል ነው እንባቸውን መቆጣጠር የቻሉት። ከዚያም እስኪ ቤታችሁ ውሰደኝ ብለው አብረው ጀሪካኑን ሌላ ትልቅ ልጅ አስይዘው ሄዱ።

ቤት ውስጥ ሲገቡ የስመኝን ወንድምና አዲሷን ሚስቱን አገኙዋቸው። ተሽቆጥቁጠው አስተናገዱዋቸው። እቤት ያሉት ሌሎቹ ሁለት ልጆች በደንብ እንደ ተያዙ ያስታውቃሉ። የመጡት ስመኝ ስትሠራ በነበረ ጊዜ በመሥሪያ ቤቱ የተጠራቀመላት ለቤተ ሰብ ያልተሰጠ ገንዘብ አራት ሺህ ብር ስላለ፣ ወንድሟ መሥሪያ ቤት ሄዶ እንዲወስድ ለመንገር እንደ ሆነ ሲነግሩዋቸው፣ መሽቆጥቆጣቸው ልክ እስኪያጣ በዛ።

መላኩን በተመለከተ ክፉ መናገሩን ትተው፣ “ኑሮም ከብዶአል እናንተም ቤተ ሰባችሁ ብዙ ነው እና መላኩን እኔ ወስጄ ባስተምረውስ?” ብለው ሲፈሩ ሲቸሩ ጠየቁ።

“እሱ እሺ ካለ እረ ምናለ እንዲያውም ጎርምሶ እያስቸገረ ነው እዚህ ከሚበላሽ ይውሰዱት” አሉ ሁለቱም ባንድ ድምፅ።

ወቅቱ የሰኔ ወር ማለቂያ ነበረ። መላኩ ዓመቱን ሙሉ በሥቃይ ስለነበር የተማረው ፈተናዎቹን አላለፈም። የወይዘሮ የትናየት አራቱም ልጆቻቸው አድገዋል። የመጨረሻዋ ብቻ ናት የማትሪክ ውጤት ትጠብቅ የነበረው መላኩ ወደነሱ ቤት ሲሄድ። ሦስቱ ወንዶች ሲሆኑ ሁሉም ውጪ አገር ነው የሚማሩት።

ቤታቸው ትልቅና በጣም የሚያምር ነው። መሳኩ መንግሥት ሰማያት ብቻ ነበር እንደዚያ የሚያምር የሚመስለው። የራሱ ሰፊና የሚያምር መኝታ ቤት ሲሰጠውና ከቤት ሰው ጋር ቀርቦ ሲበላ አሁንም በህልም ያለ ነበር የመሰለው። በክረምት ውስጥ የወይዘሮ የትናየት ልጅ እርሱን በማስጠናትና ይዛ በመሄር ነበር ስትዝናና የከረመችው። ብዙ ነገር አስተማረችው። በጣም ጎበዝ እንደሆነ ለማወቅ ጊዜ አልወሰደባትም። በዚያው ክረምት ነበር ዋናና የጠረጴዛ ቴኒስም ያስተማረችው። የንባብ፣ የሒሳብና የእንግሊዘኛ ዕውቀቱን በሁለት ወር በፍጥነት አሳደገችለት። እርሷ ማንበብ ስለምትወድ እርሱንም መጽሐፍ እየሰጠች የንባብ ሱሰኛ እንዲሆን የመጀመሪያውን የንባብ ፍቅር የተከለችበት እርሷ ናት።

ምንም እንኳ የነወይዘሮ የትናየት ቤተ ሰብ ጥቅምት ላይ ወደ ውጪ አገር ጠቅልለው መሄዳቸው በመጠኑ የጎዳው ቢሆንም፣ ከአብዛኛው ሕመሙ ተፈውሶ ነበር። እነሱ ወደ ውጪ ሲሄዱ መላኩን አቃቂ አዳሪ ትምህርት ቤት አስገቡት። የወይዘሮ የትናየት ታላቅ እኅትም እንደ ልጃቸው ሊከታተሉት ቃል ገብተው ነላፊነቱን ወሰዱ። መላኩ በዕረፍት ጊዜ ከክፍሉ ብቻ ሳይሆን ከትምህርት ቤቱም አንደኛ መውጣት ጀመረ። ታሪክ፣ ፍልስፍናና ሀዳዲስ ነገሮችን መከታተል ደስ ይለዋል። የወይዘሮ የትናየት ልጅ ማራም ብዙ መጽሐፍ ከውጪ ትልክለት ነበር። በየክረምቱም በወይዘሮ የትናየት እኅት ቤት ነበር የሚያሳልፈው። አብዛኛውን ጊዜ የሚያሳልፈው በንባብና አትክልቶችን በመንከባከብ ነበር። በዚህ አኳኋን የተለያቸውን ዘመዶቹን እስከ ዛሬም እንደ ተለያቸው ቀረ። ማንንም አያገኝም። አባቱን ፈልጎ ማግኘት ግን የሁሌም ዶብ፣ ህልሙ ቢሆንም ምን ሊመስል እንደሚችልና ቢያገኘው፣ ምን እንደሚለው ሲያስብ ግራ ይገባዋል።

የማትሪክ ውጤቱ በጣም ጥሩ ስለነበር የፈለገውን ትምህርት መርጦ ለመማር አልተቸገረም ነበር። የህክምና ትምህርቷን አጠናቃ የአእምሮ ህክምና ስፔሻሊስት ለመሆን ሥልጠና የጀመረችው የወይዘሮ የትናየት ልጅ ማራ የእርሱ ሞዴል ናት። እርሷ የሆነችውን መሆን ደስ ይለው ነበር። ምንም እንኳ ተራርቀው ቢሆንም የሚኖሩት በደብዳቤ፣ ኋላም በኢሜል ቶሎ ቶሎ ነው የሚገናኙት። እንደ ጓደኛዋ የማታወራው ነገር የለም። ገና ከልጅነቱ ሰዎችን አውሩ አውሩ የሚያሰብል ረጋ ያለ መንፈስና ጥሩ አዳማጭ ጆሮ ታድሎአል። በማራ ተጽዕኖና ባስተማሪዎቹም ግፊት ህክምና መርጦ ጥቁር አንበሳ ተመደበ። የቅድመ ህክምና ትምህርቱን አራት ኪሎ ጨርሶ ጥቁር አንበሳ ተዛወረ።

የመጀመሪያዎቹን ሁለት ዓመታት መጨረስ አበሳ ነው የሆነበት። ትምህርቱ ድርቅ ያለ ብቻ ሳይሆን ፋታ የማይሰጥ ነው። አብዛኞቹ አስተማሪዎች ደግሞ ዶክትሬት ያላቸው አውሬዎች እየመሰሉት ነው። በተማሪ ሥቃይ የሚደሰቱና ሰው ለመጣል የተቀጠሩ ነው የሚመስሉት። በአጠቃላይ በአካባቢው

ደስተኛ ሰው የሌለ መሰለው። ቤቱ ከወታደር ቤት ጋር ይቀራረባል። ከጦር ሜዳ የሚለየው እዚህ ሰው የሚሞተው በጥይት ሳይሆን በበሽታ መሆኑ ነው። ተማሪ መሆን ደግሞ በእዚ ሰንሰለት ዝቅተኛው ደረጃና የማይወጣ ዳገት ያህል ከባድ ነው። በዚያ ላይ ምግቡና ማደሪያው ሥቃዩን ለማክበድ ተብሎ የተዘጋጀ ሌላ የማሠቃያ መንገድ ነው መስሎ የታየው።

በዚህ ሁኔታ እያለ ነው ህክምና ለእኔ አይደለም ወደሚለው ውሳኔ የደረሰውና ራሱን መፈለግ የጀመረው። በዚህ ጉዳይ ላይ ከማራ ጋ ብዙ አውርተዋል። አዲሳባ በመጣች ጊዜም ጥቁር አንበሳን አስጎብኝቶአታል። ብዙ ለማውራትም ጊዜ ነበራቸው። በውሳኔው የቆረጠ እንደሆነ ካየች በኋላ በውጪ አገር ትምህርት ቤት ፍለጋ እንደምታግዘው ቃል ገባችለት። ትምህርት ቤቱንና የህክምና ትምህርቱን እንዲጠላ የበለጠ አስተዋፅኦ ያደረገ ሌላም ጉዳይ አለ፣ ከማንም ጋር ገልጦ አላወራው። ይኸውም የቅርብ ጓደኛውና በልቡም እጅግ ያፈቅራት የነበረችው ልጅ ትምህርቷን አቋርጣ አሻፈረኝ ብላ በዕድሜ እጅግ የሚበልጣትን ከአሜሪካ የመጣ ሰው አግብታ መሄዷ ነው። ዓመቱ ከመጠናቀቁ በፊት ትምህርቱን አቋርጦ እንግሊዝ ሃገር ስኮላርሺፕ አግኝቶ ሄደ። ዩኒቨርስቲው የተቀበለው በኢኮኖሚክስ ትምህርት ነበር። እዚያ በቆየበት ጊዜ ግን በአብዛኛው የታሪክ፣ የፍልስፍናና የሳይኮሎጂ መጻሕፍትን በብዛት በማንበብ ጊዜውን ስለሚጠቀም በዋናነት የሄደበትን ትምህርት እንደነገሩ ነበር የሚማረው።

አንድ ለአጭር ጊዜ ለማስተማር ከካናዳ የመጣ የታሪክ ፕሮፌሰር ፍላጎቱን ስላየ ያለውን ክሬዲት ይዘውለት ታሪክና ፍልስፍናን አጣምሮ የሚያጠናበትን መንገድ እንደሚያመቻችለት ተስፋ ሰጠው። ይህም ካሰበው በላይ በዐጭር ጊዜ ተሳክቶለት ጉዞውን ወደ ቶሮንቶ አቀና። ቶሮንቶን በጣም ነው የሚወዳት። ጽድት ያለችና የዓለም ሕዝቦች ሁሉ የሚወከሉባት በባህል የበለጸገች ከተማ ናት። የአውሮፓና የአሜሪካ ውሕደት አላት። ሰውንም ከአውሮፓ ይልቅ ተግባቢና ለውጪ ሰው ልበ ክፍት ሆኖ ነበር ያገኘው። ትምህርቱንም እንዳሰበው በሁለት ዓመት አጠናቆ የመጀመሪያ ድግሪውን በኢኮኖሚክስ ያዘ። ታሪክና ፍልስፍናን ማይነር አድርጎ መማር ችሎ ነበር።

በዛው ቀጥሎ ከሚኒቲ ደቨሎፕመንት ኤንድ ግሎባል ሊደርሺፕ (የኅበረተ ሰብ ልማትና ዓለማቀፍ አመራር) በማስተርስ ደረጃ አጠና። የጥናት ጽሑፉም 'አፍሪቃውያን በአለም አቀፍ የመሪነት እርከብ ላይ ድሮና ዘንድሮ' በሚል ታሪክን የተመረኮዘ በፍልስፍና የተቀመመ ወጥና ኦሪጂናል ሥራ ነበር። በሥራው በጣም በመመሰጣቸው የፒኤችዲ ዕድል በቀላሉ ቢሰጡትም 'እስኪ ደግሞ የተማርነውን መሬት ረግጠን እንፈትሸው' ብሎ ነው ወዳገር ቤት የተመለሰው። በመሃል አንድ ጊዜ ማራ ስታገባ ለሁለት ሳምንት አሜሪካ ሄዶ ጎብኝቶ ነበር። አሜሪካ ከኑሮ አኳያ ብዙ የሚወደድ ነገር እንዳለ ቢያዩም፣ ሥራው እዚሁ ኢትዮጵያ ነው የተቆለለው

ብሎ ስላመነ የእርሱ ምርጫ አሁንም እዚሁ እትዮጵያ መኖር ሆኗል ። የውጪ ኑሮን ብርቅና ብርቅርቅ ነው የሚለው። ሥጋ አድማቂ ነፍስ አድቃቂ ስለሆነ ነው እንዲህ የምለው ይላል።

እንግዲህ አሁን ወደ አራት ዓመት ግድም ሊሆነው ነው ትምህርቱን ጨርሶ ወደ አገር ቤት ከተመለሰ። መጀመሪያ ላይ የአፍሪካ ኢኮኖሚ ኮሚሽን (ኢ.ሲ.ኤ) ነበር ሥራ የጀመረው። ደሞዙ ጥሩ ቢሆንም፣ ድርጅቱ የገንዘብና የሰው ጦር ነው ይላል። ሥራው እንደ 'ክፉ' ጌታ ሠራተኞቹን በሚሰጣቸው ምቾት ጠፍሮ ዐላማውና ውጤቱ ለማይገባቸው ሥራ የዕድሜያቸውን እፍታ እያስገበረ ራሱን አደልቦ የሚኖር ድርጅት ነው ባይ ነው። 'ለኢሲኤና በኢሲኤም የሚወጣው ገንዘብ ለድኻው ሕዝብ በጥሬው ቢከፋፈል፣ የተሻለ ኢኮኖሚያዊ የእድገት እመርታ በድኻ አገሮች ዘንድ ይታይ ነበር' እያለም ይቀልዳል። በትልቅ ተራራ ላይ ትንሽ ቤት ከሠራ ሰው ይልቅ፣ ትንንሽ ድንጋዮችን ተጠቅሞ ትልቅ ሕንጻ የሠራ ነው ትልቅ ሰው ይላል። ስለዚህም አነስ ባለ ደርጅት ውስጥ ፋይዳ ያለው ተለቅ ያለ ሥራ መሥራት እችላለሁ ብሎ ነው አሁን የሚሠራበት መሥሪያ ቤት የገባው። ጣሪያው እንደ ሰማይ በራቀ መሥሪያ ቤት ወለል ላይ በመንፈራፈር እጅግም ለውጥ ማምጣት አዳጋች ነው ይላል።

ከዚህም በተጨማሪ በችግሩ ፏፏቴ እየተደነቁና እየተጨነቁ ከመኖር ወደ ስሩ ወደ ምንጩ ጨክኖ መድረስ ነው የመፍትሔው ክፊል ሥራ ብሎ ስለሚያምን አብዛኛውን ጊዜውን ታሪክን፣ አስተሳሰብን፣ እምነትንና የተለያዩ አካባቢዎችን በማጥናት ነው የሚያውለው። አሁን አሁን ደግሞ የአስተሳሰብና የአእምሮ ተግባር መዛባትና መበላሸት ነው የአብዛኛው ችግር መንሥኤና ምንጭ ብሎ ወደ ማመኑ ደርሶአል። አስተሳሰባችን የችግሩ ምንጭና መንሥኤ ብቻ ሳይሆን ገፊት ቀማሽም ነው የሚለውን እይታም ይቀበላል። ከመፍትሔ አንጻር ግን ከአእምሮና ከአስተሳሰብ ለውጥ ያልጀመረ ሥራ ፋይዳ ያለው ለውጥ ያመጣል ብሎ አያምንም። አስተሳሰብና አእምሮ ደግሞ የሰውን ሕይወት የሚመራ በሰው ውስጥ ያለ አቅጣጫንና መድረሻን ወሳኝ ነገር ነው። ስለዚህም ግዙፉ ሥራ ያለው አገር ምድሩ ላይ ሳይሆን ሰው ጭንቅላት ላይ ነው ባይ ነው።

የቀረባቸውን ሁሉ ባንድም በሌላም የተነጠቀው መላኩ ልቡን ለማንም በቀላሉ መስጠት አይሆንለትም። በቀላሉ የሚወደድ ጠባየ መልካም፣ ዕውቀተ ብዙ ቢሆንም፣ ልቡን ግን አርቆ ነው ማንም ከማይደርስባት ከጨረቃ ባሻገር ከጠፈሩ የሰቀላት። ልቡ ግን የጠፈሩን ቅዝቃዜ አልወደደችውም። እንደ ቦቢ ለጥ ብላ የተኛች ብትመስልም፣ እንደ ማሙሽ የሞቀ ቤትና የሌላ ሰው የልብ ምት ማዳመጥና ጠጋ ብላ መኖር ትመኛለች። ይህን ሁሉ የቀሰቀሰው ደግሞ ለጊዜው ለመላኩ ፍንትው ብሎ ባይታየውም፣ ለማየትም ባይፈልግ፣ በሶለን ሕመም ሳቢያ ድንገተኛው የሰሎሜ መሄድ የፈጠረው የውስጥ ነውጥ ነው።

'እንዴ ዛሬ ምንድነው ነገሩ ... አቶ መላኩ ፍልስፍና አበዙ... ወይ ቦቢን ወይ ማሙሽን መሆን ነው ... ባይነዘንዙኝ ጥሩ አይመስልዎትም?' አለ ለሌላ ሰው እንደሚያወራ ሁሉ በመስተዋቱ ውስጥ ያለውን እሱኑ ራሱን እየተመለከተ።

'ቦቢንማ ሆነህ ብዙ ኖርህ እኮ... ... አሁን እንደገና የማሙሽን ሕይወት ለመኖር ... ጊዜው ይመስለኛል..." አለ ከመስተዋቱ ውስጥ ያለው ምስለ መላኩ ለባለምስሉ እውነተኛው መላኩ።

'አንተማ ቀልድ ምናለብህ?... ከመስተዋት ጀርባ ምን ችግር አለ?... እኛ ነን እንጂ እዚህ ... አንተና እነዚያ ሥዕሎችማ ... አይሞቃችሁ አይበርዳችሁ...' አለ ሙግቱን እያጠናከረ።

'እንዴት ባክህ? ... እስኪ ማቅ ... እኔም እሥቃለሁ... ካለቀስህ እኔም አለቅሳለሁ... እኔኮ አንተም ያንተም ነኝ... እንዲያውም ምስኪኑ እኔ... አንተ ከሆንኸው በላይም ውጪም እኮ መሆን አልችልም... ባይገርምህ አንተ ከሌለህ እኮ እኔም የለሁ... አንተ ግን አሁን ሲነጋ ... ደስ እንዳለህ ነው.. ዘንጠህ ደስ ወዳለህ መሄድ ትችላለህ... እኔና እነዚህ ሥዕሎች ግን ሁሌም እዚቹ መኝታ ቤትህ አንተ እንደሆንኸው ሆነን ነው የምንጠብቅህ?...' ሲለው ምስሉ።

'ወይ ጣጣ... እሺ .. የኛ ምስለ-መላኩ ... እንግዲህ ምን ላድርግ ማለት ነው?' ሲል ቀበል አድርጎ...

' ፍርሀትህ ከከተተህ የእንቅልፍ ዓለም ውጣ... እንቅልፍ የሽሽት ዓለም ሳይሆን የዕረፍት ሰዓት ነው።... አንተ ግን ይኸው ... ብዙ ጊዜ ሆነህ እኮ ... በመፈላሰፍና በገዛ ጭንቅላትህ ውስጥ ተደብቀህ ... ባለፈው ዘመንህ ላጣሃቸው የልብህ ተጣማሪዎችና የሕይወትህ ትርጉሞች ... ብቸኛው መልስ ... ልብህን በድፍረት ሰጥተህ ልባቸውን በፍቅር የምትቀበላቸው ሌሎች ሰዎች ናቸው'።

'ጥሩ ፍልስፍና ነው... እንደ ማውራት ቢቀል...' ብሎ ጥርሱን ብልጭ ለማድረግ ሲሞክር፣ ምስሉ ግን አሁንም ኩስተር እንዳለ ነው።

'ባይገርምህ ... አንተ መኝታ ቤት ውስጥ ያሉት የቦቢና የማሙሽ ሥዕሎች ብቻ ናቸው ዕድሜ ልካቸውን ከእንቅልፋቸው የማይነቁ ...፤ ከመሬት ተጣብቀው ከእናታቸው ጀርባ ሳይወርዱ እንዳንቀላፉ ዕድሜያቸውን የሚጨርሱ.... በእውኑ ዓለም ግን ቡችላዋ ቦቢም ሆነች ሕፃኑ ማሙሽ አድገው፣ እነሱም ባለቡችላና ባለማሙሽ የሆኑ ዐዋቂ ነዋሪዎችና ደስተኞች ናቸው።' አለ ምስለ መላኩ። ዛሬ ለመጀመሪያ ጊዜ ምስለ መላኩ ከመላኩ ጋር ተሟግቶ ሊያሸንፍ ነው መሰል።

ክርክሩን በመቀጠል 'አሁን አንተ እንዴ ፍልስፍና፣ እንዴ ታሪክ፣ እንዲ

ኢኮኖሚክስ እንዲ ዓለማቀፋዊ አመራር .. እያልህ በያገሩ በየኮሌጁ ዞርህ ... ስንት መጽሐፍ አነበብህ ... የኢትዮጵያ ሕዝብ ቍንቅላትና አስተሳሰብ ነው መቀየር ያለበት ... አለበለዚያ አገር አይቀየርም ...፣ ለዘመናት ከተኛንበት የአስተሳሰብና የድኽነት እንቅልፍ ልንነቃና ራሳችንን ፈልገን ማግኘት አለብን ምናምን ትላለህ ... አይደል ...?' መላኩ ዝም ብሎ ምስሉ ላይ አፍጥጦ መስማቱን ቀጠለ።

'ግን አየህ አንተ ራስህ ማንም ሊያነቃህ በማይችል ጥልቅ እንቅልፍ ውስጥ ትገኛለህ... የቡችላና የሕፃን ሥዕል ጧት ማታ እያየህ። አንተ ራስህ የሕይወት ቡችላ፣ የኑሮና ያስተሳሰብ ጨቅላ ነህ፣ ያንተ ፍልስፍና ራስህን ካልለወጠልህ እንደ ማሙሽ ልቅሶ ወይም እንደ ቡችሊት ጩኸት ነው ...።' ብሎ በቀጨመ ፊት ተፋጠው እንዳሉ ምስለ መላኩ አሁንም በንዴት ቀጠለ።

'ፍርሀትህን ስታሸንፍ፣ ሽሽትህን ስታቆም ነው መለወጥ የምትጀምረው፣ ማንነትህንም የሚሸፍኑልህ ጠንካራ አጥሮችህ ተንሥተው ተቀርቅረህ ከተወተፍህበት የልጅነት ምኞትህና የእሹሩሩ በሉኝ ጎሬህ ስትወጣ ነው እድገትም ለውጥም ያለው። የሌለህን ለመስጠትና ባልደረስህበት ደረጃ ሌሎችን ለማድረስ መፍጨረጨርህን አቁመህ የአስተሳሰብና የልቦና ለውጡ ላንተው ይሁንልህ ወዳጄ።

'ሌሎችን ለመለወጥ ለምታደርገው ጥረት ትልቁ እርምጃና ለነሱም የምትውልላቸው ሊከፍሉት የማይችሉት ውለታ ምን መሰለህ... ራስህን መለወጥ ነው። ሁሌስ ጋንዲ እንዲህ አለ እያልህ ትደሰኩር የለ! ...' 'በዓለም ላይ ማየት የምትፈልገውን ለውጥ አንተው ሁነው' ... ልክ ነው ... አንተ የሚለው ግን አንተን አይጨምርም ማለት ነው?... ወይስ አንተን መልአክ ጋንዲ እንበልህ... ጋንዲም እኮ ያንን ኖረው ነው እንዲያ ያሉት ... ለነገሩ ቢሮህ የሳቸው ፎቶ ስላለ ነው እንደዚያ ያልሁት ... ምስል ትወዳለህ ... እኔንና መኝታ ቤትህ ግድግዳ ላይ የሸነቀርካቸውን ሥዕሎች የምትወደን ለዚያ ሳይሆን ይቀራል ብለህ ነው?... አሁን ምስሉንና ፍልስፍናውን ቀነስ አርገህ ኑሮውን ብታጠብቀው ምን ይመስልሃል?..."

'በቃ በቃ...' እያለ እጁን እያወናጨፈ ከምስለ መላኩ ለመራቅ ይመስል ወደ ሳሎን አመራ። ማታ የጀመረውን ውሃ ተጎነጨና ማሰብ ጀመረ። አሁን እኒጋት ላይ ነው። ሰማዩ ያህያ ሆድ መስሎአል፣ ሌሊቱ ሊነጋ ነው። በልቡም አንዳች የሕይወትና ያስተሳሰብ ንጋት ፍንጣቂ ታየው። ለዛሬ ጠዋት ነበር ከሰሎሚ ጋር ቤተ ክርስቲያን ሂደው ከዚም የጻፈውን ጽሑፍ እያዩ ለማውራትና አብረው ለመዋል ዕቅዳቸው። ትናንትና ሁሉንም ለውጠታል። እሷም ድንገት በወንድሟ ላይ በደረሰው አደጋ ምክንያት ወደ አሜሪካ ሄዳለች። ይህንን ሁሉ ጉድና ኮተት ከልጅነት እስከ እውቀት ፍርሀቱንና የብቸኝነቱን ስሜት ምን እንደ ቀሰቀሰበት ለማሰብ ሞከረ። ከምሰለ መላኩ ጋር ያደረገውን ጥልቅ ውይይትስ ምን አመጣው ብሎ መጠየቁም አልቀረ። በደንብ ሲያስበው ሰሎሚንም የተነጠቀ ያህል

ስለተሰማው ውስጡ የተቀሰቀሰው ፍርሀት የሆነ መሰለው። እርሷ ይህንን ያህል በልቢ ውስጥ ስፍራ አግኝታለች ማለት ነው? ብሎ ራሱን ጠየቀ።

የሚሰማውን ስሜትና ምን ያህል ልቡ እንደናፈቃት ላለማመን ከራሱ ጋር ክርክር ሊያደርግ ሲሞክር አንዳች ነገር አስቆመው። ይህንን ማድረግ ታጥቦ ጭቃ መሆንና ከእውነቱ መሸሽ የፈሪ ኑሮ ስለመሰለው ለመጀመሪያ ጊዜ ለሰሎሚ ያለውን ጥልቅ ፍቅር ለራሱ በማመን ከአጠገቡ እንድትሆንለት ተመኘ። የተቀመጠበትን የሶፋ ትራስ ዐቅፎ ልቡን ከሰቀለበት ሩቅ ጠፈር አውርዶ ከሳምባዎቹ መካከል ወደሚገኘው የተፈጥሮ ቦታው መለሰው። ተሰምቶት የማያውቅ ደስ የሚል ሙቀትና የመለወጥ ፍላጎት ዐደረበት።

የሰሎሚ ባጠገቡ አለመኖርና ርቃ መሄዷ የፈጠረውን ህመም ግን አሁንም ማስታገሥ አልቻለም። ስልኩን አንስቶ ያነሣትን ፎቶዎች ማየት ጀመረ። ደስታነ ማት መፈንደቅና መፍለቅለቅ ይታይባታል። አንዱን ፎቶ ሲያይ፣ ሳያውቀው ፈገግ አለ፣ ምላሷን አውጥታ ስታሾፍበት ነው ያነሣት። ነፋሱ ደግሞ ፀጉሯን በታትኖ እንጨባሮት ስለነበር አሥቂኝ አድርጎአታል። ልታጠፋው ሞክራ በመከራ ነው ያስቶማት። አይኗን ቦዘዝ አድርጋ ስታየው ያነሳት የሚቀጥለው ፎቶ ደግሞ እርሷ ብቻ የምትችለውን ፈገግታ ያሳያል። ሳያስበው ፎቶውን ሳመው። 'ወይ ጉድ!' ብሎ ሲነዘንዘው ወደ ነበረው የሐሳብ ፍሰት ተመለሰ።

የለውጥ ብቸኛው መንገድ ልብና አእምሮ አንድ ቋንቋ ሲናገሩና ላንድ ሐሳብ ሲኖሩ መሆኑ ለመጀመሪያ ጊዜ በራለት። ይህንን እሁኑኑ ለሰሎሚ ማካፈል ቢፈልግም፣ እርሷ አሁን በአትላንቲክ ውቅያኖስ ላይ ሰማይን ሰንጥቃ ወደ አሜሪካ እየገሠገሠች ነው። ለረጅም ጊዜ ልቡ ለአእምሮው መንገር የሚፈልገው ብዙ ነገር ቢኖርም፣ በመካከላቸው ያለው ገደል መስናክል እንደሆነበት ገባው። አሁን ግን ልቡና አእምሮው የተቀራረቡ መሰለው። ግን ደግሞ ይህ ሊጎለጉል የሚችለው ስንት የታሸገ የሕይወት ዶሴና ያለፈ ዘመን ጓዝ በቅጡ የገባው አይመስልም። ቢሆንም እንደገና የመተኛት ፍላጎት አልተሰማውም። ቡና አሰኘው። ቡና ከጠጣ ደግሞ የበለጠ ይነቃል። አሁን መተኛት ሳይሆን መንቃት ነው የፈለገው። የተኛ አእምሮ የሌለ አእምሮ ነውና። ብዙ የተኛ አርፍዶ ነው የሚነቃው። አርፍዶ የነቃ ደግሞ ቢሮጥም ቢንጠራራም የማይደርስባቸው ወርቅማ ዕድሎች ያመልጡታል።

ህልም

ኦሄር በቺካጎ ከተማ የሚገኝ በጣም ግዙፍ አውሮፕላን ማረፊያ ጣቢያ ነው። በዓለም ላይ ካሉ ብዙ አውሮፕላኖችንና መንገደኞችን በማስተናገድ ከታወቁ ታላላቅ አየር ማረፊያዎች አንዱ ነው። በቺካጎ ከተማ ሰሜናዊ ምዕራብ አቅጣጫ የሚገኝ ሲሆን ከዋናው የከተማው ክፍል እጅግም ሩቅ አይባልም። ትልቅነቱ ወሰን የለውም፥ በከተማ ውስጥ ያለ ከተማ ነው ይሉታል። ለነገሩ ቺካጎም እጅግ ግዙፍ ከተማ ናት። ካሜሪካ ሦስተኛ ትልቅ ከተማ ናት፤ በውስጧና ባካባቢዋ በሚኖረው የሕዝብ ብዛት። ወደ ሦስት ሚሊዮን የሚጠጋ ሕዝብ በከተማው ሲኖር፣ ከከተማው ተያይዘውና ተቀራርበው ያሉ የዙርያ ገባ ከተሞች ከተቆጠሩ ደግሞ ኗሪው ወደ ዐሥር ሚሊዮን ይጠጋል። ባሜሪካ ረጅሙ ሕንጻ ያለውም እዚሁ ቺካጎ ውስጥ ነው፤ ሲርስ ታወር ይባል ነበር ለረጅም ጊዜ፤ አሁን ደግሞ ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ዊሊስ ታወር ተብሎአል። ጫፉ ላይ ሲወጣ በቺካጎ ዙሪያ ያሉ ሦስት ግዛቶች ድረስ ዘልቆ ያሳያል፤ ፀሐያማ ብራ ቀን ከሆነ። ማታ ላይ ከሆነ ደግሞ የተንጣለለውን የከተማዪቱን ሰፋት መሬቱ ላይ የፈሰሰ የብርሃን ቆሎ በሚመስለው የከተማዪቱ መብራት ለዐይን እስኪታክት ማየት ይቻላል። አንጋጠው ቢያዩት አንገት የሚቀነጥሱት ረጃጅም ሰማይ ጠቀስ ሕንጻዎች እንደ ጅብራ ተገትረው ለከተማዪቱ ግርማ ሞገስ አላብሰዋታል።

ቺካጎ ከትልቅነቷ ባሻገር ጽዱና ውብም ናት። በአረንጓዴ ያታክልት ስፍራና ጫካ የተሞላች በሚቺጋን ሐይቅ የተከበበች ከተማ። ቻይና ሰፈር፣ ግሪክ ሰፈር ምናምን እየተባለ ደግሞ ሁሉን ባህል የሚያስተናግዱ የከተማዋ ክፍሎችም አሉ። የጥቁሩም ቁጥር ከብዙ ከተማዎች ይልቅ ይበዛል። ከሦስቱ አንዱ የከተማው ነዋሪ ጥቁር አሜሪካዊ ነው። ድኽነት ባጠቃው የደቡቡ የከተማዋ ክፍል ነው የጥቁሮቹ መኖሪያ ባብዛኛው። የመጀመሪያው ጥቁሩ የአሜሪካ ፕሬዚዳንት ኦባማም ሃዋይ በተባለችው ምድረ ገነት ምዕራባዊ የአሜሪካ ግዛት ቢወለዱም ከዚቹ ከተማ ነው ለመመረጥ የበቁት። እኒህ ሰው የሃርቫርድ ምሩቅ ጠበቃ የሕግ አስተማሪ ነበሩ እዚችው ከተማ ውስጥ። ከዚያም የግዛቲቱ ሴናተር ሆነው ጥቂት ከቆዩ በኋላ ነው የሕግ መወሰኛ ምክር ቤት አባል በመሆን ወደ ዋሽንግተን ዲሲ የተላኩት። ሁለት ዓመት ሳይሞላቸው ደግሞ ያገሪቱ መሪ ለመሆን በቁ።

በደቡባዊው አሜሪካ ግዛቶች ተንሰራፍቶ የነበረው አስከፊ የባርነት ኑሮ በሚሊዮን የሚቆጠሩ ጥቁሮችን ሕይወት ያጨለመ ነበር። ይህም በሕግ በ1860 እ.ኤ.አ በመታገዱ ባገሪቱ ታሪክ ታይቶ የማይታወቀው የእርስ በርስ ጦርነት ተቀሰቀሰ። በዚህ ጊዜ ያገሪቱ መሪ የነበሩት አብርሃም ሊንከን ይህችው ከተማ ካለችበት ግዛት ነው የበቀሉት። ዓለም ሁሉ አንቱ ብሎ የሚማልላት የቴሌቪዥን ንግሥት ኦፕራህ ዊንፍሪም ሥራዋ እየተዘጋጀ የሚሠራጨው ከዚሁ ከቺካጎ ነው። የሙዚየሙ፥ የኮሌጁና የመዝናኛው ብዛትማ ልክ የለውም። ያላገቡና በጣም የተማሩ ወጣቶች ይበዛሉ ይባላል እዚህ ከተማ። ቺካጎ ነፋሻማዋ ከተማ በክረምት በረዶዋና ብርዷ እንጂ ምን እንከን ይወጣላታል?

ከተማው ተለቀና አበሻውም ተሰባጥሮ ስለሚኖር እምብዛም አይታይም እንጂ ቁጥሩ ትንሽ አይደለም። አበሻ የሚበዛባቸው ሰፈሮችና የመኖሪያ ሕንጻዎች እንደ ሌሎች ያሜሪካ ከተሞች ሁሉ እዚህም አሉ። በሰፈሮቹ ያበሻ ምግብ ቤት፥ በሕንጻዎቹም ውስጥ የእንጀራ በወጥ ሽታ አይጠፋም። ተሳክቶላቸው በከፍተኛ ሙያ አልያም የራሳቸዋን ንግድ የሚመሩ ኑሮ የቀናቸው አበሾች ቁጥርም ቀላል አይደለም እዚህ እቺካጎ ውስጥ። ሆኖም ግን ወንዱ ታክሲና ፓርኪንግ፥ ሴቱም ሱቅና ፋብሪካ ተቀጥሮ የሚሠራ ነው የሚበዛው። እዚህ አገር ምን ትሠራለህ? ከሚለው ይልቅ ትሠራለህ ወይ? የሚለው ነው ትልቁ ጥያቄ። የሚያሳፍረውና የሚያስከፋው አለመሥራት ብቻ ነው። ምንም ይሥራ ምን ሁሉም እንዳቅሙ ባይደላውም ሳይከፋው መኖር ይችላል። ደግሞ እንደማንኛውም የመጀመሪያ ትውልድ ተሰዳጅ ኑሮን ለማቅናት ደፋ ቀና ሲሉ ዕድሜ መሸሹ የማይቀር ነው። ሳይማሩ፥ እንግሊዘኛውንም በቅጡ ሳይለምዱ ከባህሉም ጋር ሳይዋሐዱ ብዙ አበሾች ዕድሜያቸውን ያገባድዳሉ። ልጅና ቤተ ሰብ ያለው ደግሞ አገር ለምዶ ቤቱ ሰቡን ቦታ ቦታ እስኪያስይዝ ሲማስን ዕድሜና እድል ተሙለጭልጮ ያመልጠዋል። ከዚያም ብዙ ሰው ላገሩ ብቻ ሳይሆን ለልጆቹም ባዕድ ይሆናል።

በአየር ማረፊያው ግድግዳ ላይ የተሰቀለው ቴሌቪዥን መሳይ ሰሌዳም አውሮፕላኑ እንዳረፈ ያሳያል። ሰሎሜን ሊቀበላት የመጣው ሕያው ሲሆን ጓደኛው ኩብሮምም አብሮት አለ። ሕያውና ኩብሮም አብረው ነው የህክምና ትምህርት የተማሩት፤ ኩብሮም አሁን በኩላሊት ህክምና ዘርፍ እየሠለጠነ ነው። ወላጆቹ ኤርትራውያን ሲሆኑ ደርግ ወድቆ በአመቱ ነው መጀመሪያ ወደ ስዊድን፥ ከዚያም በሦስተኛው ዓመት ወደ አሜሪካ የመጡት። አባቱ ከሞቱ በኋላ ብዙም ሳይቆዩ ነው የኩብሮም እናት ሁለቱም ልጆቻቸው ቦታ ቦታ ስለያዙላቸው በዕድሜ የገፉ ወላጆቻቸውን ለመጦር ወደ ሃገር ቤት የተመለሱት። የኩብሮምና የነሕያው አባቶች ዩኒቨርስቲ ለመጀመሪያ ዲግሪያቸው ሲማሩ ጀምሮ ወዳጆች ናቸው።

በእናታቸው ኤርትራዊት የሆኑት ወይዘሮ ሕይወት ከኩብሮም እናት ጋር አብሮ አደጎችም ናቸው። አባታቸው ደግሞ የአዲግራት ሰው ናቸው። የወይዘሮ

ሕይወት እናት እነሰሎሜ ገና ሕፃን ሳሉ ነው የሞቱት። አባታቸው ግን ከሚስታቸው ቀደም ብለው ተፋትተው ስለነበር ያለፈውን አርባ ዓመት አካባቢ መቀሌ ነው የኖሩት። ወይዘሮ ሕይወት ደግሞ ያደጉት ከናታቸው ጋር አዲሳባ ስለነበር ከባታቸው ጋር እስከ ቅርብ ጊዜ ድረስ እምብዛም አይቀራረቡም። ባለፉት ዐሥራ አምስትና ሃያ ዓመት ውስጥ ግን ቀስ በቀስ ቅርርባቸው ጨምሮአል። ሰሎሜም ወንድ አያቷን መቀሌ ሄዶ የመጠየቅ ሐሳቧ አልተሳካላትም እንጂ ሁሌም ነው የምትናፍቀው። ከእሷ ብዙም በዕድሜ የማይበልጡ አጎትና አክስቶችም አሉዋት።

ክብሮም ሁልጊዜም እናቱ አሜሪካ መጥተው እንዲኖሩ ይፈልጋል። እሳቸው ግን በጄም አላሉት። አግብተህ ስትወልድ ብቻ ነው ልጆችህን ለማሳደግ የምመጣው ብለው አጣብቂኝ ውስጥ አስገብተውታል። ክብሮም በባህርዩ ገንዘብ ቆጣቢ ቢሆንም መዝናናትና መጓዝ ይወዳል። በጣም ጠንካራ ሠራተኛ ነው። ጥሩ ጓደኛና ለወደደው ሰው ሟች ነው። መልክና ቁመናው ወንዳወንድ የሚባለው ዐይነት ሲሆን ብዙ ሴቶች በቀላሉ ይወዱታል። እልኸኛና ተከራካሪ ቢሆንም፣ በቀና ልቡናውና የዋህነቱ ብዙ ሰው ተቀይሞም አይቀየመው። ቂም የሚባል የሚይዝ ልብ የለውም። የሚፈልገውን ነገር ለማግኘት ግን የማይቆፍረው ጉድጓድና የማይወጣው ተራራ የለም። ይህም አንዳንዴ ራስ ወዳድ ሳያደርገውና ሳያስመስለው አልቀረም። ከሕያው ጋር በጣም የልብ ወዳጆች ናቸው።

ክብሮም ላለፉት ዐሥር ዓመታት ደግሞ በሰሎሜ ፍቅር ተነድፎ ይሠቃያል። ወደ ኢትዮጵያ ለመኖር ስትመለስ ሰማይ ምድሩ ዞሮበት ነበር። ሰሎሜ ከልቧ ቢያሳዝናትም ቅሉ፣ ከወንድምነት የዘለለ ስሜት ለእርሱ ኖሯት አያውቅም። ወደ መሄጃዋ ጊዜ እንባው እየተዝረበረበ እያለቀሰ ለእርሷ ያለውን ፍቅር ሲነግራት እሺ ልትለው ምንም አልቀራትም ነበር። ባንድ በኩል በጣም ጥሩ ሰው መሆኑ በሌላ በኩልም የሕያው ጓደኛና የቤተሰቡ ቤተኛ መሆኑ ቢያስጨንቃትም ፈጽሞ ስለሱ ማሰብ እንደሌለባት ቆረጠች።ከሰሎሜ ፍቅር እንደያዘው ሕያውም ወላጆቿም ቢያውቁም ሁሉም ዐውቆ እንዳላወቁ ነው የሚሆኑት። ሶለን ብቻ ነው ብዙም ለክብሮም ግድ የሌለው።

ለሰሎሜም ስለ ክብሮም ያለውን አመለካከትና የሚሰማውን በግልጽ ነግሯታል። ሶለን አእምሮው ውስጥ ያለውን ሳይቀንስና ሳይጨምር የሚናገር ሰው ነው። እንዲያውም አንድ ጊዜ 'ክብሮም ጥሩ ሰው ነው ላንቺ ግን ባል አይሆንሽም' ብሎ አፍ አውጥቶ ነግሮአታል። አንድ ጊዜ እንደ ወትሮው ሁሉንም ነገር አፍረጥርጦ ሲያወራት፣ ልቧ ቢያውቀውም የእርሱን ምክንያት ለማወቅ "ለምን?" ብላ ስትጠይቀው፣ ወደ ኩሽና ውስጥ ወስዶአት አንድ የጎድጓዳ ሳህን ክዳን አምጥቶ ምድጃው ላይ ያለውን ክፍት ብረት ድስት አሳይትና "እስኪ በዚህ ይህንን ክደኚው" ሲላት "እ..ህ አይገጥምማ.." ስትለው፣ "በቃ ቀላል ነው አይገጥምም አይምርምም አለቀ... ክብሮምና አንቺም ለትዳር አትገጥሙም አታምሩምም።" ብሎ ጥሎአት

እንደሄደ ሁሌም ትዝ ይላታል። ይሄ ለውሳኔዋ ትልቅ አስተዋጽኦ ነበረው።

ሰሎሜ የፍተሻ ክፍሉን ጣጣ ጨርሳ ሻንጣዋን እየገፋች ሰው ሁሉ ቤተ ዘመድ ወዳጁን ከሚጠብቅበት ቦታ ደረሰች። ያው ያሜሪካ ፓስፖርት ስላላትና ብዙም ጓዝ ስላልነበራት በፍጥነት ነው ፍተሻውን ጨርሳ የወጣችው። በዐይኗ እያማተረች ጥቂት እንደ ፈለገች ከሩቅ እነ ሕያውን ስታይ እጇን እያውለበለበች ወደነሱ አቀናች። ከዚያም በሩጫ ሄዳ ሕያው ላይ ጥምጥም አለችበት። ገና በቅጡም ሰላም ሳትለው ከቁጥጥሯ ውጭ ሆኖባት ማልቀስ ጀመረች።

"ጤኒ አይዞሽ እግዜር ያውቃል። ደግሞ ያው የሚቻለው ሁሉ እየተደረገ እኮ ነው። ምን ይደረጋል እንግዲህ" አለ ሕያውም የራሱን እንባ በግድ ተቆጣጥሮ፣ እሷን ለማባበል እየሞከረ። ከዚያም ከጥቂት ደቂቃ በኋላ ነገሩ ረገብ ሲል እንደ ምንም ብላ ወደ ክብሮም ዞራ፣ "ክብርሽ እንዴት ነህ? እንዴት አለህ?" አለች ልቅሶዋን ተቆጣጥራ በግድ ፈገግ ለማለት እየሞከረች። እርሱም ጥቂት የማበረታቻ ቃላትን ለመናገር እየሞከረ ተቃቅፈው ሰላም ተባባሉ። ገና ሲያያት ውስጡ ተዳፍኖ የቆየው የመውደድ ስሜት አገረሸበት።

የዓለም አቀፍ ተጓዦች በሚወጡበት በር ወጥተው ከአንዱ የአየር ማረፊያ ክፍል ወደ ሌላው በሚያጓጉዘው የውስጥ ለውስጥ ባቡር ተሳፈረው መኪናቸውን ወዳቆሙበት ስፍራ አመሩ። ሕያው በመደዳ ሦስት ቀን ከሶለን ጋ ሆኖና ተረኛ ሆኖ ያለ እንቅልፍ ስለከረመ ድክም ብሎታል። ስለዚህ የክብሮምን መኪና ነው የያዙት። ክብሮም ሁሌም ትልቅ መኪና ይወዳል። ሊንከን ናቪጌተር ነው የሚነዳው። መኪናው ያሜሪካ ሥራት ሲሆን ምድቡ የቤተሰብ የምቾት መኪኖች ከሚባሉት ውስጥ ነው። ውስጡ የሀብታም ቤት ነው የሚመስለው። አዲስ ከመሆኑም ባሻገር ያው እንደ ክብሮም ንጽሕናውም የተጠበቀ ነው። ውስጡም ውጪውም ብርማ ቀለም ነው ያለው።

"ክብርሽ በቃ እንደተመኘሃት ገዛሃት አይደል ይቺን መኪና? እንዴት ነው ወደድከው?" አለች ሰሎሜ አሁንም በጥረት ፈገግታዋን እየቸረችው። "አሪፍ ነው። ያው የነዳጅ ጠር ነው እንጂ" ሲል፣ "ታድያ ምን አለ እርሶ ሃኪም፣ ከሰዉ ኩላሊት የሚመረተው ብር ምን ሊደረግበት?" አለች፡፡

" አዬ ሰሊ ... እኛማ ምናለን ብለሽ፣ ጭንቅላት ከፋቾች ባለሚሊዮን ዶላር ቀዶ ሃኪሞችን ነው እንጂ እንዲህ ማለት።" ብሎ ወደ ሕያው ዞር ብሎ ሲቀልድ፣

"እኛማ ምስኪን ኒሳናችንን እንነዳ እንጂ.." አለ ሕያው የግዱን በቀልዱ ለመሳተፍ ያህል። እርሱ ደግሞ ኒሳን ሙራኖ ነው የሚነዳው። የቅንጦት ተብሎ ባይፈረጅም የድኻ መኪና ሊባል የሚችል ግን አይደለም። ምቹና ፍጥነት ያለው

ጥሩ መኪና ነው።

"ሰዉ ጫማ አጥቶ ለበረባሶ ይጋደላል እናንተ የደላችሁ ቀልዱ... " አለች ሰሎሜ ከየት እንደመጣች እንዳይረሱ በሚል ይመስል።

"የምር የምር ምንድነው የምትነጂው አንቺ እዚያ?" አለ ክብሮም፡፡ "አታውቃትም ባክህ ቪትዝ የምትባል ድንቢጥ ናት፣ ቶዮታ በተራረፈ ዕቃ የሠራት ጉርሻ የምታክል መኪና ናት፣ ያገራችን ቅንጡዎች የቦሌ ባጃጅ ይሉዋታል።"

"ባጃጅ ደግሞ ምንድን ነው?" አለ ሕያው ግራ ገብቶት፣

"ከህንድ አገር መጥተው ያዲሳባን ዳርቻና ካዲሳባ ውጪ ያሉትን ከተሞች ያጥለቀለቁ ባለሦስት እግር የመኪናና የጋሪ ሃይብሪድ (ድቅል) ናቸው መሰል፣ የፈረንጅ በቅሎዎች ነው እኔ ምላቸው፣ አይወልዱም አይዋለዱም፣ የማይገቡበትም ሰፈር የለም፡፡ ሰውን ግን ከታክሲና ከጋሪ መከራ እንዳወጡት ነው የምነግርህ፣ የእኛ መኪና ደግሞ ከነሱ ሻል፣ ከሌሎች መኪኖች አነስ ያለች ስለሆነች ነው እንደዚያ የሚሏት" ስትላቸው ሁሉም ሣቁ።

ከአየር ማረፊያው ወጥተው ወደ ከተማው አመሩ። አይ አሜሪካ የመንገዶቹ አሠራርና ስፋት ይመቻል። አቤት የመኪናው ብዛትና ጥራት ደግሞ! አሁን ወሩ ሚያዚያ ማለቂያ ላይ ስለሆነ ቺካጎ ከነሙሉ ውበቷ ነው የተቀበለቻት። በጸደይ ደግሞ ሁሉ አረንጓዴ ሲሆን ቀኑም ረዘም ማለት ይጀምራል። የሰዉም ፊት ፈካ ማለት ይጀምራል። ክረምቱን ሙሉ ከተጀቦነበት ሽፍንፍኑ ይወጣል። በጋው መጥቶ ራቁቱን ቀረ እንዳይባል ብቻ ብጣሽ ጨርቅ ጣል ማድረግ እስኪጀምር ድረስ ቀስ ቀስ እያለ በስሱ መልበስ ይጀምራል። ደግሞ አፏራና ሙቃ የለም።

የነሕያው ወላጆች የሚኖሩት ከአየር ማረፊያው እምብዛም በማይርቀው ሻምበርግ ውስጥ ነው። ይህ ሰፈር በብዛት ነጮች የሚኖሩበት፣ ብዙ ንግዶችና ባለጸጎች ያሉበት አካባቢ ነው። ትልልቅ የገበያ አዳራሾች፣ የመዝናኛ ፓርኮችና አንቱ የተባሉ ሬስቶራንቶችም ይገኛሉ።

"ሰሊ ያው እንደ ነገርሁሽ ማሚና ዳዲም እቤት ናቸው አሁን፣ እንቺን እየጠበቁ ነው፣ ስለ ደከመሽም ትንሽ ዐረፍ ብለሽ ተጣጥበሽ ... ምናምን ቀምሰሽ ብንሄድ አይሻልም ቤቢ ጋ?" አላት ዞር ብሎ ወደሷ እያየ፣ ከኋላ ነው እሷ የተቀመጠችው።

"እንዴ ቤቢዬስ ጋ ማን አለ?" አለች ደንገጥ ብላ፡፡

"የውልሽ እንደ ነገርሁሽ እነማሚ እዚያው ነው ያረፉት፣ እኔና

ክብሮሽም እዚያው ነበር ያደርነው። አየሽ አሁን አይሲዩ ውስጥ ሲሆን ያለው ኮማ ውስጥ እንደሆነ ነው። ደግሞ ከፍተኛ ክትትል እየተደረገለት ስለሆነ አጠገቡም ብዙ መቆየት አይቻልም። ደግሞ በቃ ምንም የሚደረግ ነገር እኮ የለም... ማለቴ ትንሽ እስኪሻለው ድረስ..." አለ ለማስረዳት ቃል እየጠረው፡፡

"በቀጥታ እዚያ ሄደን አየት አድርገነው ብንመጣ ደስ ይለኝ ነበር ግን እኔ..." አለች ሀዘን በሞላው ፊት።

" ጤኒዬ አሁን ወደ down town ብንሄድ ጭንቅንቁ ውስጥ ከገባን አንወጣም። ግን ቤት ደርሰን ትንሽ ቆይተን ብንሄድ የመኪናው ጭንቅንቅም ቀለል ይላል፣ ሄደንም የፈለግነውን ያህል መቆየት እንችላለን፣ ግድየለሽም እመኚን" አለ ሕያው ድካሙን ለመደበቅ እየሞከረ።ስታየው አሳዘናትና ወላጆቿንም የማግኘቷ ናፍቆት ስላየለባት የግዷን፣ "እሺ አንተ ካልክ ... በቃ ዝም ብለን መጀመሪያ ወደ ቤት እንሂዳ። ግን ግን ቆይ ትናንት በስልክ ያልነገርከኝ ነገር ምንም አልገባኝም። ማንና ለምን ይህንን እንዳደረገ ምንም የታወቀ ነገር የለም? ፖሊሶቹን በደንብ ልታናግሯቸው ሞክራችኋል?" አለች ግራ ግብቶአት ድብልቅልቅ ባለ የድካም ፊት። አሁንም በሃያ አራት ሰዓት ውስጥ የሆነው ሁሉ ፊልም እንጂ እውን የሆነ አልመስል አላት።

"ጤኒ... ልናናግር ሞክረን ነበር። በቃ ፖሊሶቹም ሁሉንም ነገር ድፍንፍን ነው ያደረጉብን። አደጋው ሲደርስ ጓደኛውም አብራው ነበረች መሰለኝ። ግን በቃ ፖሊሶቹ ምንም ሊነግሩን እንደማይችሉ ነው የገለጹልን። ሁሉም ነገር ምርመራ ላይ እንዳለ ነው የተናገሩት። ለጊዜው ተኳሾቹንም ሆነ ምክንያቱን በትክክል እንደማያውቁ ነው የነገሩን።" አለ ሕያው አሁንም ፊቱ ላይ ድካምና ግራ መጋባቱ እየታየበት።

ሁሉም ለጥቂት ጊዜ ዝም አሉ። የሰሎሜ አእምሮ ግን ዝም አላለም። ብዙ ጥያቄ ቢኖራትም፣ መልሱ ግን ከሷም ከነሕያውም እጅግ የራቀ እንደሆነ ዐውቃለች። ሐሳቧ ደግሞ ፈጽሞ አንድ ቦታ አላረፈም። አንዴ ኢትዮጵያ አንዴ አሜሪካ ኹርዋኹርዌ ይጫወታል። ሶስናና ብርቄ፣ መላኩና አያቷ ሁሉም በፍጥነት በልቧና በፊቷ ዐለፉ። ሥራም ገና ምንም ሳትነግራቸው ነው የመጣችው። ያክስቷ ባል ነው ኀላፊነቱን የወሰደው፣ ካለቃዋ ጋር ስለሚተዋወቁ። ደግሞ ወደ አሜሪካ ተመለሰች። ቺካጎ ብዙ ትዝታ አላት። የምታየው ሕንጻና ጐዳና ሁሉ የተለያዩ ትውስታዎችን መቀስቀሱ አልቀረም። ከአውራ ጐዳናው ወጥተው ጎልፍ ሮድ የሚባለውን የታወቀ ረጅም የከተማ ውስጥ መንገድ ይዘው ትንሽ ከሄዱ በኋላ ወደነሱ ሰፈር የሚወስደው ዋና መንገድ ላይ ታጠፉ። ወደ ሰፈር አካባቢ ሲቀርቡ ድብልቅልቅ ያለው ስሜቷ የባስ ውስጧን ኰተኰተው። ወደ ኢትዮጵያ ስትሄድ

ሶለን ነበር መኪናውን ይነዳ የነበረው። ሌሎቹ ሲያለቅሱና ሲቆዝሙ እሱ ግን ልቡ ቢያዝንም የባጥ የቆጡን እየቀባጠረ ሲያሥቃቸው ነበር አየር ማረፊያው የደረሱት።

"ተጫወቺ እንጂ ሰሊ" አለ ክብሮም የወደቀባቸውን የዝምታ ድባብ ለመግፈፍ።

"እሺ … አይገርምም … በጣም ብዙ ነገር እኮ ትዝ እያለኝ ነው፣ ወይ ጉድ… ወይ ሻምበርግ" አለች ሾላ በድፍኑ ዝምታው እንዲሰበር መፈለጓን ብቻ በሚያሳይ ሁኔታ። ብዙ ነገር የሞላው አእምሮ አንድ ነገር አውጥቶ መናገር አይሆንለትም በተለይ ስሜትን ያዘሉ ሐሳቦች ከሆኑ። ብዙ ከተጣጠፉ በኋላ በመጨረሻ ቤታቸውን ከሩቅ አየችው። አሜሪካ ሁሉ ክፍትፍት ያለ ነው። አጥር እምብዛም የለም፣ ቢኖርም ከጉልበት አይዘልም። ስለዚህ ክፍትፍት ማለቱ አካባቢን ከማሳመሩም በላይ መተማመንን ያደፋፍራል። ስሎሜ ሁልጊዜም የሚገርማት ነገር የእኛ አገር አጥር ጉዳይ ነው። አንድ ጊዜ መላኩ እንዲህ ብሎ አሥቆአት ነበር። በቴሌ መድኀኔ ዓለም አካባቢ ውስጥ ውስጡን ሲያልፉ ድንገት አቁሞ መኪናውን፣ "እዩ ሰሊ …ያንን ትልቁን ቤት" ሲላት፣ "እሺ ምን ሆነ በጣም ያምራል አይደል..?" ስትለው "ሌላስ ምን ይታይሻል?" ሲላት "በቃ አጠገቡ ሌላ ቤቶች፣ ሰዎች…" አለችው በየዋህነት፣ ቀበል አርጎም፣ "ሰማዩስ አይታይሽም?" አላት እየሣቀ፣ "አትሚዘዝ … ምን ለማለት ፈልገህ ነው? እንደዚህ ዐይነት ቤት ነው መሥራት የምትፈልገው?" አለችው፡፡

"ኧረ በፍጹም … እስኪ አጥሩን እዩው … ርዝማኔው … የግንቡን አጥር … ከላዩ ላይ ይታይሻል ያለው ባለእሾክ ተናዳፊ ጥምዝ ባለኤሌክትሪክ ሽቦ… እዩ በር ላይ የተቀመጡትን ዘበኛ … በግንቡ አጥር ዙርያ የተተከለው አበባ እንዳይመስልሽ ደግሞ … ወይ ኮሽም ወይ ቆንጥር እኮ ነው … የውጪ በሩ ላይ የቤት ቁጥር መሰለሽ እንዴ የተጻፈው? … የምሬን እኮ ነው … 'እዚህ ቤት አደገኛ ዉሻ አለ' የሚል ማስፈራሪያ ነው … ምናለ በዩኝ በቅርቡ ባለቤቱ ከዱባይ ሲመለሱ ምርጥ የሰኪዩሪቲ ካሜራም ይዘው መጥተው ያስገጥሙለታል …" ሲል ሆዷን ይዛ ነበር የሣቀችው። "እስኪ ደግሞ እዩው መንገዱን ሰፈሩን እንዴት እንደሚያስቀይም … አቧራው … በክረምት ደግሞ ጭቃው… የሰውዬው ግቢ አስፋልት ብቻ እንዳይመስልሽ እምነበረድ ሁሉ ሊሆን ይችላል የተነጠፈበት … ይሄ የሀብታም ቤት እንዳይመስልሽ … ከራሱ በላይ የማያስብ ሥሥታም ፈሪ ድብቅና ዝግ የሆነ ደኸ አእምሮ የፈጠረው የእጅ ሥራ ነው … ሰው እኮ አእምሮውን ነው የሚደግመው በሄደበት … ኪሱ ያንን ለመፈጸም ዐቅም ነው የሚሰጠው" ያላት ትዝ አላት።

እልፍ ብለው እንደ ሄዱ ከአጥር ሥር ተጠግተው በላስቲክ መጠለያ ውስጥ ያሉትን የደሃ መኖሪያዎች እያሳያት፣ "እነዚያም ቢያንስ ሌላው ከሠራው አጥር ጠጋ ብለው ይኖራሉ። እነሱስ ምን ዐይነት ቤት የሚሠሩ ይመስልሻል ብሩ

ቢኖራቸው? አጥርን በተመለከተ ከቅድሙ ባለገንዘብ ጋር ልዩነታቸው ኪሳቸው ላይ ነው፣ እዚህም ሰፈር ጠጋ ብለሽ ብታዩ አጥር አለ፣ የተኰለኰለ ድንጋይና የላስቲክ አጥር። አይተሽ የለ ፈረንጅ አገር ሁሉ ቦታም ባይሆን በአብዛኛው ግን አጥር ላይ ብዙም ትኩረት አይደረግም። በርግጥ አሁን ከቴክኖሎጂ እድገት ጋር የማይታይ የኤሌክትሮኒክስና የካሜራ አጥር አለ። የእኛ አጥር ግን ከትርጉምና ከጥቅም፣ ከጥበቃም በላይ ድብቅነታችንና አለመተማመናችንን የሚያጉላ ይመስለኛል … ተሳስቼ ይሆናል" ነበር ያላት። ይህንን ስታስብ ክብሮም መኪናውን ደጃፋቸው ላይ አቁሞ በሩን ሲከፍትላት "ታንክ ዩ ክብርሽ" ብላ ወረደች።

ቤት ገብተው ሰላምታ ተለዋውጠው ምሳ ተበልቶ ቡና እየተጠጣ ትንሽ ተጨዋወቱ። ቤቱ ውስጥ ያጠላውን የኀዘን ድባብ የሰሎሜ መምጣት በከፊል የቀረፈው ይመስላል። ቤተሰቡ በአጠቃላይ መተቃቀፍ ይወዳል። ሰሎሜም አንዴ እናቷ ላይ አንዴ አባቷ ላይ እየተለጠፈች ናፍቆቷን ለመወጣት ሞከረች። ከዚያም የሶለንን ፎቶ አንሥታ እሱም ላይ ልጥፍ ብላ ማልቀስ ጀመረች። እንደ ምንም ሊያባብሏት ቢሞክሩም፣ ነገሩ ለነሱም አዲስ ቁስል ነውና አልቻሉም። ከዚያም ሕያው ወደ ላይኛው ክፍል ይዞአት ወጥቶ ትንሽ እንድታርፍና ሶለን ጋ ለመሄድ እንድትዘገጃጅ አበረታታት።

ዕቃዋን መኝታ ክፍሏ አስገብቶላት እርሱ ወደ ታች ወረደ። መኝታ ክፍሏ ዛሬም እርሷ ትታው እንደሄደችው ነው። እናቷ እርሷ ስትናፍቃቸው አልጋዋ ላይ ጋደም ይላሉ። አባቷም መጥተው ፎቶዎቿን አንሥተው ሳም እያደረጉ አልጋዋ ላይ ቁጭ ብለው ያስባሉ። ሁሉም ነገር ንጹሕ ነው። መስኮቱ ደግሞ ሲከፈት ከባሻገር ጫካ ወዳለው ሰፊ ሜዳ ነው የሚያሳየው። የልብስ መደርደሪያውን ስትከፍተው ሁሉም ነገር እርሷ እንደተወችው ስለ ነበር ገርሟታል። ከዚያም ፎጣና ቀለል ያሉ ልብሶችን ይዛ ወደ መታጠቢያ ቤት ሄደች። ፊቷን በመስተዋቱ ስታየው፣ ድካሙ፣ ድንጋጤውና እንቅልፍ ማጣቱ ሁሉ ተደራርቦ የዐይኗን ዙሪያና ጠቅላላ መልኳን ጠቍር አድርጎታል። ዐይኖቿ ድካሙ አሳንሷቸውና አደፍርሶአቸው የውትሮ ውበታቸው ደብዝዞአል። ፀጉሯን በተን አድርጋ ወዲያ ወዲህ ስታደርገው እሱም ጉስቁልናውን አሳበቀ። ከንፈሮቿ ቢደርቁም አሁንም እሸት ነው የሚመስሉት። ጥርሶቿን ፈልቀቅ ስታደርጋቸው እኛ ብቻ ነን ያልደከመን በሚል ይመስል ፊቷን ፈካ አደረጉት። ዘለግ ያለው ቁመቷና ቀጠን ያለው ሰውነቷ የበለጠ ረጅም ያስመስሏታል። አጠያየሟ ደግሞ ያላትን መልክ ሁሉ እንዲያጎላ የተቀባችው ቀለም እንጂ የተፈጥሮ አይመስልም። ትንሽ ከተንጠራራች በኋላ ዞር ብላ የሻወሩን ውሃ ከፍታ ልብሶቿን ማወላለቅ ጀመረች። ረዘም ላለ ጊዜ ወደ ቅዝቃዜው በሚያደላ ለሰስ ብሎ በሞቀ ውሃ ውስጥ ቆይታ ስትወጣ ትንሽ ዘና አደረጋት።በመጀመሪያ ቀለል ያለ ልብስ ለብሳ መተኛት ብትሞክርም ሶለን ፊቷ ላይ እየመጣ ስላስቸገራትና መተኛት ስላልቻለች ጂንስና ሹራብ ነገር ለብሳ ወደ ታች ወረደች።

"እኔ ምንም ማረፍ አልቻልሁም። እንሂድ ቢቢዬ ጋ ... እዚያው አርፋለሁ" አለች ሳሎን ተቀምጠው የሚያወሩትን ቤተ ሰቦቿን እየተቀላቀለች። በመጨረሻም ሕይው ስለደከመው እንዲተኛ ተወስኖ፣ ክብሮም ሰሎሜን ከወላጆቿ ጋር ይዞ ወደ ሆስፒታል አመሩ። ሰሎሜና እናቷ ከኋላ ነው የተቀመጡት። አሁንም እላያቸው ላይ ልጥፍ ብላ እጃቸውን በእጇ እያፍተለተለች ወሬያቸውን ቀጥለዋል። የሶለንም ጉዳይ ገና ምንም ቁርጡ ያልለየለት እንደሆነና የተኩሱ መንሥኤም በግልጽ እንዳልታወቀ ደግመው ነገሩዋት። የሚያውቁት ነገር ቢኖር ማታ አንድ ፓርቲ ላይ አምሽቶ ሲመለስ በተፈጠረ ግጭት በተነግው ተኩስ እንደቆሰለ ነው። የደም ምርመራውም ደሙ ውስጥ አልኮሆልና ኮኬይን የተባለ አደንዛዥ ዕፅ እንዳሳየ ሲነገሯት በድንጋጤ፣ "እኔ አላምንም... የሆነ ሰው ሳያውቅ ሰጥቶት መሆን አለበት... ወይኔ ቢቢዬ እርሱ አያደርገውም...እኔ አላምንም.." አለች አሁንም ክው እንዳለች።

"እኛም ማመን ከብዶናል። ግን ደግሞ ይኸው ቤተ ክርስቲያንም መሄድ ካቆመ ካመት በላይ ሆኖታል። ጠቅልሎ ነው እዚያው ሳውዝ ሳይድ (በብዛት ጥቁሮች የሚኖሩበት የደቡብ ቺካጎ ክፍል ነው) የገባው። ትዝ ካለሽ እንኳ ካንዲት ክልስ ጥቁር አሜሪካዊት ጋር ጓደኛ ሆኖ ነበር። የሆነ ጊዜማ አነጋገሩም አለባበሱም እንደነሱው መሆን ጀምሮ ነበር። ከእኛም ጋር መግባባት እየተሳነው ሄዶ ነበር። በኋላ ደግሞ ሻል ያለው መስሎን ትንሽ አባትሽም እኔም እፎይ ብለን ነበር። ያው እንደምታውቂው አበሻው ደግሞ ጥቁሮች ብሎ ስለሚጠራቸው ከሰው ሁሉ ነው የሚጣላው። እናንተ ምን ሆናችሁ ነው እነሱን ጥቁር የምትሉት፤ እነሱ ባፈሰሱት ደም ላይ እኮ ነው እዚህ ተንደላቃችሁ የምትኖሩት ምናምን ማለት ጀምሮ ነበር። እንጂ ብቻ ፍልስፍናው ሁሉ ዝብርቅርቅ ብሎ ነበር።" አሉና ወ/ሮ ሕይወት የሶለንን ሁኔታ ለሰሎሜ መተረክ ቀጠሉ።

"አንድ ቀን እዚህ ቤት አድሮ ነበርና ከኪሱ የወደቀ መሰለኝ ሲጋራ አገኘሁ። ዝም ብዬ ሳስበው ሌላም ነገር ውስጥ ሳይገባ አይቀርም። ባለፈው ሁለት ወር ደግሞ ከዚያች ከጓደኛው ጋር ተጣልቶ ይሁን እንጃ ዝም ብሎ ቁጣ ቁጣ ይለው ነበር። የዛሬ ሦስት ሳምንት አካባቢ እቤት መጥቶ ያደረ ጊዜ ጠዋት ቁርስ ላይ ካባቱ ጋር ሲያወሩ፣ 'ጨው ውሃ ልትቀዳ ወረደች' እንዳሉት ሳልሆን አልቀረሁም መሰል አባቢዬ' ብሎ ያው እንደለመደው ቀላልዶ ነው የሄደው። አንዳች ያስጨነቀውና ተስፋ ያስቆረጠው ነገር እንዳለ ብናስብም፣ ምንም ሊነግረን አልፈለገም። ከዚያ በቃ አላየነውም በስልክ ብቻ ነበር ያገኘነው። ከሦስት ቀን በፊት 'ሰው አስተዋውቃችኋለሁ፤ እማሚ አሪፍ ራት ካዘጋጀሽ ብቻ ነው' ሲለኝ መጀመሪያ ቀልድ መስሎኝ ነበር። ከረጅም ጊዜ በኋላ ነበር እንደዚያ እየተፍለቀለቀ ሲያወራ የሰማሁት። ለእሑድ ማታ ራት ተቃጥረን ዐርብ ማታ ነው ይሄ የሆነው። ወይኔ ልጄን ምን አግኝቶት ይሆን? ሁሉም ነገር እኮ ምስጢር ነው የሆነብን።" አሉ እሳቸውም ሳያስቡት እንባቸው በጉንጫቸው ላይ እየፈሰሰ። ሰሎሜ በእጇ እንባቸውን ጠረገችላቸውና እጃቸውን ጭምቅ አድርጋ ያዘቻቸው።

ክብሮም እዚሁ ኖርዝ ዌስተርን ሆስፒታል ሶለን የተኛበት ስለሆነ የሚሥለጥነው ቤቱን አብጠርጥሮ ያውቀዋል። ለነገሩ የሰሎሜም እናት ከስምንት ዓመት በፊት በልብ ክፍሉ ውስጥ ነርስ ሆነው ለሁለት ዓመት ሠርተው ነበር። ወዲያው ሶለን እተኛበት ክፍል ደረሱ። አሁንም ያው ኮማ ውስጥ ሆኖ ራሱን አያውቅም። ምንም አዲስ ነገር የለም። የተለያዩ ሕይወት ደጋፊ ማሽኖች፣ በደም ሥር የሚፈሱ ፈሳሾችና መድኃኒቶች ወደ ሶለን ሰውነት ሌት ከቀን ይፈሳሉ። ለነገሩ እዚህ አሜሪካ ሆኖ ነው እንጂ እኛ አገር ቢሆን፣ ዛሬ በሆስፒታል አልጋ ላይ ያለ ሕመምተኛ ሳይሆን ሰልስቱ ነበር የሶለን። ፊቱ አባብጦአል፤ ራሱም በፋሻ ተሸፋፍኖአል። ሰሎሜ እጆቹን ይዛ ቆማ እንባዋ ይፈሳል። አሁን ኮማ ውስጥ ስለሆነ አይሰማም ቢባልም እሷ ግን ይህንን አልተቀበለችም።

ጠጋ ብላው "ቢቢዬ የኔ ቆንጆ መጥቼልሃለሁ... ጢኒ ነኝ... አይዞህ ... ሁላችንም እንወድሃለን ... በርታ ... መሸነፍ የለም ... እግዚአብሔርም አለ ካጠገብህ ... ቢቢሾ... I love you... very very much." ብላ እጁን ሳም ሳም አደረገችው። ምንም ምላሽ የለም፣ ሰሎሜም በዚህ ተስፋ አልቆረጠችም ። እንደሰማት እርግጠኛ ነበረች። ትንሽ እዚያ ከቆዩ በኋላ የሕመምተኛ ቤተ ሰቦች ማረፊያ ክፍል ውስጥ ሄደው ከሶፋዎቹ ላይ ተቀመጡ። ሁሉም ለአጭር ጊዜ ጸጥ ብለው ወደየራሳቸው ዓለም ገብተው ተሸነቀሩ።

"አንድ እንኳ እንደዚህ ዐይነት ሆስፒታል አገራችን ቢኖር ስንት ሰው ከሞት ይተርፍ ነበር?" አለች ሰሎሜ ጸጥታውን ለመስበር። ሁሌም ጥሩ ነገር ስታይ "እኛም አገር ቢኖር" ማለት የዘወትር ልምዷ ነው። ይህ ሆስፒታል በቺካጎ ከተማና በአሜሪካም አገር አሉ ከተባሉ ጥሩ ሆስፒታሎች አንዱ ሲሆን ባገልግሎቱ ጥራት ታዋቂ ነው። ባለአምስት ኮከብ ሆቴል እንኳ እንዲህ አያምርም። ከሚቺጋን ሐይቅ አካባቢ ባለው ውድ በሆነው የከተማዪቱ ክፍል ውስጥ ነው የተሠራው። እንደ ብዙዎቹ ያሜሪካ ሆስፒታሎች ሁሉ የዛሬ መቶ አምሳ ዓመት አካባቢ ሆስፒታሉን ባካባቢው ያለች አንዲት ቤተ ክርስቲያን ስትጀምረው ባለአሥራ ዐምስት አልጋ ትንሽ ሆስፒታል ነበር። ከዚያም ቀስ በቀስ ብዙ ሆስፒታሎች ተጨምረውበትና አድጎ በሺህ የሚቆጠሩ በሽተኞችን በየቀኑ የሚያክም ትልቅ ማእከል ሆኖአል። ዶክተሮቹ ብቻ ከአንድ ሺህ አምስት መቶ በላይ ናቸው። መስተንግዶው፣ ጽዳቱና ስፋቱ ሁሉ ሕይወትን ያድሳል። ዱላ ይዘው በሽተኛና አስታማሚ የሚያመናጭቁ ዘበኞች የሉም እዚህ። እንዲያውም አስታማሚና ዘመድ አረፍ ብሎ ከፈለገም ዘና ብሎ ማንበብ እንዲችል ተብሎ ሁለተኛና ሦስተኛ ፎቆቹ ለዚሁ ተግባር የተለቀቁ ናቸው። ዩኒቨርስቲውም የህክምና ትምህርት ቤታቱም እንዲሁ የታወቁ ናቸው፡፡

እስከ አሁን ብዙም ያላወሩት አቶ አላና ጉሮሮአቸውን እንደመጠራረግ ብለው፣ "አይ ሰሊ የእኔ ልጅ ... አንድ የዚህ ዐይነት እኮ ቢኖረን መቶም ሊኖረን ይችል ነበር። ይሄ ለብቻው ተነጥሎ ያለ ሀብት አይደለም። ይህ የሀብታቸው፣

የዕውቀታቸው፡ በዓመታት የተከማቸ ባህላቸውና ስለ ሰው ሕይወት ክቡርነት ያላቸው ጥልቅ ግምት ውጤት ነው። ይሄ ኑሮአቸው ነው። ሁሉም ሕዝብ ኑሮውን የሚመስል ነገር ነው መሥራት የሚችለው።" አሉ።

"እሺ አሁን ዐረብ አገር ብትሄድ ዱባይና ሪያድ ምናልባትም ከዚህ የሚያስንቁ ሆስፒታሎች አሉዋቸው። እና እነሱንስ ምን ልትል ነው? መቼም የእነሱም ኑሮና ባህል ውጤት ነው እንደማትል እርግጠኛ ነኝ። እኔ ግን ድኻ ሁሌም አያምርበትም ባይ ነኝ። አሁን እስኪ ጥቁሮቹ ሰፈር ሂድ፣ አንድ የዚህ ዐይነት ሆስፒታል አለ? ያስ አሜሪካ አይደለም? ድኻ ከሆንህ የትም ብትሆን ድኻ ነህ፤ እኔ የሚገባኝ ያ ነው።" አለች ሰሎሜ የአባቷን ፍልስፍና ሙሉ ለሙሉ መቀበል እያቃታት።

አቶ አላናም ትንሽ እንደማሰብ ጸጥ አሉና "እምም ... ጥሩ ሐሳብ ነው ... ባጠቃላይ ...ድኽነት ማንነትሽን ያጋልጣል፤ ብልጽግና ደግሞ ገበናሽን የመሸፈን ባሕርይ አለው። ዐረቦች ከነዳጅ በሚያገኙት ገንዘብ የፈለጉትን ሸቀጥ መግዛት ችለዋል። መንገዳቸውን ሕንጻዎቻቸውን፣ የሚጠቀሙባቸውን መኪኖችና አውሮፕላኖችን፣ ሌላ ሌላውንም ብታዪው አንዱንም እነሱ አልፈጠሩትም፣ አልሠሩትም ማለት ትችያለሽ። ሁሉም ያውሮጳውያንና ያሜሪካውያን ፈጠራና ምናልባትም በተወሰነ መጠን የእስያውያን ሥራ ነው። ቁልፍና ውስብስብ ሥራዎቻቸውን አሁንም ሰው ቀጥረው ነው የሚያሠሩት። የራሳቸው ሥልጣኔ ስላልሆነ አሁን ብራቸው ቢያልቅ ካስር ዓመት በኋላ ድኽነታቸው ከእኛ ይብሳል። ምክንያቱም አግኝቶ ማጣት በጣም አስቀያሚ ስለሆነ።

"ስለዚህ ምንም ጥያቄ የለውም ሀብት ቁልፍ ነው፤ የሥልጣኔ ተጠቃሚ ለመሆን። ነገር ግን በምንም ዐይነት፣ ሀብት ብቻውን ሥልጡን አያደርግሽም። ሥልጣኔ ግን ሀብታም ያደርግሻል። የእስያውያኑንና የዐረቦቹን ልዩነት ተመልከቺ። ለምሳሌ፣ ቀድሞ ጃፓን ከዚያም እንደ ኮርያ፣ ሲንጋፖርና ሆንግ ኮንግ አሁን ደግሞ ቻይናን የመሳሰሉ አገሮች አስቀድመው ሥልጣኔን የሙጥኝ ስላሉ በሚገርም ፍጥነት ሀብታምም እየሆኑ ነው። አፍሪቃውያን ግን እስካሁን እንደ እስያውያኑም የሥልጣኔ ጐዳና አልገባን። ወይ ደግሞ እንደ ዐረቦቹ ቢያንስ ያለንን ሀብት ለመጠቀምና ከሥልጣኔ ማዕድ ግዙፉን መቋደስ አልቻልንም። ለምሳሌ ናይጀሪያንና ዛየርን ብትመለከቺ፣ ከኩዌትና ከሳኡዲ ያላነሰ በተፈጥሮ ሀብት የበለጸጉ ቢሆኑም፣ የሀብታም ድኻ ናቸው።" ብለው አባቷ ረጅሙን ዲስኩራቸውን አቆሙ።

"የሚገርም ነው እንደዚህ አይቼውም አላውቅም ነበር" አለ ክብሮም ቢያንስ ድምጹን ለማሰማት ይመስል ደግሞም በእውነት ተገርሞ። በጣም ጉበዝ ሃኪም ቢሆንም እንደዚህ ዐይነት ወሬዎች እምብዛም አይሆኑለትም።

"እሺ ታድያ እንደኛ ዐይነቱ ድኻና ኋላ ቀር አገር ከየት ይጀምር ታዲያ ... ወይስ ሁሌም በርዳታና በብድር እንኑር? የበዪ ተመልካች መሆን እኮ ሰለቸን" አለች ሰሎሜ አባቷን መርታት ቢያቅታት የማይመልሱትን ጥያቄ ማቅረቡ ብቸኛው የማሸነፊያ መንገድ እንደሆነ ሁሉ። አባቷን በሙግት የሚረታ ሰለን ብቻ ነው። ድንጋዩን ዳቦ ብሎ የማሳመን ችሎታ አለው።

በዚህ መሃል የሰሎሜ እናት ስልክ ተደውሎላቸው፣ "በሉ እናንተ ያገር ችግር ስትፈቱ እኔም እችን ስልክ ልመልስ ሠናይት ናት። መጣሁ።" ብለው የእንጎታቸውን ስልክ ለመመለስ ፊንጠር ብለው ተቀመጡ። የተጀመረው ውይይት ቢስባቸውም፣ የመሳትና ፍላጎታቸውን ግን እምብዛም አልኮረኮረውም። "የሺህ ዓመት ችግር ባንድ ቀን ውይይት አይቀረፍም" ይላሉ አንዳንዴ ሙግቱ ሲጋጋም። አቶ አላና ደግሞ "ያንድ ሺህ ማይል ጉዞ ባንድ ርምጃ ይጀመራል" ብለው ሲቀልዱ ሶለን ባጠገባቸው ካለ ቀበል አርጎ "ካአንድ ሺህ ማይል የሙግት ጉዞ አንድ ርምጃ የተግባር ርምጃ ይሻላል" በማለት ክርክሩን እንደገና እንዳዲስ ይከፍተዋል። ከዚያም እሱና አባቱ አንገት ላንገት ተናንቀው ሲሟገቱ እትዬ ሕይወት ናቸው የሆነ የሚጠጣ ነገር አምጥተው አፋቸውን በመጠጡ ከሸበቡ በኋላ አንዳቸውን የሆነ ነገር እንዲያደርጉ በማዘዝ የሚያለያዩዋቸው።

አቶ አላናም "እሀ ..ሀ ..ሀ" ብለው ጉሮሮአቸውን ጠረግ አረጉና "እንግዲህ ከየት እንጀምር ለሚለው መቼም ካለንበት ነው። ወደየት እንሂድ ለሚለው ደግሞ ወደፊትና መድረስ ወደሚገባን ነው። ይህ ግልጽ ቢሆንም ሁሌም ቀላል አይደለም። ለምሳሌ ካለንበት ለመጀመር ያለንበትን ማወቅና መቀበል ኀላፊነትንም መውሰድን ይጠይቃል። ይህም ከባዱ ኩራትና ያልሆንነውን ነን ብሎ ከማሰብ መላቀቅን የግድ ይላል። በተጨማሪም አሁን ለሆንነውና መሆን ላቃተን ነገር ያለፈውን ትውልድ ወይም አሁን የሚመሩንን ሰዎች ከመወንጀልና ራስን ከኀላፊነት ለማሸሽ ከሚደረግ ስውር ሽሽት ነጻ መሆንን ያጠቃልላል። ታሪክን ለመመጻደቂያና ለመደበቂያ ሳይሆን፣ እንደ አንድ የትምህርት መድረክ ለመጠቀም ጠንቅቆ ማወቅም ትልቅ ፋይዳ አለው። ወደፊት መሄድ ነው ስል ሁሌም የብዙኃኑ የጅምላ ጉዞ አንድም ባለህበት ርገጥ ነው፤ ወይም እንደ ግመል ሽንት የኋልዮሽ ስለሆነ ነው። ይህም በባህል፤ በሃይማኖትና በአኗኗር ልማድ ውስጥ ጐልቶ ይታያል።" በማለት አባቷ ነገሩን ለሰሎሜ ማስረዳታቸውን ቀጠሉ።

"በየትኛውም ሥልጣኔ ውስጥ ፊር ቀዳጅና ፋና ወጊ ተብለው ለውጥ ያመጡ ሰዎች መጀመሪያ ወንጀለኛ፣ ከዚያም አሳሳች ተብለው መፈረጃቸው የተለመደ ነው። በእርግጥም እነዚህ ጥቂት ብርቅዬ ከዋክብት ከኅብረተሰቡ በሥላሳና በአርባ ዓመት ቀድመው ወደፊት የሄዱ ስለሆነ ከሰው አይግጥሙም። ሰዉ አንድም ባለበት ስለሚረግጥ አንድም የኋልዮሽ እንሽርት ጨዋታ ላይ ስለሚባትል እነሱን ይፈራቸዋል፤ ስለዚህም ይጠላቸዋል። ምንም እንኳ እንደ እውነት ዐርና

አሳች መሲሕ ቢታዩም፣ በሚቀጥለው ትውልድ ግን ሁሌም ብሩህ ከዋክብት ተብለው ይሞገሳሉ፣ የመታሰቢያ ሐውልትም ይሠራላቸዋል።" አሉ አይናቸውን ከሰሎሜ ላይ ሳይነቅሉ።

"የሚቀጥለው ትውልድ ደግሞ በነሱ ሐውልትና ትምህርት ዙርያ ሲርመሰመስ፣ ሳያስበው ወደ ኋላ ተንሸራቶ በራሱ ጨለማ ውስጥ ይገባና የራሱን ዘመን ፋና ወጊዎችና እውነት ገላጮች እያሳደደ ዕድሜውን ያቃጥላል። የእኛም ሕዝብ ከዚህ የተለየ አይደለም። እኔ እንደሚመስለኝ ለእኛም አገር አቅጣጫ ጠቋሚና ፈር ቀዳጅ መሪዎች በዋናነት ያስፈልጋሉ። እነዚህ በአስተሳሰባቸው ብዙኃኑን ከእንቅልፍ ቀስቃሾች፣ የሥልጣኔን አድማስ አመላካቾች ከወጡልን፣ ሀብት ብቻ አይደለም፣ ሥልጣኔም በምድራችን እንደ ኃይለኛ ጅረት እንደገና የማይፈስበት ምክንያት የለም። ስለዚህ የት እንጀምር? ካለንበት፣ መቼ እንጀምር? አሁን፣ ማን ይጀምር? እኔ አንቺ እኛ... የት ለመድረስ? ሰው የደረሰበት ደግሞም ያልደረሰበት፣ ትልቁና ከባዱ እንዴት እንጀምር? ነው።" ብለው ትንሽ ዝም አሉ።

ሰሎሜና ክብሮም ጸጥ ብለው በደንብ እየሰሙ ነው። ሰሎሜ አባቷን ስትሰማ በማታውቀው መንገድ ከመላኩ ጋር የምታወራ መሰላት። አስተሳሰባቸውና አነጋገራቸው በጣም ተመሳስሎባታል። ድንገት "ለዚህ ይሆናል ከመላኩ ጋር ስሆን የምደሰተውና ለረጅም ጊዜ የማውቀው የሚመስለኝ፣ ቤተሰቤንም የሚያስረሳኝ" ብላ በውስጧ ዐሰበች።

"እንዴት እንጀምር...? ለነገሩ እኮ አሁን የምናወራውም ወሬ የዚያው አካል ስለሆነ ባንድ በኩል እኮ ጀምረነዋል ማለት ነው። ግን ሥልጣኔና ኋላቀርነት፣ ብልጽግናና ድኽነት ያለው መሬቱ ላይ አይደለም። ሰዉ ውስጥ ነው። ሰው ማለት ደግሞ አስተሳሰቡና እምነቱ፣ አኗኗሩና ባህሉ፣ ፍልስፍናውና ልማዱ፣ ቋንቋውና ጥበቡ፣ ፍርሀቱና ህልሙ ነው። የዚህ ሁሉ ዋነኛ መቆጣጠሪያ ማቢያው ደግሞ አእምሮው ነው። ትልቁ መጽሐፍስ 'በልቡ እንዳሰበ ሰው እንዲሁ ነው' አይደል የሚለው! ስለዚህ የሚያስቡና የሚያልሙ፣ ያሰቡትን ደግሞ ሳይፈሩ የሚነግሩንና በጽሑፍ የሚያካፍሉን የራሳችን ሰዎች ያስፈልጉናል።" በማለት ንግግራቸውን ሲቀጥሉ አቶ አላና ስሜታቸው እየጋለ እንደሆነ እንኳን ልብ አላሉም ነበር።

"ሐሳብ አመንጪዎችና ባለራእዮች ሲጠፉ ሕዝብና አገር ይጠፋል። ሌላው ተከታይ ቴክኒሻን ነው። ሳይንስም ሆነ ቴክኖሎጂ የሥልጣኔ ባለሚሎች እንጂ ደራሲዎች አይደሉም። ፈላስፎቹና ባለራእይ አርቆ ተመልካቾቹ ጋ ነው ቁልፉ ያለው። እነሱን አሁን ያብቅልልን። እነሱ እንድናስብና እንድናይ ያደርጉናል። የግሪክ ፈላስፎች ዛሬም ለማሰብ ዓለምን ይኮረኩራሉ፣ የሬኔሳንስ ዘመኖቹ እነ ዳቪንቼና ጉተንበርግ ዐይናችንን ለመክፈት በሩን ከፍተው ወደዚህ ዕለፉ ይሉናል። እንዲሁም የሪፎርሜሽኖቹን ሉተርንና ኤራስመስን መሳዮቹ

እምነታችንን እንደገና እንድንመረምር፣ ከልማድም ትብታብ እንድናላቅቅ ይሞግቱናል። እኛም አገር ሰሚ ያጡ ከአእምሮአቸው ውጪ እንደሆኑ ተቆጥረው ኅብረተሰብ ያወገዛቸው፣ ታሪካቸው ብቻ ስላልተጻፈ የሌሉ የሚመስለን ብሩህ ከዋክብት ነበሩ። አሁንም እነሱን ያብዛልን።" አሉና አቶ አላና በረጅሙ ተንፍሰው የነባበሩትን እግራቸውን አቀያየሩ።

እንዲህ እንዲህ እያሉ ሲያወሩ ጊዜው ሄደ። ወይዘሮ ሕይወትም ስልካቸውን ጨርሰው፣ ሶለን ጋ ደርሰው የሌሊት ተረኛዋ ነርስ ጋር ሲያወሩ ቆይተው መጡ። ለሶለን የተመደበችለት ተረኛ ነርስ ለረጅም ጊዜ እዚያው የሠራች ስትሆን ከወይዘሮ ሕይወት ጋር ይተዋወቃሉ። እርሷ ስላለች የእነሱ ማደር እንደማያስፈልግ በግድ አሳምናቸው፣ ችግር ካለ ወዲያው እንደምትጠራቸውም ነግራቸው ወደ አራት ሰዓት ከምሽቱ ላይ ተያይዘው ወደ ቤት ሄዱ።

ቤት እንደደረሱም ሕያው እንቅልፉን ጨርሶ እራት አዘጋጅቶና አቀራርቦ ጠበቃቸው። በሙያ አይታማም። ይህ አገር ለሴቶች ከሚሰጠው ነጻነት አንዱ የወንዶቹ ኩሽና መግባትና በልጅ አስተዳደግ ውስጥ እዲሳተፉ ማድረጉ ነው። ይህ ግን ለሴቶቹ ሥራ አቀለላቸው ተብሎ ቢታሰብም፣ የበለጠ የሚጠቀመው ግን ወንዶቹን ነው። ለሰው የልጁን ሽንት ጨርቅ ቀይሮና ታቅፎ እንደማሳደግ በቀን ሦስት ጊዜስ ዕድሜ ልኩን የሚበላውን ምግብ እንደ ማዘጋጀት ምን ደስ የሚል ነገር አለ? በውጭ ሥራ ከወንዱ እኩል ለሚዳከሩት ሴቶችም እገዛ መስጠቱ ላወቀበት ወንድ የቤተ ሰቡን ሰላምና ጤና መጠበቂያ አይነተኛ ዘዴ ነው። እዚህ አገር ብዙ የአበሻ ወንድ ከውጪ ሥራ ንቆ፣ ከቤት ኩሽና ተጸይፎ፣ ሚስቴ የባል ክብር አልተሰጠችኝም ብሎ የሚያሰማው ክንቱ አካኪ ዘራፍ ብዙ ቤትን አፍርሶአል። ሴቶቻችንም ቢሆኑ ሥራ ይዘው ባለደሞዝ ሲሆኑ፣ የወንዱን ጆሮ ይዘው ኩሽና እንዲገባ የልጅ ሞግዚት ሆኖ ወጪ እንዲቀንስ ገና የመጀመሪያ ደሞዝ እንኳ ሳይቀበሉ ያዙኝ ልቀቁኝ ማለታቸው የተለመደ እየሆነ ነው። ግፍት ተፈጥሮ ወንዱ እጁን በንዴት ካወናጨፈ እንኳ 911 ደውለው ሊያስጠፍሩት እንደሚችሉ በተግባር ያሳያሉ። ይህም የሚያፈርሰው ቤትና የሚበትናቸው ሕፃናት ቁጥር ትንሽ አይደለም። ይህ የሚበዛው ደግሞ አገር ቤት አድገው ወይም አግብተው አሜሪካ በሚሄዱ ተጣማጆች ላይ ነው። እዚህ ቤት ውስጥ ግን እንደዚህ ያለ ነገር የለም። ፍቅር የበላይ ገዢ ነው። ዛሬ ግን ህያው የሰሎሜን መምጣት አስመልክቶ እናቷ ያዘጋጁትን ምግብ ነው ያሟሟቀው።

እራት በላልተው ጸሎት አድርገው እንደጨረሱ ክብሮም "ያው ተረኛ ስለሆንሁ ነገ እዚያው ሆስፒታል አያችሁዋለሁ። ሰሊዬ እንደገና እንኳን ደኅና መጣሽ" ብሎ ተሰናብቶ ከሕያው ጋር ተከታትለው ወጡ። ሕያው ውጪ ድረስ ሸኝቶት እንደ ለመዱት ቆመው ትንሽ አውጊተው ተሰነባበቱ። ሕያው ወደ ቤት

ሲገባ ሰሎሜ በእናቷ ስልክ ወደ ኢትዮጵያ ለመደወል እየሞከረች ነበር። አቶ ኦላናም ፒጃማ ለመቀየር ወደላይኛው ክፍል ወጥተዋል። ከባሻገር ቴሌቪዥኑ ለብቻው ወሬውን ይሰልቃል። ሕያው ደግሞ እንደ ለመደው እናቱን ዐቅፎ ትንሽ ካወሩ በኋላ የተበላባቸውን ዕቃዎቹን እያለቀለቁ በማጠቢያ ማሽኑ ውስጥ መጨመር ይዘዋል። ከዚያም የተራረፉትን ምግቦች እያሳሰሩ ፍሪጅ ውስጥ አስገብተው ምድጃዎቹንና አካባቢውን አጸዳዱ።

ሰሎሜ መጀመሪያ ደውላ በሰላም መግባቷን ላክስቷ ነገረች። አክስቷም ሁሉም ሰላም እንደ ሆነና አያቷም ለጊዜው እነብርቄን ለማገዝ እዚ ቤት እንደሆኑ ነገረቻት። ቀጥላ ብርቄን አገኘቻት። አያቷንም አወራቻቸው። ሶስና ግን ትምህርት ቤት ስለሄደች አላገኘቻትም። አያቷም እያለቀሱ ስላስቸገሩ ወይዘሮ ሕይወትና አቶ ኦላናም ረዘም ያለጊዜ ወስደው እንዲያወሯቸው አደረገች። መላኩ ጋ ደጋግማ ብትሞክርም ስልኩ ጠመመ፣ 'የደወሉላቸው ደንበኛ ከአገልግሎት መስጫ ክልል ውጪ ስለሆኑ ቆየት ብለው ይደውሉ' ትላለች ያቺ መከረኛ ሴትዮ። ከብዙ ሙከራ በኋላ ስልኩ ጠርቶ መላኩም አነሣ። ስብሰባ ላይ ቢሆንም ተነሥቶ ትንሽ አወሩ። ወደ ስብሰባው መመለስ ስለነበረበት ኋላ ላይ ሊደዋወሉ ተስማምተው ስልኩን ዘጉት።

ከዚያም ወደ ሳሎን ሄዳ ከቤተሰቦቿ ጋር ትንሽ ከተጨዋወቱ በኋላ ለመተኛት መሰናዳዳት ጀመሩ። እንደ ልጅነቷ እናቷና አባቷ መሃል ገብታ መተኛት ደስ ነው የሚላት። እንቅልፏ እየጠፋ ስለሄደ በወሬ ሞግታ ያዘቻቸው። ስለ ሶለን ያወሩት ወሬ ምንም አዲስ ነገር አላስገኘም፣ አደጋው አሁንም እንቆቅልሽ በመሆኑ ሰሎሜ ነገ የራሷን ምርመራ ለማድረግ አሰባለች። ከየት መጀመር እንዳለባት ግን አታውቅም። ሰሞኑን ሁሉ ከፍተኛ ድካም ያደረባቸው አባቷ እያወሩ እንቅልፍ ይዟቸው ጥርግ አለ። ከእናቷ ጋር ትንሽ ከተጫወቱ በኋላ "ማሚዬ ተኚ በቃ አንቺም በጣም ነው የደከመሽ" ብላ እንዲተኙ አበረታታቻቸው።

"እኔ እንደሆነ እንቅልፌ የት እንደገባም አላውቅ፣ ያው ጀት ላግ ነው መሰል እዚያ አሁን ገና ከጠዋቱ አራት ሰዓት አይደል፣ ጭንቅላቴ ውስጥ ያለው ሰዓት እስ አሁንም በዚያ ነው የሚቆጥረው። እስኪ ትንሽ ሳሎን ሄጄ ወይ ቲቪ አያለሁ ወይ ኢትዮጲያ እደውላለሁ። በመሃል ያው ድካሙ ሳያሸንፈኝ አይቀርም። ከዚያም እተኛለሁ።" ብላ ሹልክ ብላ ስትዘጋጅ እናቷ፣

"አይ ቲቪ ስልክ ምናምንማ ካልሽ የባሰ ነው እንቅልፍሽ የሚጠፋው። ወይ ለብ ያለ ወተት አንድ ብርጭቆ ጠጪና መብራቱን አጠፋፍተን ብትሞክሪ ይሻልሻል ለመተኛት። አለዚያ ነገ ደግሞ ሲያንገላጅጅሽ ነው የሚውል።" አሏት።

"እሺ ማሚዬ ... ግዴለም ትንሽ ልሞክረውና መጣሁ... ወተቱንም

እንዳልሽኝ አደርጋለሁ ..." ብላ ጉንጫቸውን ሳም አርጋ ተንሸራታ በግርጌው በኩል ወረደች። ከዚያም ነጠላ ጫማዋን እግሯ ላይ ሰካ አድርጋ ወደ ሳሎን አመራች። ሕያው መጽሐፉን ፊቱ ላይ እንደደፋው ሶፋው ላይ እንቅልፍ ይዞት ጭልጥ ብሎአል። ቲቪውም ለራሱ ይመስል ይለፈልፋል። ሕያውን ቀስቅሳው ወደ መኝታ ቤቱ ሄዶ ተኛ። ከዚያም ቲቪውን አጥፍታ ትንሽ ማሰብ ጀመረች። የሕያውን ስልክ ከጠረጴዛው ላይ አንሥታ ወደ ኢትዮጵያ ለመደወል አሰበች።

እንደ ዕድል ሆኖ ልክ ስትደውል ነው መላኩ 'ሄሎ' ያለው። ስብሰባውን ጨርሶ ለብቻው ቢሮ ስለነበር ስለ ጉዞዋ ዝርዝር ሪፖርት አቀረበችለት። በተለይ ስላየችው ህልም ልክ አሁን እንዳየችው አድርጋ ነው ተረከችለት። የሶለንንም ጉዳይ የገባትን ያህል አጫወተችው። "እንዱ የሚቆጨኝ ሳትተዋወቁ እንዲህ መሆኑ ነው። እርግጠኛ ነኝ በጣም ትዋደዱ ነበር። የዛሬ ሦስት ወር ሊመጣ ነበር እኮ ዕቅዱ።" ብላ ለማልቀስ እንደ መዳዳት ሲላት፣ "ሰሊ አይዞሽ አሁንም እኮ ሊመጣ ይችላል፣ እግዚአብሔር ነው የሚያውቅ። አይዞሽ።" አለ እንደ ምንም አዲስ የእንባ ከረጢት እንዳይፈታ እየፈራ።

"እሺ ... ይሁና ምን ይደረጋል ሊላ። እኔ ምልህ ግን ... ህልሜ ምን ማለት ነው? የመነጽሩን መጥፋት፣ በሩ ከኋላዬ መዘጋቱንና ያ ቀዝቃዛ እጅ ፊቴ ላይ ማረፉን በጣም አልወደድሁትም... ቆይ አንተ ምን ይመስልሃል...? ወይስ ደንግጬ ስለነበርና የምይዘውን የምለቀውን ስላጣሁ ... ዝም ብሎ አእምሮዬ የፈጠረው ቅዠት ነው?"

"ያው እንግዲህ ህልም እንደ ተርጓሚው ብቻ ሳይሆን እንደ ተመልካቹም ነው ይላሉ ትርጓሚው። በእውኑ ዓለም አእምሮአችን የሚያጋጥመውን ግጭትና ከፍተኛ ጫና በእንቅልፍ ውስጥ ከፍተኛ ሥራ የሚሠራው የአእምሮአችን ክፍል የራሱን ትርጉም ሰጥቶ በህልም መልክ ለኛ ሹክ ይለናል የሚሉ አሉ። ይህ የአእምሮአችን ክፍል ደግሞ ቋንቋው ሚስጥራዊና ምልክታዊ ስለሆነ ስንካቃ ብቻ የሚሠራው የአእምሮአችን ክፍል ብዙ ጊዜ ለመረዳት ያዳግተዋል። እናም ለሁሉቱ የቅርብ ሩቅ ጎረቤቶች አስተርጓሚ መፈለጉ ግድ ነው። ለዚህም ሳይሆን አይቀርም ህልም ተርጓሚዎች በየትኛውም ባህል የተከበሩና እንደ ዕንቁ የተወደዱ ጥበበኞች ተደርገው የሚወሰዱት። ብዙ ጊዜ እነዚህ ሰዎች በእድሜ ብቻ ሳይሆን በአስተሳሰብም የበሰሉ ሰዎች ናቸው። መጽሐፍ ቅዱስም ላይ ብታዪ አብዛኞቹ ነገስታት ህልማቸውን በዋዛ አያዩትም። ተርጓሚዎችም የዚያን ጊዜ ጠቢባን ነበሩ። የዳንኤልና የዮሴፍ ሕይወት ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ነው። ሁለቱም በተለያየ ዘመንና አገር ውስጥ ነበሩ እንደምታውቂው። ከዚህ ጋር የሚመጣው ብዙ ሰው ህልሙን ከመንፈሳዊ ዓለም እንደተላከና፣ አማልክት በተለይ ለዚያ ሰው እንዳስተላለፉለት ከሌላው ዓለም እንደመጣ ከፍተኛ መገለጥና መልእክት ነው የሚያየው። ይሄ ደግሞ ያንድ ባህልና ሃይማኖት እምነት ሳይሆን ዓለማቀፋዊና ጥንትም ዛሬም ያለ ነገር

ነው። ...” አለና ጉሮሮውን ጠረግ አድርጎ

“ ሌሎች ቁሳዊ እምነትን የሚከተሉና መንፈሳዊ ነገር የሚባል የለም ብለው የሚያምኑ ሰዎች ባብዛኛው የደከመና በእንቅልፍ የላላ አእምሮ የሚፈጥረው ያን ያህልም የጠለቀ ትርጉም የሌለው ስብርባሪና ምኞት ዐዘል የአእምሮ ድራማ ነው ይላሉ። አልያም አእምሮአችን ቀን ሲሠራ የዋለውንና የመዘገበውን በትዝታ መደርደሪያው ላይ ሲያስተካክል፣ እያፈተለኩ የሚወጡና የተለያዩ የአእምሮአችን ክፍሎች የሚፈጥሩዋቸው ዝብርቅርቅ ትዕይንቶች ናቸው ነው የሚሉት። የሆነ ሆኖ ህልም ሁሌም በትርጉሙም ሆነ በፋይዳው ሰዎች የማይስማሙበት ምስጢራዊ ልምምድና ዓለም ሆኖ ይኖራል፡፡”

በጸጥታ ስታዳምጥ ከቆየች በኋላ፣ “እሺ. ፈላስፋ መላኩ የርሶስ እምነት ምንድነው? በነገራችን ላይ እንደዚህ ዐይነት ረቂቅ የሆነን ጉዳይ እንዲህ ቀላል በሆነ መንገድ ባጭሩ መግለጽ መቻልህ የሚገርም ነው። እንዴት ነው ግን ነገሮችን እንዲህ ቀለል አርገህ መግለጽ የምትችለው በናትህ?”

“አስለፍልፈሽኝ ስትጨርሺ. አሹፊ ብቻ አንቺማ ... የእኔ እምነት ... እምም ... አሁንም ገና ብዙ እየተማርሁ ስለሆነ የጠጠረና ክችር ያለ እምነት የለኝም። ግን አንዱ መንገድ ብቻ ነው ትክክሉ ብዬም አላምንም። መንፈሳዊ አለም እንዳለ አምናለሁ። ሰዎች እንቅልፍ ሲወስዳቸው ለመንፈሳዊ ዓለም ይበልጥ የተጋለጡና የተከፈቱ ሊሆኑ የሚችሉ ይመስለኛል። ስለዚህም መንፈሳዊ ጥቃትንም ሆነ ምሪትን ሊይዝ ይችላል ህልም። ምንጩ ክፉ ከሆነ፣ ግራ ማጋባት ወይም ማስፈራራት ነው ዐላማው፣ ምንጩ በጎ ከሆነ ደግሞ ወይ ማስጠንቀቂያ ወይ መመሪያ ነው ባይ ነኝ። እንግዲህ ሰው በሥራ ብዛትና በሚጋጩ ጠንካራ ምኞቶች የተነሣም ከውስጥ በቀላሉ ከማይደረስበት የአእምሮው ክፍል ያንን ሐሳብ በምልክትና በተመሳሌት የታጀበ ትዕይንታዊ መልእክት ሊተላለፍለት ይችላል። ለምሳሌ አውሮፕላኑ ቶሎ አላደርስ ብሎሽ የሶለን አእምሮ ምን ላይ እንዳለ ማወቅ ቢሳንሽ፣ ንይለኛው የአእምሮሽ ክፍል እንቅልፍ ሸበብ ሲያደርግሽ፣ ክንፍና ታይቶ የማይታወቅ ምትሃታዊ መነጽር አስይዞ ሶለን ክፍል በቅጽበት አስገባሽ ማለት ይቻላል።” ሲል የበለጠ ነቃ እያለች

“በል እስኪ ቀጥል የኛ ፈላስፋ። እያዳመጥኩህ ነው።” አለች።

“ከዚያም ለብዙ ጊዜ ሲያንገበግብሽና ሲያብሰለስልሽ የኖረው ጉዳይ ማለትም የሕዝባችን የአእምሮና የአስተሳሰብ ነገር እዚያው ውስጥ ተያይዞ በክፍል ሁለት ትዕይንቱ ቀረበ። ከሶለን አይምሮ ተመንጥቀሽ ወጥተሽ ባገራቱ አእምሮ ውስጥ ተገኘሽ። ያው ያንን ጨለማ ክፍል ለመክፈት ስትፈሪ ስትቸሪ ነበር። ጨለማው የማናውቀውና የምንፈራው ነገር ነው ይላሉ። ያልሽኝን መነጽር ነፋሱ

ወስዶ ሲከስከሰው ነው እንደ ምንም በሩን ከፍተሽ የገባሽውና ያን ሁሉ የዘመናት ጉድ ያየሽው። አሁንም ሁሉም ምልክታዊ ነው ቋንቋው። እዚያው ጨለማ ውስጥ በሩም ተዘጋ አንዳች ቀዝቃዛ እጅም ፊትሽን ሲነካው ባነንሽ። በሶለንም ሆነ በአገራቱ አእምሮ ላይ ራስሽን ሙሉ ለሙሉ ለመስጠት ብትፈልጊም፣ አቅመ ቢስነትና ማድረግ ያለብሽን ነገር ገና ጠንቅቆ አለማወቅ ፍርሀትን ፈጥረውብሻል። አሁን ግን በውስጡ ስላለሽ ወደ ኋላ መሄድ አልቻልሽም። እንግዲህ ይህ አተረጓጎምና እንደ ምሳሌ የተጠቀምሁበት ብቻ ነው። ያው ውስጥሽ ያለውን ነው ጥልቁ አእምሮሽ ቆፍሮ ለማውጣት እየሞከረ ያለው።

“ በሌላ መንገድ ካየሽው ደግሞ የተዘበራረቀ ስሜትና በድንጋጤ እንቅልፍ ዮጣ አእምሮ ውጤት ነውም ብለው አንዳንዶች ሊያስቡ ይችላሉ። ወይስ እግዜር አንዳች ምስጢር እየነገረሽ ነው? አልያስ ሰይጣን ተስፋ ሊያስቆርጥሽና ሊያስፈራራሽ የወረወረው የእንቅልፍ ፍላጻ ነው? እኔ እንጃ ... አንቺ ፍረጂ..” ብሎ ዝም አለ።

“ለምን የህልም ትርጉም ቢሮ አታቋቁምም? የምር ያዋጣሃል። አገላለጽህን ወድጄዋለሁ። እኔም ገና ምን ትርጉም እንደምሰጠው አልገባኝም ነበር። የሰው አእምሮ እኮ ባሕር ነው። ይገርማል! እኔ እምልህ እንስሳትም ህልም ያያሉ እንዴ?”

ከት ብሎ ሣቀና... “ለምን ጠየቅሽኝ...?”

“አይ እኔ እንጃ በቃ ሰው ብቻ ከሆነ የሚያየው አት ሊስት ... አለ አይደል መንፈሳዊ ፋይዳው የሚጨምር መሰለኝ...፡፡”

“በፊት በፊት ላይ የሚባለው እንስሶቹ ህልም አየሁ ብለው ስለማይናገሩ ለማወቅ ከባድ እንደሆነ ነበር። አሁን ላይ ያሉት የቅርብ ጊዜ ጥናቶች የሚያሳዩት እንስሳት በተለይ ደመ ሙቆቹ እንስሳት እንደሚያልሙ ነው። እንደ ጉሬላ፣ ውሻና አይጦች በመሳሰሉት ላይ የተደረገ ጥናት ህልም በሚታይበት የእንቅልፍ ክፍል ላይ ሰዎች ህልም ሲያዩ የሚያሳዩዋቸውን ባሕርያት ስለሚያሳዩ ህልም ሳያዩ አይቀርም ነው የሚባለው። እንዲያውም ምን እያዩ እንዳሉ ለማወቅም የተጠኑ ሙከራዎች ስኬት በማምጣት ላይ ናቸው። ለነገሩ እኮ የእኛ አገርም የተረት ሳይንቲስቶች ‘ዶሮ ብታልም ጥሬዋን’ ብለው የለም፣ ያው ሳይንሱም ልክ እንደዚያ ዐይነቱን ነገር ወደ ማለት መሰለኝ ያዘነበለው። ግን እኔን አትጥቀሺኝ። በምንም መመዘኛ የህልም ኤክስፐርት አይደለሁም።”

“ይገርማል ... ሕጻናትስ በእናትህ?”

“ያው በተለምዶ ቢያንስ ቅዥትና አስፈሪ ህልሞችን እንደሚያዩ እናቃለን። በስንት ዕድሜያቸው ይጀምሯል የሚለው የሚገርምሽ ባለፊው

ያነበብሁት አንድ ጥናታዊ ጽሑፍ የሚያመለክተው ገና የአምስትና የስድስት ወር ፅንስም እያሉ እንደሚያልሙ ነው። እከቴዋሊይ እያደግን ስንመጣ፣ ህልም የማየታችን መጠን እያነሰ ነው የሚመጣው። ያው ሕፃናት ብዙ ስለሚተኙም ብዙ ያልማሉ። ነገር ግን ህልማቸውን መግለጫ ቋንቋም ሆነ ጽንሰ ሐሳብን የሚያስችል ዕውቀትና የሕይወት ልምዳቸው ጥቂት ስለሆነ ምስጢር ነው። ደግሞ አሁን አሁን ያው ልዩ በሆኑ የእንቅልፍ ጥናት ላቦራቶሪዎች ውስጥ በሚደረጉ ጥናቶች ህልምን የሚቆጣጠረው የአእምሮ ክፍሎችና የእንቅልፍ ደረጃዎች ከሞላ ጎደል ታውቀዋል። ግን ህልም ማለት ምን ማለት ነው? ለምን እናያለን? ገና ሙሉ በሙሉ ያልተፈታ እንቆቅልሽ ነው። ለነገሩ ራሱ እንቅልፍም እኮ ሌላው ምስጢር ነው። የዕድሜያችንን አንድ ሦስተኛ የምንሰጥለት። አንዱ የእንቅልፍ ተግባር ስናደርግና ስንለማመድ የዋልነውን የሕይወት አጋጣሚዎች ወደ ቋሚ የትዝታ ማኅደራችን የምንሰድርበት መንገድ ነው የሚል ነው። ሌላው ደግሞ ዕንቅልፍ የእረፍት ሰዓት ቢሆንም፣ ስንተኛ የሚነቃው የአእምሮአችን ክፍል ሥራውን ይቀጥላል። በተለይ ስንተኛ በህልማችን ውስጥ ቀን በእውን ለከበዱን ነገሮች መልስ የምናገኘውም ይህ የአእምሮአችን ክፍል ሥራውን ሠርቶ በራሱ ቋንቋ መልሱን ስለሚሰጠን ነው ይላሉ። ኧረ አንቺ ልጅ መተኛት የለብሽም እንዴ? ስናወራ እንዳይነጋብሽ!"

"አይ አይ... ንቅት እንዳልሁ ነው ባክህ.. ደግሞ ደስ ይላል... እሺ ሌላስ?..."

"ሌላ ምን...?"

"አትሚዘዝ በናትህ ስለ እንቅልፍ፣ ስለ ህልምም አውራልኝ... ደስ ብሎኛል ጨዋታው።"

"ይልቅ ካርድ ካለሽና ማውራት ከፈለግሽ የሆነ ነገር... ላውራሽ... ስለሌሊት የእንቅልፍ ህልም ሳይሆን ከነቃሁ በኋላ እሑድ ማለዳ ስላየሁት ልበል..."

"የው እንግዲህ ፍልስፍና... የቀልድህን አይደለም አይደል?..."

"የቀልዴን ቢሆን እንዴት በቀለለ ... እንዲያውም የእውን ህልም ነው የሚያስፈራ... ከእንቅልፍ ህልም ትባንኛለሽ ... ከነቃሽ በኋላ ከሆነ ግን ... ቤቱን ጥለሽ መሄድ ብቻ ነው... ወይ ቡና መጠጣት..." ብሎ ሣቁን ለቀቀው። ከዚያም በመኝታ ቤቱ ከምስለ መላኩ ጋር ያደረገውን ውይይትና መኝታ ቤቱ ላይ ያሉትን ሥዕሎች እንዴት እንደተረዳቸው አጫወታት። ቀጥሎም የልቡና የአእምሮውን ዕርቅ መጀመር አወራት። እርሷን በተመለከተ የተሰማውን ስሜትና ለእርሷ ያለውን ፍቅር ግን ለመናገር ድፍረትም አጣ ቦታውም አልመሰል አለው።

"እና እኔ እንጃ ከዚያ በኋላ ሌላነት ነው የሚሰማኝ። የሆነ ነገር የተገጠመልኝም ይመስለኛል፣ ወይም የተጫነልኝ እንደኮምፒዩተር ሶፍት ዌር። ለረጅም ጊዜ የተለየኝን ዘመድ ያገኘሁና ጭንቅላቴም የሁለት ሰው ሥራ ከመሥራት ያረፈ ይመስለኛል። መጀመሪያ ላይ ፍርሀትም ባዶነትም አሠቃይቶኝ

ነበር። አንቺም ድንገት ስለሄድሽ እንደሆነ ተሰምቶኝ ነበር። በሌላ በኩል ደግሞ አሁን ልቤ ሙቀትና ኀይል ስለሚረጭም መሰለኝ አእምሮዬ ያለብዙ ጥረት ድሮ የማይገቡኝ ነገሮች እየገቡኝ እንደሆነ ይሰማኛል። በልብ ማሰብ እንደዚህ ነው እንዴ? በርግጥ ገና አንድ ቀኑ ነው፣ ግን ደስ ይላል መሰለኝ። ዝም ብዬ ዘባረቅሁ እንዴ ሰሊ?"

"ኧረ ኧረ ምንም መዘባረቅ የለዉም... የሚገርም ነው... የእውን ህልም አልኸው...ዎው ይገርማል...! እኔ እምልህ ምስለ መላኩን መተዋወቅ ይቻላል?... ማለቴ እስከመጣ ይቆያል ወይ ማለቴ ነው።" አለች የምትለው ግራም ገብቷት፣ ሐሳቡም የሆነ እውነትነት እንዳለው በማትገልጸው መንገድ ያወቀች መሰላት።

"ትቀልጂብኛለሽ አይደል?"

"በፍጹም ... እኔኮ በርግጥ የምስለ መላኩን ያህል ጥበቡም ድፍረቱም ስላልነበረኝ ነው እንጂ... አይ ኖው የሆነ ነገር ... አለ አይደል? ግን ምን ብዬ ስም እንደምሰጠው ነበር ያጣሁት... ምስለ መላኩን ዘላለም ያኑረው እቅፌን ነው የነገረህ... ይገባሃል አይደል ለማለት የፈለግሁት? ... ግን አሁን ስትነግረኝ ... የገባኝ መሰለኝ ... አንዳንዴ እኮ ቅርብም ሩቅም ነህ። ደግሞ አይ ቲንክ ስሜትህ በአስተሳሰብህ ውስጥ ተጨቁኖ የምትኖርም ትመስለኛለህ...። እኔ እንጃ ብቻ አይ ኖው ደግና ጥሩ ሰው እንደሆንህ፣ ግን በቃ ደግሞ ላለመጐዳት የምትጠነቀቅ ላለመጉዳትም ተግተህ የምትሠራ ስለሚመስለኝ ነገሩን ምን ብዬ እንደምነግርህ ግራ ይገባኝ ነበር። ምናልባት በሕይወትህ ውስጥ ትልቅ የአቅጣጫ ለውጥ የሚሰጥህ ልምምድ ሊሆን ይችላል። ሁሉም እኮ ልቡና አእምሮው ተፋቶበትና ተራርቆበት ነው የልቡ ባዕድ ሆኖ እንደሮጠ የሚሞተው" አለችው፣ አሁንም ብዙ አውርታ የልቧን ባለመግለጿ ሳትረካ።

"መሰለኝ ... እኔ እንጃ እንግዲህ ... ዝም ብዬ ሳስበው አሁን ለጊዜው እንግዲህ ምስለ መላኩም ልቤን ተመስሎ ልቤን ሆኖ ከእኔው ጋር ተቀላቅሎአል። አሁን አንድ መላኩ ነው ያለው። አሁን እኮ እኔም እርሱም ነን አንድ ሆነን የምናወራሽ። አያስታውቅም ማለት ነው? ድምፄ አልተለወጠም እንዴ?" ብሎ ድምፁን ከጕረሮው በላይ አጎርንኖ ሲሥቅ እርሷም አብራው ሣቀች፡፡

"በጣም የሚገርምሽ ለመጀመሪያ ጊዜ ዘመዶቼን ፈልጎ የማግኘት ጠንካራ ፍላጎትም ተፈጥሮብኛል። በተለይ አባቴ ማነው? የት ይሆን ያለው? ባገኘው ምንድን ነው የምለው? ምናምን የሚለውን ጥያቄ እንዴት እንደምመልሰው ባላውቅም ግን ሳም ሃው... የሚቀጥለው መመለስ ያለበት የሕይወቴ ጥያቄ መስሎ ነው የታየኝ። ምን ይመስልሻል?"

"መሊ በጣም በጣም አሪፍ ነው። አጠገብህ ብሆን ኖሮ አብሬህ ነበር የምዞር። ልቤም ጸሎቴም ካንተ ጋር ነው። ጊዜው ይመስለኛል።" አለች አስተያየቷ በእሱ ዘንድ ዋጋ ማግኘቱ አስደስቷት።

እንዲህ እንዲህ ሲያወሩ ሰዓቱ ከሌሊቱ ዘጠኝ ሰዓት ተኩል ሆነ በቺካጎኛ። ስለ ሶለን አደጋም የሚያውቁት ነገር ውሱን ነገር እንደሆነና ሲነጋ አንዳንድ ቦታዎች ሄዳ ለመጠየቅ እንዳሰበችም ነገረችው። ከዚያም ለጊዜው ተሰነባብተው ስልኩን ዘጉት። አደጋውን ከሰማች ጊዜ ጀምሮ ለመጀመሪያ ጊዜ ደስ የሚል ስሜት ተሰማት። ወንድሟ ለሕይወቱ በሚፍጨረጨርበት ጊዜ እንደዚህ ዐይነት ደስታ ስለተሰማት ትንሽ የጸጸት ሾተል ጭንቅላቷን ወጋት። ከባሻገር ያለውን የሶለንን ፎቶ አንሥታ ሳም አደረገችው፣ የጸጸት ስሜቷን ለማካካስ ይመስል። ቀጥሎም በርከክ ብላ ለሚቀጥሉት ጥቂት ደቂቃዎች ስለ ሶለን ጸሎት አደረገች። መላኩም ቤተ ሰቦቹን በተለይ አባቱን ማግኘት እንዲችል ተማጸነችለት። ወዲያው እዚያው ሶፋው ላይ እንቅልፍ ይዟት ጥርግ አለ። ጠዋት ሦስት ሰዓት ላይ ስትነቃ ብርድ ልብስ ለብሳ ሶፋው ላይ ተኝታለች። አባቷ ነበሩ ሌሊት ሲነሡ ኩርምት ብላ አይተዋት ያለበሷትና አስተካክለው ያስተኟት። ዛሬም ለእርሳቸው ጢኖ ሚጢጢ ናት።

ልክ በአሥረኛው ቀን ነበር ሶለን ከኮማ ውስጥ የነቃው። በየቀኑ ሰሎሜ አጠገቡ እጁን ይዛ ትጸልያለች፣ የልጅነታቸውን ወሬ ታወራለታለች። በተለያዩ ጊዜያት ያጋጠሙዋቸውን አሥቂኝና የማይረሱ ትዝታዎች ታስታውሰዋለች፣ የሚወደውንም መዝሙር ትዘምርለታለች። አንድ ቀን ቀልድ እየነገረችው እያለ እጇን ጭምቅ አርጎ ያዝ ለቀቅ ሲያደርጋት ሮጣ ለሃኪሙ ብትነግረው፣

"አይ ይሄ ብዙ ጊዜ ይታያል። ሪፍሌክስ ነው የምንለው፣ ከእርሱ ቁጥጥር ውጪ ነው። ብዙ ጊዜ ከፍተኛ የጭንቅላት ጉዳት በደረሰባቸውና ኮማ ውስጥ ባሉ ሕመምተኞች ላይ ይታያል" ብሎ ደስታዋን ቢገድለውም ሙሉ ለሙሉ አላመነችውም። ይህ የሆነው ስድስተኛው ቀን ላይ ነበረ። በማግስቱ ደግሞ ሌላ ቀልድ ስታወራለት ፈገግ ብሎ ትንሽ ጊዜ ቆየ። አሁንም ወደ ሃኪሙ መሮጥ አልፈለገችም። ለሕያው ደውላ ስትነግረው፣ ስሜቷን ሊጎዳ ስላልፈለገ ነገሩን አድበስብሶ፣ ነውም አይደለምም ሳይላት ስልኩን ሲዘጋው፣ አለመታመኗ ቢያሳዝናትም እርሷ ግን ተስፋዋ እየለመለመ ነው። በስምንተኛው ቀን ዐይኑን ከመግለጡም ባሻገር የእጆቹን ጣቶችና እግሩን የተወሰነ ማንቀሳቀሱ በሃኪሞቹ ላይ ትልቅ ደስታንና መገረምን ፈጥሯል። ቤተ ሰቡም ተስፋቸው ታደሰ። ከዚያ በኋላ ግን በእንቅልፍ መሃል ባኖ መወራጨትና አንዳንዴም በመጮኽ ድምፅ ማሰማት ጀመረ።

ከዚያም የተገማጠመለት ሕይወት መደገፊያ ተነሥቶ በራሱ መተንፈስና

በምልክትም አንዳንድ ነገሮችን መግንዘብ ቻለ። ሃኪሞቹ ግን አሁንም የጉዳቱ ልክ ከፍተኛ ስለሆነ ምንም ዐይነት ተስፋ መስጠት አልፈለጉም። ያው ደግነቱ ሕያውም ስላለ በቂ ማብራሪያ ከእርሱ ያገኛሉ። ትንሽ ትንሽም ቢሆን ፈገግ ማለት ጀምሯል። በየመሃሉም 'ሶፊ ሶፊ...' እያለ ይጣራል። ለማንም የማይገባ ነገር ዐልፎ ዐልፎ ይቀባዣራል። አንዳች ነገር እንደሚያባርረው ፊቱ ላይ ድንጋጤ ይታያል። ሰሎሜ ነገሩን ለማጣራት ሶፊ ማናት ብላ ስትጠይቀው፣ ግራ እንደገባው ሰው ትኩር ብሎ ያያትና እንባ ከዐይኑ ይፈሳል። ትንሽ ቆይቶ ደግሞ ሸለብ ያደርገዋል። ልክ በሦስተኛ ሳምንቱ ዊልቼር ላይ አስቀምጠውት በክፍሉ መስኮት አሻግሮ ወደ ውጭ እያዩ ሰሎሜና እናቱ ዐብረውት ሳሉ ድንገት፡-

"ጢኔ ... ስለ መጣሽ ደስ ብሎኛል ... ነፍሴ ተንሸራታ እንዳታመልጥ የያዝሻት አንቺ ነሽ" ብሎ ድንገት ሲናገር ሰሎሜና እናቷ ማመን አልቻሉም። ከዛ አከታትለው ሊያዋሩት ቢሞክሩም፣ ምንም አላወራም። ፈገግ ብቻ ብሎ የሚሉትን እንደሰማ ያህል ራሱን ነበር ያንቀሳቀሰው። ሃኪሞቹ አሁንም ሲነግሩዋቸው ብዙም የተመሰጡ ወይም የተገረሙ ሆነው አልታዩም። ሶለንን መልሶ የማቋቋሙ ሥራ ወራትን እንደሚወስድና ይህም ተደርጎ እንኳ በቀድሞው ደረጃ ላይ ሙሉ ለሙሉ ላይደርስ እንደሚችል ነው ደጋግመው የነገሩዋቸው።

ሃኪሞቹ ተስፋ ማስቆረጥ የሚወዱ ይመስላሉ። የከፋውን ውጤትም ማሳወቅ ስለሚፈልጉ አንዳንዴ በቃ ደም ያፈላሉ። በተለይ ለአበሻ አይሆኑም። አበሻ ተስፋ ይወዳል፣ የአብዛኛው ኑሮስ በተስፋ ላይ የተመሠረተ አይደል! ተስፋው ሲወሰድበት ነፍሱ ልትወጣ ነው የምትደርሰው። ሰው ሞቶ ተገንዞ መቃብሩ እንኳ እየተቆፈረ፣ 'እግዜር ያቃል አይዞአችሁ። ማን ያውቃል ነፍስ ይዘራ ይሆናል' መባልን ይወዳል። ለነገሩ እነሱም ያበዙታል መሰል፣ ያገሬውም ሰዎች የሚማረሩበት ጉዳይ ነው። አንድም ክስ ስለሚፈሩ ተስፋ ለሰው አይሰጡም ይባላል የዚያ አገር ሃኪሞች። ያልሰጡትን ተስፋ ውለዱ ብሎ ማን ይከሳቸዋል። የዚያ አገር የፍርድ ቤት ካሳ በሚሊዮን የሚቆጠር ጠገራ ብር ስለሆነ ሰዉም መክሰስ ሳይጠናወተው አልቀረም። ሃኪም በመክሰስ ብቻ ዳጎስ ያለ ጥሪት ያፈሩ ጠበቆችም ጥቂት አይደሉም። በሌላ በኩል ደግሞ 'እውነቱን ተናግሮ የመሸበት ማደር' የሚለው ተረት ከእንግሊዘኛ ወደአማርኛ የተተረጎመ ተረት ሳይሆን አይቀርም ያስብላል። ፍርጥርጥ አርገው ማውራት አይፈሩም ፈረንጆቹ።

ሰሎሜም ሆነ ወላጆቿ የአደጋውን መንሥኤና የሆነውን ነገር ሁሉ ለማወቅ ያደረጉት ጥረት እጅግም ፍሬ አላገኘም። ወደ ሶለን መኖሪያ አፓርትመንት ዶክመንቶቹንና ዕቃውን ለማምጣት ሂደው ነበር። አብረውት ከሚኖሩት ደባሎች አንዱ ጓደኛው ከዚሁ የመግደል ሙከራ ጋር በተያያዘ ጉዳይ መታሰሩን ደርሰውበታል። ፖሊሶችም መጥተው የአንዳንድ ዶክመንቶችን ፍተሻ ከማድረጋቸው በፊት፣ ሶለን በነበረበት ቡድን ውስጥ የነበሩ ሰዎች ብዙ

ዶክመንቶቹንና ላፕቶፑን ጨምረው ወስደው ነበር። ይህንን አሁንም እዚያው አፓርትመንት ውስጥ የሚኖር አንድ ጥቁር ወጣት ነው የነገራቸው። ወደ አፓርትመንቱ የሄዱት አደጋው ከደረሰ ከአንድ ሳምንት በኋላ ነው። በየሳምንቱ ሆስፒታል እየተመላለሰ የሚከታተለው መርማሪ ፖሊስም ሆነ ሌሎቹ የምርመራ ቡድን ሠራተኞች አደጋው ዝም ብሎ ግጭት እንዳልሆነና ምርመራው እንዳላለቀ ነግሯቸዋል። በአራተኛው ሳምንት ላይ የኤፍቢአይ መኮንኖች የሆኑ ሁለት ሰዎች መጥተው ቤተ ሰቡን አናገሩ። ከሶለን ግን ያንንም ያህል ኢንፎርሜሽን ስላላገኙ እንደሚመለሱ ነግረዋቸው ካርዳቸውን ለሰሎሜ ሰጥተው እንደ ማስጠንቀቂያም ጠቃሚ የሆኑ ዶክመንቶቹና የግል መረጃዎቹ ሁሉ ምናልባት ተሰርቀው ስለሚሆን፣ ክሬዲት ካርዱንና ሌሎች የባንክ አካውንቶቹን ካልተዘጉ እንዲዘጉ መከሩ።

በዚህ ጊዜ ሶለን 'ሶፊ ሶፊ' እያለ እንደሚወራጭና ዐብራው በአደጋው ውስጥ የነበረች ገርልፍሬንዱ ልትሆን እንደምትችል ነገረቻቸው። የሶፊያን ጉዳይ ስትጠይቃቸው ምርመራው አሁንም በሂደት ላይ ስለሆነ ስለ እርሷ ምንም ልንነግርሽ አንችልም አሉዋት። የሶለን ስልክ በአደጋው ጊዜ ከመኪናው ውስጥ ስለጠፋ ምንም ሌላ መረጃና ቁጥሮች ስላላገኘች ማንንም ደውላ መጠየቅ አልተቻለም። የቀረው ተስፋ ሶለን በትክክል ሲነቃ የሚሰጠው ኢንፎርሜሽን ወይም ነቅቶ ፓስዎርዱን ካስታወሰ ኢሜይሉን ከፍቶ የሚገኘው መረጃ ብቻ ነው። አለበለዚያም ይህቺ ሶፊያ የተባለች ምስጢራዊት ጓደኛው ከተገኘች ወይም ሶለንን ፍለጋ ከመጣች ብቻ ነው ያለው ተስፋ። ለነሰሎሜ ምርመራው አልቆ ፖሊሶቹ የሚሉትን መጠበቅ ሥቃይ ሆኖባቸዋል። ሁሉም ለምንድነው ኤፍቢአይ የተጨመረበት? ይሄ ልጅ ምን ዐይነት ነገር ውስጥ ገብቶ ይሆን? ያሸባሪነት ሥራ በሚፈጽም የወንጀል ድርጅት ውስጥ ሳያስበው ገብቶ ይሆን ወይስ በሱስ አምጪ ዕፅ ንግድ ላይ ተገኝቶ ይሆን? በዚህ የተነሳ ነገሩ ለሁሉም የባሰ ግራ የሚያጋባና አስጨናቂ ሆኖባቸዋል።

ባምስተኛው ሳምንት በከፍተኛ ደረጃ ተሽሎት ከዋናው ሆስፒታል ወደ ማገገሚያ ሆስፒታል ተላለፈ። አሁን ብዙ ጥያቄዎችን በዝርዝር ባይመልስም የሚፈልገውን አዎ ወይም አይ በሚል መልኩና ጥቂት ቀላል ቃላትን መናገር ጀምሮአል። በዚህ ሆስፒታል የንግግር፣ የአካል እንቅስቃሴ፣ የማኅበራዊና የኑሮ ችሎታዎች ማዳበሪያና መልሶ ማቋቋሚያ ህክምና ነው የሚሰጠው። አሁን ሕይወቱ ተርፏል የለ? የሚቀጥለው ደግሞ የአእምሮውን ተግባር ቢቻል ወደ ቀድሞ ቦታው፣ ካልሆነም እስከ ተቻለው ለመመለስ ጥረት ማድረግ ነው።

የሶለን ጤና መሻሻል ለሰሎሜ ትልቅ ደስታ ፈጥሮላታል። ትንሽ ርቀት በድጋፍ መሄድ ችሎአል። የተወሰነ ይሁን እንጂ ማውራትና መሣቅም ጀምሮአል። ምግብ በእጁ መብላት ጀምሮአል፣ ዐልፎ ዐልፎ ትን ስለሚለው ያው በጥንቃቄ ነው እንጂ። ሃኪሞቹ ትንታው ከደረሰበት የአእምሮ መቁሰል ጋር የተያያዘ ነው ብለው

ያሰቡ ሲሆን፣ ለረጅም ጊዜም የመተንፈሻ ማሽኑ የአየር ቧንቧ ጉሮሮው ውስጥ ስለቆየ ጡንቻዎቹ ሳይላሉ ስላልቀሩም ይሆናል ብለው ነው ያስረዱዋቸው። በግራ ጐኑም ከአደጋው ጋር ተያይዞ አምስት የጐድን ዐጥንቶቹ ስለተሰበሩ አተነፋፈሱ ላይ አሁንም ትልቅ ተጽዕኖ ፈጥሮአል። ትንታው ደግሞ ምግብና ፈሳሽ ወደ አየር ቧንቧ አስገብቶ አደገኛ ኢንፌክሽን ሳምባው ውስጥ እንዳይፈጥር ይፈራል። የራሱ ላይ ቁስል ሙሉ ለሙሉ ባይድንም ጠገግ ብሏል። የማገገሚያው ህክምና አድካሚ ነው። እንቅልፉ ደኅና ቢሆንም አሁንም ላብ በላብ ሆኖ እየባነነ በመሃል በመሃል ይነቃል። የሰሎሜ መኖር ከህክምናው ያላነሰ ለመትረፉ አስተዋጥኦ አድርጓል ማለት ይቻላል። ትእግሥቷና ፍቅሯ ልክ የለውም። የሆስፒታሉ ሠራተኞችም በጣም ወደዋታል።

ሶለን አሁን የማስታወስ ችሎታው በከፊል የተመለሰ ከመሆኑም ባሻገር ንግግሩም በፍጥነት እየተስተካከለ ነው። ደጋግማ ስለ ሶፊያና ስለ አደጋው የሚያስታውሰውን ብትጠይቀውም ይህ ነው የሚባል ነገር ሊነግራት አልቻለም። ቆይቶ ግን ከሶፊያ ጋር አብረው አምሽተው ከራት ሲመለሱ መንገድ ላይ ተኩስ እንደተከፈተባቸውና እሷም እጁን እያወናጨፈች ስትጮኽ ትዝ እንደሚለው ነገራት። ሁለት መኪኖች ከግራና ከቀኝ መጥተው ተኩስ እንደከፈቱባቸው ትዝ እንደሚለው። ዕፅ መውሰዱም ሆነ መስከራቸው ትዝ እንደማይለው ነው የነገራት። አሁንም ስልኩ የት እንዳለ ወይም የሶፊያ ስልክ ቁጥር ስንት እንደሆነ ወይም የኢሜይሉ ፓስዎርድ ምን እንደሆነ ሊያስታውስ አልቻለም። ሰሎሜም ልታስጨንቀው አልፈለገችም። እርሱ ግን መቃኙቱንና የሶፊያን ስም በእንቅልፍ ልቡ መጥራቱን አላቆመም። አሁንም ስለ ቡድኑ ጉዳይ ለቤተ ሰቡ ምንም ዝርዝር ነገር አላወራም። በዚህ መሃል አንድ ቀን ሻል ብሎት ሃኪሙ እንዲያናግሩት ስለፈቀደ የምርመራ መኰንኖቹ ትንሽ ሊያናግሩት ሞክረው ገና የማስታወስ ችሎታው ብዙም ስላልተመለሰ ያሰቡትን ያህል አልረዳቸውም። ስለ ሶፊያም ጉዳይ ጠይቋቸው ለጊዜው ምንም መረጃ ሊሰጡት እንደማይችሉ ነው የነገሩት። ይህም ጭንቀቱን ጨምሮበታል።

ይሄው ሰሎሜም አሜሪካ ከመጣች ሁለት ወር አለፈ። ክብሮም ከሥራ ውጪ ከዚያ አይጠፋም። ሕይወቱ ሁሉ ሆስፒታል ሆኖአል ማለት ይቻላል። ድሮም ቤተ ሰብ ስለሆነ ለሰሎሜ ወላጆች የተለየ ነገር ባይሆንም፣ ሰሎሜ ግን ነገሩ ከዚያ በላይ እንዳይሆን አሳስቦአታል። ተረኛ ሆኖ የቀረ ቀን እርሷም ቅር ቅር ይላት ጀምሮአል። ደግነቱና ውለታው በጣም ነው ልቧን የነካው። ደግሞ ያሳዝናትም ጀምሮአል። በተለይ አሁን አሁን ሶለንም እየተሻለው ስለሆነ ዐልፎ ዐልፎ እናቷ ወይም አባቷ ሲኖሩ፣ ከክብሮም ጋር ወጣ ወጣ ማለት ጀምራለች። በዚህ መካከል ደግሞ ከወዳጌር ቤት ከኤርትራ አሳዛኝ ዜና መጣ። ክብሮምን ሊጠይቁ ለመምጣት በዝግጅት ላይ የነበሩት እናቱ ድንገት ታመው ማረፋቸው ተነገረው። ክብሮም

እጅግ አዘነ። አንድ እኅቱ ከባሏ ጋር በሥራ ምክንያት አውስትራሊያ ነው ያለችው። ክብሮም የመጨረሻ ልጅ ነው። ቅርብ ያሉት ዘመዶቹ አክስቱና ቤተሰቦቿ ሚሊዋኪ በሚባል ከተማ ይኖራሉ። ከተማው ለቺካጎ ቅርብ፣ ካንድ ሰአት ተኩል እስከ ሁለት ሰዓት የሚያስኬድ ርቀት ያለው ነው።

ይህም ሰሎሜንና ክብሮምን የበለጠ ሳያቀራርባቸው አልቀረም። ሰሎሜ ደግሞ ክብሮም ሶለን ታሞ ለዋለው ውለታ አሁን ብድር ለመመለስ የፈለገች ይመስላል። በዚህ መሃል ያለው መቀራረባቸው ግን የሚፈጥረውን መዘዝ እምብዛም ልብ ያለችው አይመስልም።

ሶለን በጣም እየተሻለው ስለመጣ አንዳንዴ ማንም አያድርለትም። የማስታወስ ችሎታውና የአእምሮው ቅልጥፍና በተወሰነ መጠን ተመልሶለታል። አሁንም ገና ሐሳቡን እንደፈለገ መግለጽ አልቻለም፣ ትንሽ አውርቶ ሐሳቡ ይጠፋበታል ወይም ተበሳጭቶ ይተወዋል። እንደ ድሮው ተጫዋችና ያሰበውን የሚናገር መሆን ገና አልቻለም። በሰብእናው ላይ ትልቅ ለውጥ ይታያል። አንድም ብዙ የጭንቅላት አደጋ የደረሰባቸው ሰዎች እንደሚሆኑት የዚያ ውጤት ሊሆን ይችላል፣ አልያም የደረሰበት አደጋና ምክንያቱ እየታወቀው ሲመጣ የገባበት የድባቴ ስሜት ሳይሆን አይቀርም። አሁን ትንሽ ትንሽ ማንበብ፣ ካባቱ ጋርም ማውራት ደስ ይለው ጀምሮአል። እርሱና አባቱ በመልክ ብቻ ሳይሆን በባሕርይም ይመሳሰላሉ።

ቀኑ የክብሮም የልደት ቀን ስለነበር ሰሎሜ እርሱን ለማስገረምና ለማስደሰት ብላ የተለየ ራት ልትጋብዘው ቀጠሮ ይዘዋል። ጆን ሃንኮክ በሚባለው ረጅም ሕንጻ ላይ ባለው ሬስቶራንት ነው ልትጋብዘው ያሰበችው። ከተማዪቱንና ባሻገሩን ሁሉ የሚያሳይ 360 ዲግሪ እይታ ያለው ቦታ በመሆኑ ክብሮም ይህንን ቦታ በጣም እንደሚወደው ታውቃለች። ሬስቶራንቱ የሚገኘው ዘጠና አምስተኛው ፎቅ ላይ ሲሆን ከእርሱ በላይ ባለው ፎቅ ላይ ደግሞ ቀለል ያለ ባር ላውንጅ አለ። ቀኑ ፍንትው ያለ ስለሆነ ዙሪያ ገባው በግልጽ ይታያል። ከተማውና ሐይቁ የሠሩት የውበት ስብጥር ቃል አይገልጸውም። አረንጓዴው ልምላሜ፣ ሰማያዊው ሐይቅና የተለያየ ሕብረ ቀለማትና መጠን ባላቸው ሕንጻዎች የተዋበው የከተማው እምብርት ከላይ ሲያዩት ዕቀፉኝ ዕቀፉኝ ይላል።

ስጦታ ሸሚዝ ነው የገዛችለት፣ የሚወደውን ሁጎ ቦስ። እርሷም እርሱም ዘንጠዋል። ያንቱ ቀን ስለሆነ አትነዳም ብላው እርሷ ናት ከቤቱ በአባቷ መኪና ይዛው ወደ ቦታው የሄዱት። ክብሮም በመጠኑም ቢሆን ቀስ በቀስ ከእናቱ ኀዘን መጽናናት ጀምሮአል። ቦታው ሲደርሱ የልደት ስጦታው የጆን ሃንኮኩ ግብዣ ነፍሱን ነው ያምነሸነሸው። በርግጥ ጥሩ ምርጫ ነበር። ክብሮም እንደ ልጅ ነው ያረገው፣ ገና እኮ ሽቶው አልተሰጠውም። ትንሽ ዞር ዞር እያሉ በመስተዋት

በታጠረው ፎቅ ውስጥ ቺካጎን ከነባሻገሯ ከቃኙ በኋላ፣ በምዕራብ አቅጣጫ ሲደርሱ ልትገባ ያለችው ፀሐይ ቀልባቸውን ይዛ አቆመቻቸው። ይህ መታደል ነው፣ ሁሌም የማይገኝም ዕድል ነውና። ሳያስበው ክብሮምም እጇን ሰሎሜ ትከሻ ላይ ጣል አደረገ። እርሷም ምንም አላለችም ጠጋ ብላው ቆመች።

የፀሐይዋን መጥለቅ አይተው ጥቂት ፎቶ ተነሥተው ደውላ ወዳስያዘችው መቀመጫቸው አመሩ። ወንበሯን ስቦ በማስተካከል እርሷን ካስቀመጠ በኋላ ራሱም ተቀመጠ። በመስኮት አጠገብ ስለነበር የተቀመጡት አሁንም እይታው የሚጠገብ አልነበረም። የሚጠጡትን አዘው የምግቡን ሜኑ ማየት ጀመሩ። ምግቡ እስኪመጣ ያመጣችለትን ስጦታ አውጥታ እየሰጠችው 'መልካም ልደትን' በእንግሊዝኛ ዘመረችለት፣ ቀስ ብላ። ክብሮም ከፍቶ ሲያየው ደስ አለው፣ ከሰሎሜ ሸቶ። እጆቿን ወደእሱ ወስዶ ምጥጥ አድርጎ ሳማቸው። ሳታስበው ፊቷ ቀላ እንደ ማፈርም አደረጋት። ዐይን ዐይኗን እያየ እንባ ባቀረሩ አይኖቹ፣ "ሰሊና እኔ ምንም ቃል የለኝም። በጣም ነው የማመሰግነው። አንቺ ባትኖሪ ኖሮ የእናቴን ሐዘን እንዴት አልፈው ነበር። ደግሞ ደግነትሽና ይህንም ልደቴን እንዲህ ዐስበሽ ስላከበርሽልኝ በቃ I have no words" ብሎ አሁንም እጇን ማሻሸት ቀጠለ።

"ኧረ ምንም አይደል ... አንተ እኮ በጣም ጥሩ ሰው ነህ! ከዚህም በላይ ይገባሃል። የማትለዋወጥ ጥሩ ሰው ነህ.." አለችው እጇን እርሷም በተራዋ ጭምቅ እያደረገች።

በዚህ መሃል አስተናጋጁ ምግባቸውን ይዞ ስለመጣ አትኩሮታቸውን ቀየሩ። የመጀመሪያውን አጎረሳት። ግሪልድ የሆነ ዓሳ ነበር እሱ ያዘዘው፣ እሷ ደግሞ ዶሮ። ትንሽ እንደበሉ፣ "ዛሬ እንደምወዳትና አሁንም የፍቅሯ ምርኮኛ እንደሆንሁ ልንገራት?... ወይስ ዝም ብሎ እየሄደ ባለበት በራሱ ፍጥነት ይፈንዳ..." እያለ በማመንታት በሐሳብ ጭልጥ ብሎ ሲሄድ ያዘችው።

"ኧረ ክብርሽ... በሐሳብ ... ተንሸራተህ ከፎቅ እንዳትከሰከስ .. አሁን ሌላ ሰው ደግሞ ማስታመም አንፈልግም" አለችው እየቀለደች።

"አሀ. . እሀ ..ሀ ..ም..ም አይደል ... ይገርማል እኮ!" አለ ራሱን ለመመለስ እየታገለ። "ምኑ?" አለችው። አሁን ደግሞ እሱ ፊቱ ላይ ማፈር ይታይበታል። ያሰበውን ያወቀችበት ስለመሰለው ሳይሆን አልቀረም። ቦርሳዋ ውስጥ ያለው ስልክ ሲጮኽ ለማንሣት ዞር ስትል መልስ ከመስጠቱም ተገላገለ። የሚለውን ለማሰብ ፋታ ያገኘ መሰለው። ስልኩን አውጥታ ስታየው ሕያው ነው።

"ሃሎ ... ሕያዌ ሰላም ነው?" ስትለው ድምፁ ተለዋወጠባት።

"እም ባክሽ ትንሽ ችግር አለ...እምምም"

"ምንድነው? ቤቢ ደኅና ነው? ምንድነው?" እያለች ተተረማመሰች።

"ቢቢ.ን ራት ሲበላ ትን ብሎት .. በቃ አለ አይደል አየርም አጥሮት አሁን ወደ ዋናው ሆስፒታል ባንቡላንስ ወስደውታል። እኔም ወደዚያው እየሄድሁ ነው። ማማ.ም አብራው ናት። ከቻልሽ እዚያው እንገናኝ። ረጋ በዪ ደግሞ። የት ነሽ?"

"ወይኔ ... እሺ መጣሁ... እዚህ ከተማ ከክብሮም ጋር ነኝ.. አልነግረሁህም?"

"አው... አዎን ረሳሁት ... ድንጋጤውም ነው መሰለኝ...እስኪ ክብርሽን ላናግረው..."

አሁንም የምታደርገውን አጥታ እንደተለመደው እንባዋ ቀደማት... ስልኩን ለክብሮም ሰጠችው። "ሃይ ሕያዌ ምንድነው?... ሶለን ደኅና አይደለም እንዴ?"

"ምን ባክህ ያው ትንታ ያስቸግረው የለ? ራት ሲበላ aspirate አረገ መሰል... ወደ ድንገተኛ ክፍል ወስደውታል.. እኔም እዚያው እየሄድሁ ነው... ደግሞ ... happy birthday bro.."

"thanks... በቃ አሁኑኑ መጣን ጻውን ታውን ነን... መጣን..."

"እሺ will see you እዚያው...ቀስ በሉ" ብሎ ስልኩን ዘጋው።

ሒሳባቸውን ከፍለው ወደ መኪናቸው ገሠገሡ። አሁንም እያለቀሰች ነው ሰሎሜ። ክብሮምም እያባበላትና የሚለውን ዐጥቶ፡-

"ሰሊና he will be okay" የሚለውን ማጽናኛ ቃል እየደጋገመ ትከሻዋን እያባበሰና መታ መታ እያደረገ መኪናቸው ጋ ደረሱ። ከሆስፒታሉ ብዙም ስለማይርቅ ከሕያው ቀድመው ደረሱ። ሶለን ግን አተነፋፈሱ ጥሩ ስላልነበረና ወደ አየር ቧንቧው የገባው ምግብ የፈጠረው የመተንፈስ መታወክ ለሕይወቱ አሥጊ ጉዳይ ሆኖ ስለተገኘ፣ እንደገና ወደ አይሲዩ ገብቶ የመተንፈሻ ማሽን ተደርጎለት ተኝቶአል። ለአጭር ጊዜ መተንፈስና የልቡም ምት ቆሞ ነበር። አሁን ሙሉ በሙሉ ራሱን አልሳተም። ሰሎሜ ደግሞ የጥፋተኝነት ስሜት እየሠቃያት ነው። ራስ ወዳድ ሆና ሶለንን ጥላ ሄዳ ከክብሮም ጋር ሲዝናኑ ይህ ስለደረሰበት፣ የእሷ ጥፋት አድርጋ አሰበችው። የሠራችውን ሁሉ ያፈረሰችው መሰላት። የህልሟ ፍጻሜና የሶለን ፍጻሜ አንድ እንዳይሆን ፈራች። የሶለንን ሕይወት የማዳን ተስፋ በሩ ከኋላዋ የተዘጋባት መሰላት። በዚህ ጊዜ ክብሮም ከኋላዋ መጥቶ ለማጽናናት እጁን ትከሻዋ ላይ ሲያደርግ፣ በቅርብ ታጥቦት የነበረው የእጁ ቅዝቃዜ ዐንገቷን ሲነካው ደንብራ ዘለለች። ከህልሟ ጋ ተገጣጥሞባት። እሱም ፈጽሞ ያላሰበው ነገር ስለነበር ደንገጥ ብሎ እጁን ሰበሰበ።

"ይቅርታ ሐሳብ ውስጥ ግብቼ ደነገጥሁ" ብላ ለማስተባበል ሞከረች። እሱም የሚያደርገውን አጥቶ እጁን ወደ ኪሱ ውስጥ ከተተ። ለጊዜው ማንም ምንም ማድረግ አልቻለም። ደስ የማይል እርግጠኝነት ያጣ የዝምታ ድባብ የሁሉንም ክንፈር ሸብቦ ያዘ።

ፍለጋ

ከሰሎሜ በድንገት ወደ አሜሪካ መሄድ በኋላ የመላኩም ሕይወት ብዙ ለውጦችን አስተናግዷል። ለውጡ ደግሞ ያናጋር ብቻ ሳይሆን ያስተሳሰብም ጭምር ነው። ቶሮንቶ እያለ ለአንድ ዓመት ጓደኛው የነበረችና እጅግ ትወደው የነበረች ልጅ፣ ግንኙነታቸው ከመቋረጡ በፊት ሁልጊዜም የምትለው ነገር አሁን ገና ነው እውነት እንደነበር እየገባው የመጣው። "ተወዳጅነትህን ያበዛው መውደድ አለመቻልህን ለመደበቅ በምታደርገው አእምሮአዊ ጥረት ምክንያት የምታሳየው ጥሩ ማንነት ነው" ትለው ነበር። "ከጭንቅላትህ ቀንሶ ልብን ቢጨምርልህ፣ ግሩም አፍቃሪ ይወጣህ ነበር" በማለት ኀፈሬውን እያሻሸች እውነቱን ልትነግረው ብዙ ሞክራ ነበር። ልጅቷ ሳይኮሎጂስት ወይም ፈላስፋ አልነበረችም። አንባቢ ነጋዴ ብቻ ነበረች። ካሥራ ሁለተኛ ክፍል ያልዘለለች ብትሆንም በመቶዎች የሚቆጠሩ መጻሕፍትን ያነበበች ከመሆኑዋም በላይ፣ ከተፈጥሮ በጣም ቅርበት ያለው ኑሮ ትኖር ነበር። አንዳንዴ አበሻ መሆኑዋንም ይጠራጠረው ነበር፣ በአኳኋኗና በአስተሳሰቧ።

ገና ዮሥራ ስምንት ዓመት ልጅ ሆና ነው ከቤተ ሰብ ወጥታ ራሷን ለመቻል ዳዳ ቀና ማለት የጀመረችው። ከጓደኞቿ ጋር አብራ በመኖር ጥቃቅን ሥራዎችን ጀምራ፣ በሁዋላም የራሷን ትንሽ ሱቅ ከፍታ በተጨማሪም ብዙውን ነገር በኢንተርኔት ላይ ነበር የምትነግደው። የምትሸጣቸው ነገሮች ደግሞ በቀላሉ የማይገኙ ጥቃቅን ጊጣጌጦችና ከየአገሩ የመጡ ለየት ያሉ ታሪካዊና ጥንታዊ ቅርስ ነክ ነገሮች ናቸው። ላቅ ያለ የቀለም ማቀናበር ችሎታና ቅርጽን የማሰባጠር ተሰጥዎም አላት። ነገሮችን ስታሰካካቸው ውብ ነገር ይወጣቸዋል።

ሚሚ ያኔ መላኩን ቆፍራ ቆፍራ በችግሩ ምንጭ ላይ ባትደርስበትም፣ የነገሩን ገረገራ ለመርገጥም ቢሆን የቻለችው እሷ ብቻ ነበረች። በክርክር መላኩ ቢያሸንፍም፣ ሚሚ ግን በመጨረሻ 'ጭንቅላትህን ብወደውም፣ ለማፍቀር የምደርስበት፣ ደግሞም የረኃቤን ያህል ሊያፈቅረኝ የሚችል ልብ ስለሌለህ ካንተ ጋር መቆየት አልችልም' ብላው ነው የተለየችው። ሲለያዩ መላኩ በጣም ነበር የተጐዳው። እሷን የማጣቱንም፣ የተለያዩበትም ምክንያት በልቡ ስላልገባው በሙግት ሊመልሳት ቢሞክርም አልቻለም፣ የባስ አራቃት እንጂ። እሱ ከሙግት